

april, maj, jun 2025.

**ALUZIJE, SLIKE,
SIMBOLI – KAKO
PROUČAVATI BIBLIJSKA
PROROČANSTVA**

1. Neka načela proroštva	5
2. Temelj u 1. Mojsijevoj	13
3. Slike iz bračnog života	21
4. Narodi – 1. deo	29
5. Narodi – 2. deo	37
6. Razumevanje Žrtve	45
7. Osnov za proroštvo	53
8. U Psalmima – 1. deo	61
9. U Psalmima – 2. deo	69
10. Na koje posledak sveta dođe	77
11. Ruta i Jestira	85
12. Nagoveštaji budućih događaja	93
13. Slike kraja	101

ALUZIJE, SLIKE, SIMBOLI –

KAKO PROUČAVATI BIBLIJSKA PROROČANSTVA

Autor: Šon Bunstra

Broj 2/2025.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara: Ivan Popović, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Tamara Babić

Lektura: Mirjana Đerić

Prelom: Gordana Ardeljan

Izdaje: »Preporod«, Beograd

Za izdavača: Saša Todoran, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tiraž: 850

Za internu upotrebu

Tabele priprema Odeljenje za subotnu školu

© [2025] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve*. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagođava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve*. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* su ovlašćene da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

Paralelna proročanstva u 7. i 8. poglavlju Knjige proroka Danila sadrže taj isti osnovni proročki okvir, unutar kojeg ta svetska carstva nastaju i nestaju, dok se Božje carstvo ne uspostavi zauvek.

U tekstu Danilo 7 anđeo tumač nam sve to jasno kaže: „Ove četiri velike zvijeri jesu četiri cara, koji će nastati na zemlji. Ali će sveci višnjega preuzeti carstvo, i držaće carstvo navijek i dovijeka“ (Danilo 7,17.18).

Četiri svetska carstva (Vavilon, Medo-Persija, Grčka i Rim) slede jedno za drugim tokom istorije, u neprekidnom nizu, sve dok nakon Isusovog drugog dolaska Bog ne uspostavi svoje večno carstvo.

Naravno, mi smo još uvek ovde, u vremenu Rima, četvrtog i konačnog zemaljskog carstva, pre Hristovog povratka.

Imajući u vidu tu istorijsku perspektivu kao osnov za razumevanje proročanstava, mi ćemo ovog tromesečja proučavati o tome kako treba tumačiti biblijska proročanstva, a posebno neke od aluzija, priča, slika i metafora koje otključavaju proročku istinu i završne događaje.

Krenućemo od izveštaja o stvaranju u 1. Mojsijevoj – što je važno za razumevanje ne samo proročanstava već i onoga što sledi, naročito krsta i Isusove pomiriteljske smrti – i preko Vavilonske kule, službe u svetilištu i Psalama, stići ćemo čak do nekih starozavetnih brakova. U svemu tome možemo naći slike, simbole i metafore koji, kada se proučavaju sa molitvom i u poniznom, pokornom duhu (jer, ako pristupite Bibliji sa buntovnim srcem, onda samo gubite vreme), mogu doprineti tome da proročanstva o vremenu kraja, pogotovu ona iz Otkrivenja, prosto ožive.

Jedno tromesečje svakako nije dovoljno čak ni da se započne proučavanje svih događaja i slika koji pomažu da se odgonetne proročka istina. Ko zna – možda će nam za to biti potrebna čitava večnost. Ali do tada, Božjom blagodaću, proučićemo onoliko koliko možemo.

Šon Bunstra je govornik-direktor službe Glas proroštva (Voice of Prophecy). Njegove emisije i knjige bile su izvor nadahnuća mnogima širom planete, a tokom godina, imao je žive evanđeoske nastupe na svakom kontinentu osim Antarktika.

NEKA NAČELA PROROŠTVA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jeremija 29,23.24; Psalmi 139,1-6; Danilo 12,4; Otkrivenje 22,10; 2. Timotiju 3,15-17; Jevrejima 4,12.

Tekst za pamćenje: „Nego ko se hvali, neka se hvali tijem što razumije i poznaje mene da sam ja Gospod koji činim milost i sud i pravdu na zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod“ (Jeremija 9,24).

Kao što je slučaj i sa skoro svim ostalim u Svetom pismu, među hrišćanima postoje neslaganja oko proroštva, što kod drugih često stvara uverenje da je bavljenje biblijskim proročanstvima čist gubitak vremena. Uostalom, ako se hrišćani sukobljavaju oko svake proročke jote i tittle, koliko merodavno to uopšte može da bude? Nažalost, i mnogi vernici počinju da misle da su neke biblijske knjige, poput Otkrivenja, jednostavno neshvatljive. I umesto da ih čitaju, oni ih izbegavaju, nekad čak i uz ohrabrenje ponekog „dobronamernog“ pastora, koji smatra da proučavanje proročanstava više stvara probleme nego što ih rešava.

Ali nije uvek bilo tako. Tokom prvih osamnaest vekova hrišćanske istorije, većina hrišćana osećala se sasvim komotno u vezi sa biblijskim proročanstvima, i postojao je iznenađujući nivo saglasnosti oko njihovih ključnih poruka. A Bog je i nameravao da to tako bude: „Molim vas pak, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista da svi jedno govorite, i da ne budu među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli“ (1. Korinćanima 1,10).

Ove sedmice, istražićemo neke principe koji pružaju dosledno i pouzdano razumevanje proroštva.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 5. april.**

KO ČITA NEKA RAZUME

Uđite u bilo koju hrišćansku knjižaru i pregledajte naslove u vezi sa biblijskim proroštvom. Brzo ćete otkriti da postoji tako zapanjujući izbor različitih shvatanja i tumačenja da se lako može pomisliti kako niko zapravo i nije u stanju da razume o čemu knjige poput Otkrivenja zaista govore. Na primer, jedan autor tvrdi da antihrist nije ništa drugo do metafora. Drugi kaže da on tek treba da dođe u budućnosti. A onda opet neko tvrdi da je to samo osvrt na nešto ili nekoga iz perioda paganskog Rimskog carstva. Kao što je jedan stari propovednik primetio: „Biblija je, možda, kao neka stara violina. Na njoj možete odsvirati svaku melodiju koju poželite.“

Sama Biblija, međutim, ne nagoveštava ništa poput toga. Ona nas, umesto toga, poziva da je čitamo, polazeći od pretpostavke da Bog ne govori uzalud, i da smo mi u stanju da saznamo istinu o tome šta nam On poručuje preko svoje Reči.

Pročitajte sledeće tekstove: Matej 24,15; Otkrivenje 1,3; Matej 11,29 i Jeremija 9,23.24. Šta nam ti tekstovi govore o Božjoj nameri da bude shvaćen?

Mnogi univerziteti nude kurseve o „biblijskoj književnosti“ ili nečemu sličnom. Za vernika može biti zapanjujuće kada, sedeći na bezbrojnim časovima, otkrije da njegov profesor čita Bibliju na isti način na koji se čita paganska mitologija. Osnovna ideja je da bi u tim biblijskim izveštajima moglo da postoji neko zrnce moralne „istine“, ali da, u suštini, svako može da ih shvati kako hoće. Pomisao da je ta knjiga nadahnuta od Boga, za takve učitelje je prosto smešna.

I tako, predavač Bibliju čita, ali ne čuje glas Boga koji govori. A neki drugi dolaze do zaključaka koji su očigledno suprotni poruci Biblije. Bez predanja Gospodu, i bez srca otvorenog za spoznavanje istine, oni koji čitaju Bibliju ne samo da će, po svoj prilici, propustiti njenu poruku, nego će i pogrešno razumeti dragi i sveti karakter Boga koji je otkriven na njenim stranicama. A to se dešava lakše nego što mnogi uviđaju, zbog čega samo čitanje Biblije, bez pravih alata i (što je najvažnije) bez ispravnog stava pod vođstvom Svetog Duha, može biti čak i štetno.

Neko poznat po tome što nije baš pobožan, zatečen je kako čita Bibliju. Kad su ga pitali šta radi, odgovorio je: „Tražim propuste. Tražim propuste.“ Zašto je to upravo taj pogrešan stav koji se može zauzeti kada se čita Božja Reč?

BOG ŽELI DA BUDE SHVAĆEN

Ništa nije toliko frustrirajuće kao hitna potreba za komunikacijom, možda na klinici ili u apoteci, kada se nalazite u stranoj zemlji, čiji jezik jedva govorite. Znaete šta treba da kažete, ali nemate odgovarajući fond reči da to izrazite.

U vezi sa Bogom, javlja se drugačiji problem. „Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putovi moji viši od vaših putova, i misli moje od vaših misli“ (Isaija 55,9). Problem nije u tome da Bog nema dovoljan fond reči da bi razgovarao sa nama, problem je u tome što mi nemamo dovoljan fond reči niti odgovarajuće umne sposobnosti da bismo Ga u potpunosti razumeli.

Na šta nam sledeći odlomci ukazuju kada je reč o Božjem znanju i razumevanju u poređenju sa našim?

Psalmi 139,1-6 _____

Psalmi 147,5 _____

Rimljanima 11,33 _____

1. Jovanova 3,20 _____

Istina je da nikad nećemo potpuno razumeti Božji um, jer je on beskonačan i sveznajući. Uostalom, jedva da možemo razumeti sve u vezi sa delima stvaranja, pa kako bi onda mogli u potpunosti da razumemo njihovog Tvorca? Mi to jednostavno ne možemo.

I mada nikad nećemo razumeti sve, ipak možemo razumeti ono što je neophodno za naše spasenje (videti: 2. Timotiju 3,14.15). Kada su svojim slušaocima objašnjavali evanđelje, apostoli su se često pozivali na ispunjena proročanstva, iz čega možemo zaključiti da je jedan od glavnih ciljeva proroštva da ilustruje plan spasenja. Zaista, biblijsko proroštvo nas na kraju, na ovaj ili onaj način, mora dovesti do Isusa i obećanja o spasenju koje On nudi celom čovečanstvu.

Na kraju je Gospod, kroz koga je sve stvoreno (videti: Kološanima 1,16; Jovan 1,1-3), sišao na zemlju, a onda je doneo sebe kao žrtvu na krstu za grehe svakog ljudskog bića, čak i onih najbednijih. Eto koliko Bog voli sve nas. I pošto je sve to učinio za nas, Gospod bi očigledno hteo da svi, uključujući i one najbednije, saznaju šta nam On nudi u Isusu. A proroštvo upravo to omogućava.

Iako zaista ima mnogo toga što ne znamo, zašto je od presudne važnosti da se sada usredsredimo na ono što znamo, i da sledimo to što znamo – umesto da budemo opsednuti onim što ne znamo?

DANILO, „ZATVORI (ČUVAJ U TAJNOSTI) OVE REČI“

Pročitajte stih Danilo 12,4. Šta Gospod tu govori Danilu? (Uporedite to sa stihom Otkrivenje 22,10)

Nije neobično čuti propovednike kako koriste stih Danilo 12,4 kao predviđanje o porastu tehnološkog i naučnog znanja neposredno pred Hristov dolazak. Mnogi ga takođe koriste da bi opisali napredak u brzini putovanja, ostvaren tokom poslednjih stotina godina. Čak i mnoge od naših knjiga usvajaju taj pristup. Ali i pored tih, neosporno razumnih tumačenja, ono što je tu rečeno, moglo bi da znači i nešto drugo.

Pročitajte ponovo taj stih. Anđelovo uputstvo Danilu počinje nalogom da „zatvori ove riječi i zapečati ovu knjigu“. A predmet o kom se govori je sama Danilova knjiga. Da li bi onda to znanje, koje će se na kraju vremena naglo umnožiti, moglo biti poznavanje same Knjige proroka Danila?

To čini Knjigu proroka Danila nešto drugačijom od Otkrivenja, s obzirom da je Jovanu rečeno da *ne* zapečati svoju knjigu (Otkrivenje 22,10). Otkrivenje je trebalo da se razume od početka, „jer je vrijeme (bilo) blizu“. Za razliku od toga, Danilova knjiga je trebalo jasnije da se razume u nekom trenutku u dalekoj budućnosti.

Tokom vekova, mnogi vrsni hrišćanski mislioci pokušavali su da objasne Knjigu proroka Danila, i neki su postigli značajan napredak u tome. Međutim, razumevanje Danilove knjige naglo se uvećalo tek nakon 1798. godine, po završetku proročanstva o 1.260 godina, kada je više tumača širom planete došlo do zaključka da će se nešto spektakularno dogoditi oko 1843. godine. Najznačajniji od njih, ipak, bio je Vilijam Miler, čije je propovedanje dovelo do početka velikog Adventnog pokreta iz devetnaestog veka, kao i niza događaja koji će omogućiti rađanje crkve „ostatka“ i jasno razumevanje poruka tri anđela.

Drugim rečima, rođenje našeg globalnog pokreta predstavlja ispunjenje Danilovog predviđanja da će se „znanje... umnožiti“ do „posljednjega vremena“.

Nasuprot tome, i ne donoseći sud o spasenju ljudi, razmislite o „tami“ u kojoj živi toliki deo hrišćanskog sveta. Nešto tako osnovno kao što je sedmična subota, ustanovljena u Edemu, zanemaruje se, pa čak i odbacuje, u korist nedelje, dana ukorenjenog u rimskom paganizmu. Ili, pomislite na potpuno neznanje o smrti, pri čemu ogromno mnoštvo hrišćana veruje u pagansku ideju da mrtvi odmah prelaze u drugi oblik postojanja, što za neke opet znači da će večno goret i u paklu.

Upravo zato, saznanje istine trebalo bi da nas učini veoma zahvalnima – i poniznima.

PROUČAVANJE REČI

Za svoje razumevanje biblijskog proroštva, adventisti mnogo duguju Vilijamu Mileru. Mada njegovo razumevanje ključnih stihova (kao što je Danilo 8,14) nije bilo savršeno, Milerova metodologija je i te kako važna, jer je utrla put za rođenje našeg pokreta ostatka poslednjeg vremena.

Pročitajte sledeće tekstove: Matej 5,18; 2. Timotiju 3,15-17 i Luka 24,27. Čemu nas ti stihovi uče kad je reč o načinu na koji treba da pristupimo biblijskom proroštvu?

U izvesnom smislu, proučavanje Biblije ne razlikuje se mnogo od sastavljanja velike slagalice. Ako spojite samo dva ili tri delića, gotovo je nemoguće razaznati celu sliku. Možda u ta dva ili tri delića možete videti konja i zaključiti da sastavljate sliku konja. Ali još par delića otkrivaju pile i kravu, a onda, kad spojite stotine delića, konačno uviđate da ste radili na slici pejzaža, koji obuhvata grad, farmu i planinski venac u daljini.

Jedan od glavnih načina na koji neki hrišćani greše u svom proučavanju Biblije je to što se prema Svetom pismu odnose kao prema nepovezanoj zbirci izreka i poslovice, koje se mogu zgodno primeniti u određenoj situaciji. Mnogi se okreću jednostavnom vodiču za proučavanje na početku neke od „Gideonovih Biblija“,* gde se mogu naći korisni stihovi o brojnim temama, i onda pretpostavljaju da je to celokupno biblijsko učenje na tu temu.

Nažalost, i oni pristupaju proroštvu na isti način, izvlačeći pojedinačan tekst iz njegovog konteksta, i poredeći ga sa tekućim događajima umesto sa ostatkom Biblije. To je delom dovelo do stalne navale savremenih knjiga o proročanstvima, koje se moraju ažurirati svakih nekoliko godina, jer greše u onome što tvrde da će se dogoditi – i kada će se dogoditi.

Zato je toliko važno ne samo odabrati određene stihove o nekoj temi, već pažljivo proučiti sve što Biblija kaže na tu temu, a takođe uzeti u obzir i kontekst u kom ona to govori. Veoma je lako izvući neki pasus iz konteksta i nategnuti ga tako da „kaže“ šta god mi želimo.

Kakvo je vaše iskustvo sa onima koji koriste samo izvesne, odabrane tekstove da bi izveli svoj zaključak o, recimo, stanju mrtvih? Ili čak o Suboti? Kako na najbolji način odgovoriti na to?

* „Gideonove Biblije“, poznate i kao „hotelske Biblije“, štampa i besplatno distribuira organizacija Gideons International, finansirana isključivo iz donacija što šalju uglavnom crkve i pojedinci koji podržavaju njihov cilj.

PRENOSNO ILI DOSLOVNO ZNAČENJE?

Jedno od ključnih pitanja kojima proučavaoci proročanstava treba da se pozabave, jeste kako odrediti da li jezik Biblije treba da se shvati u doslovnom ili u figurativnom (prenosnom) smislu. Kako utvrditi da li je autor koristio simbolički jezik i kako znati šta određeni simbol predstavlja? Ključni način da se to utvrdi jeste videti kako se ta slika (karakter, ličnost) koristi u celoj Bibliji, a ne gledati kako se izvesni simbol koristi u savremeno doba. Na primer, neki smatraju da simbol medveda iz teksta Danilo 7 ukazuje na Rusiju, jer se ta slika danas često koristi kao simbol Rusije. Ali to nije ispravan ni bezbedan način za tumačenje proročkog simbolizma.

Potražite sledeće tekstove, dopuštajući Bibliji da bude sopstveni tumač (da definiše sopstvene pojmove). Koji proročki simbol je zajednički za te tekstove u svakom od navedenih slučajeva, i šta Biblija kaže da on predstavlja?

Danilo 7,7; Danilo 8,3; Danilo 7,24 _____

Otkrivenje 1,16; Efescima 6,17; Jevrejima 4,12 _____

Otkrivenje 12,1; Otkrivenje 21,2; Efescima 5,31.32; Jeremija 6,2 _____

Kad sledimo jednostavno pravilo da se Bibliji mora dopustiti da definiše sopstvene pojmove, većina nepoznanica iza proročkog simbolizma prosto nestaje. Na primer, vidimo da rog može da simbolizuje političku silu ili narod. Mač može da simbolizuje Božju Reč. I, da – žena može da simbolizuje crkvu. Tu možemo jasno sagledati kako Biblija samu sebe objašnjava.

Međutim, ostaje još da se odgovori na to zašto bi Bog govorio u simbolima a ne otvoreno? Zašto je Petar, na primer, u stihu 1. Petrova 5,13, grad Rim, izražavajući se u „šiframa“, nazvao Vavilonom?

Postoje mnogi razlozi zašto je Bog izabrao da se u proročanstvima izražava putem simbola. U slučaju novozavetne crkve, na primer, da je knjiga Otkrivenje otvoreno imenovala Rim kao počinioca tolikog zla, progonstvo crkve, ionako teško, moglo je postati još teže. Koji god da su razlozi, možemo biti sigurni da Bog želi da mi razumemo značenje tih simbola.

Čak i ako neki simboli i proročanstva i dalje predstavljaju tajnu, na koji način usmeravanje pažnje na ono što razumemo može ojačati našu veru?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Velika borba* od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom „Jedan američki reformator“, str. 319-324 (original).

„Propovednici i vernici su izjavljivali da su proročanstva iz Knjige proroka Danila i Otkrivenja neshvatljive tajne. Međutim, Hristos je svoje učenike lično podsetio na reči proroka Danila koje opisuju događaje njihovog vremena, i rekao: 'Koji čita da razume!' (Matej 24,15) Primedba da je Otkrivenje tajanstveno i nerazumljivo, suproti se samom naslovu knjige: 'Otkrivenje Isusa Hrista koje daje njemu Bog da pokaže slugama svojim šta će skoro biti... *Blago* onome koji čita i onima koji *slušaju* reči proroštva i *drže* što je napisano u njemu, jer je vreme blizu' (Otkrivenje 1,1-3)...

Suočen sa svedočanstvima Nadahnuća, kako se čovek usuđuje da tvrdi da je Otkrivenje tajna koju ljudski um ne može da shvati? To je otkrivena tajna, otvorena knjiga! Proučavanje Otkrivenja usmerava misli prema Danilovim proročanstvima, a obe knjige iznose najvažnije pouke, koje Bog upućuje ljudima, i koje se odnose na događaje koji će nastati na kraju istorije ovoga sveta.

Jovanu su bili otkriveni prizori koji imaju dubok i uzbudljiv značaj za iskustvo Crkve. On je video položaj, opasnosti, sukobe i konačno izbavljenje Božjeg naroda. Zapisao je završne poruke koje će ubrzati sazrevanje žetve zemaljske, bilo kao snopova koje će svesti u nebeske žitnice, ili pleve koja će biti uništena večnim ognjem. Otkrivene su mu teme od neizmerne važnosti, posebno za poslednju Crkvu, da bi oni koji će odbaciti zabludu i prihvatiti istinu mogli da znaju kakve im opasnosti i sukobi predstoje. Niko ne treba da ostane u tami neznanja kada je u pitanju sve ono što dolazi na Zemlju.“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 341, 342 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. U kom smislu proučavanje proročanstava može umnogome da uveća vašu veru? Koja su proročanstva – od kojih su neka napisana pre više hiljada godina, a tiču se događaja koji će se odigrati stotinama, ako ne i hiljadama godina kasnije – pomogla da se uveća vaše poverenje u Bibliju i, što je još važnije, u Boga koji ju je nadahnuo? Kako nam, na primer, 2. poglavlje Knjige proroka Danila pruža moćne i logične razloge za verovanje ne samo u to da Bog postoji, već i da On poznaje budućnost?
2. Kako da se na najbolji način zaštitimo od mnogih neuravnoteženih i proizvoljnih, spekulativnih pokušaja tumačenja proročanstava, ponekad čak i unutar naše crkve? Zašto se mora paziti da „sve kušajući dobro držite“ (1. Solunjanima 5,20)?

TEMELJ U 1. MOJSIJEVOJ

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 40,7,8; 1. Mojsijeva 22,1-13; Jovan 3,16; Otkrivenje 5,5-10; 1. Korinćanima 15,15-19; Otkrivenje 12,1-9.

Tekst za pamćenje: „A sjutra dan vidje Jovan Isusa gdje ide k njemu, i reče: gle, jagnje Božije koje uze na se grijeh e svijeta“ (Jovan 1,29).

Jedan od ključnih problema u vezi sa savremenim tumačenjima biblijskih proročanstava, poput onih iz knjige Otkrivenje, ogleda se u tome što propuštaju da sagledaju drevne korene te knjige. Njen autor polazi od pretpostavke da čitaoci poznaju Stari zavet, i koristi pojmove koji bi njima bili i te kako bliski. Mada je korisno pretraživati celu Bibliju u potrazi za stihovima sličnim onima iz Otkrivenja koje proučavate, ima i ključnih tekstova koji bolje od drugih pripremaju teren za razumevanje te knjige. To se posebno odnosi na 1. Knjigu Mojsijevu, koja otkriva na koji način je naš svet zapao u ovaj grešni haos. Skoro svaki ključni pojam pomenut u Otkrivenju pojavljuje se – u nekom obliku – u uvodnim poglavljima Biblije.

Ove sedmice, proučavaćemo pregršt krupnih pojmova u samoj srži Otkrivenja. Ima ih mnogo, tako da ćemo izabrati samo nekoliko da bismo ilustrovali presudno važan zaključak – kako razumevanje drevnih temelja Otkrivenja osposobljava proučavaoca da sagleda bezbrojne nijanse u tekstu, od kojih svaka može da nam pruži važne pouke o prirodi čovečanstva, Boga i sukoba koji se odvija u svemiru, pa samim tim i u našem životu.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 12. april.**

PRINCIP „PRVOG POMINJANJA“

Većina akademskih programa počinje jednim kursom koji pruža opšti pregled tema (kom se često dodeljuje broj „101“), i koji obuhvata osnovne principe date u širim crtama, što će stvoriti temelj za dalje proučavanje kad se bude ulazilo dublje u predmet. Isto tako, kada pročitate celu Bibliju, brzo uviđate da i Bog ima jedan takav, opšti kurs koji se nalazi u 1. Knjizi Mojsijevoj, gde On predstavlja ideje koje će se detaljnije razmatrati u ostatku Svetog pisma.

Uopšteno govoreći, prvi put kada se neki pojam ili simbol pominje u Bibliji – posebno ako je reč o uvodnim poglavljima 1. Mojsijeve – otkrićete da on uspostavlja opšte shvatanje tog pojma, što će vam pomoći da razumete kako se on dalje koristi.

Neki proučavaoci Biblije o tome govore kao o „zakonu prvog pominjanja“, mada bi ispravnije bilo označiti to kao princip (ili obrazac) a ne kao zakon, jer to svakako nije neko gvozdeno pravilo, i ono ima mnogo izuzetaka. Još jedan obrazac koji se po svoj prilici pojavljuje, bilo da je reč o proučavanju Biblije uopšte ili njenih proročanstava, jeste da Bog s vremenom polako snabdeva svoju decu podacima tako što počinje od opšteg pojma, a zatim ga proširuje mnogo puta tokom godina, pa čak i vekova.

Pročitajte sledeće tekstove: Isaija 40,7.8; Malahija 3,6 i Jevrejima 13,8. Koji princip možete izvesti iz tih tekstova, što će vam pomoći da svoje proučavanje proročanstava pravilno usidrite?

Veliki deo savremenog sveta govori o „istinitosti“ radije nego o „istini“, jer se pretpostavlja da je „istina“ nešto savitljivo što se može menjati tokom godina. Ili se, u nekim slučajevima, i sam pojam „istine“ smatra sumnjivim.

Međutim, kada Bog utvrđuje istinu, On se ne predomišlja. Kad On počne da uči svoj narod nekoj istini, možemo računati na činjenicu da ponavljanje istog biblijskog principa ili biblijske teme ne menja njihovo značenje već, naprotiv, baca na njega dodatnu svetlost. Dakle, i te kako ima smisla da, pri proučavanju proročanstava, najpre steknemo dobro razumevanje 1. Knjige Mojsijeve, gde nalazimo mnoge ključne pojmove razjašnjene po prvi put, a potom da to temeljno razumevanje imamo u vidu kad istražujemo ostatak Biblije.

Zašto je toliko važno da ne dopustimo nikome i ničemu, koliko god nam prijatno pa čak i logično zvučalo, da oslabi našu veru u Bibliju i nepogrešive istine koje ona iznosi? Na koje, ponekad čak i suptilne načine, može doći do takvog slabljenja?

RAZUMEVANJE BOŽJE LJUBAVI

Nasleđivanje grešne prirode, između ostalog, podrazumeva i to da je naše viđenje svemira pomućeno našim sopstvenim sklonostima ka sebičnosti i ponosu. Mi na svet gledamo iz sopstvene ograničene perspektive, umesto iz perspektive Božjeg sveznanja (što je očigledno). A verovatno nijedan pojam nije bio toliko iskrivljen od strane grešnog ljudskog roda kao pojam „ljubavi“. Popularna kultura sklona je da zastupa takvo shvatanje ljubavi koje se usredsređuje na samoispunjenje umesto na druge ljude. Taj ego-centrični pristup toj temi otežava nam da razumemo kako Bog gleda na nju.

Razumevanje prirode ljubavi važan je ključ za razumevanje biblijskog proroštva. Jedna od glavnih tema u velikoj borbi je postojanje suštinskog nesporazuma u vezi sa Božjim karakterom. Elen G. Vajt, na samom kraju, u zaključku *Velike borbe* piše: „Ceo svemir je čist. Sklad i radost ispunjavaju beskrajno delo stvaranja. Od Onoga koji je sve stvorio teče život, i svetlost, i radost u sva prostranstva bezgraničnosti. Od najsitnije čestice do najvećeg sveta, sve stvoreno, živo i neživo, u svojoj nepomućenoj lepoti i savršenoj radosti, objavljuje da je Bog Ljubav.“ – *Velika borba*, str. 678 (original).

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 22,1-13. Prvo pominjanje „ljubavi“ u Bibliji nalazimo u stihu 1. Mojsijeva 22,2. Čemu nas taj događaj uči o prirodi Božje ljubavi?

Povremeno, osim pronalaženja prvog pojavljivanja određenog pojma u Bibliji, može biti korisno pronaći njegovo prvo pominjanje u pojedinačnim knjigama Biblije – naročito u Evanđeljima. Prvo pominjanje „ljubavi“ u svakom od Evanđelja nalazimo u stihovima: Matej 3,17; Marko 1,11; Luka 3,22 i Jovan 3,16.

Na primer, prvo pominjanje „ljubavi“ u Evanđelju po Jovanu (Jovan 3,16) posebno je prosvetljujuće – reklo bi se da ono aludira na događaj sa Isakom na oltaru. Avramovo poverenje u Boga bilo je takvo da se oslonio na Njega, odlučivši da veruje u to da je Bog u stanju da vaskrsne njegovog sina ako ga bude prineo na žrtvu (Jevrejima 11,19). Tu je nagoveštena Božja ljubav prema ljudskom rodu. On nas je voleo do te mere „da je i sina svojega jedinorodnoga dao“ (videti stihove: 1. Mojsijeva 22,2.12.16) – a onda Ga je podigao iz mrtvih. Tako nam je dato otkrivenje te vrste ljubavi, samopožrtvovane ljubavi, koju Bog oseća prema nama.

Kako da, bar u izvesnoj meri, pokažemo prema drugima tu vrstu samopožrtvovane ljubavi kakvu Bog oseća prema nama? Zašto, za većinu nas, to nije nužno osnovna vrsta ljubavi?

ISAKOVO PITANJE: GDE JE JAGNJE?

Prvo pominjanje reči *seh* u Bibliji (jevrejski: jagnje) nalazimo u istom izveštaju u kom se prvi put pominje i ljubav, u 1. Mojsijevoj 22. Jagnje je, naravno, jedan od najzastupljenijih simbola koje nalazimo u knjizi Otkrivenje, gde se Isus pominje kao „Jagnje“ više od dvadeset puta. U jednom od najupečatljivijih prizora u Otkrivenju – Jovanovoj poseti Božjoj prestonoj dvorani u četvrtom i petom poglavlju – Jagnje ima središnju ulogu.

Pročitajte sledeće tekstone: 1. Mojsijeva 22,7-8; 2. Mojsijeva 12,3-13 i Otkrivenje 5,5-10. Kako nam izveštaj o Isakovoj bezmalo podnetoj žrtvi pomaže da razumemo na koji način su jagnjad korišćena u simboličnom smislu? Kako je taj događaj povezan sa onim što Jovan vidi u 5. poglavlju Otkrivenja?

Prvo pominjanje *seh* (jagnjeta) u Bibliji potiče iz Isakovog pitanja: „Gdje je jagnje?“ (1. Mojsijeva 22,7). Zanimljivo je da ostatak Biblije veoma detaljno odgovara na to pitanje. Ostalih 38 knjiga Starog zaveta vodi čitaoca stazom duž koje se na Isakovo pitanje postepeno odgovara sa sve više detalja, od pashalnih obreda do Davidovog prvog zanimanja i nadalje. Čitav narativ je prožet bezbrojnim mesijanskim proročanstvima koja predviđaju odgovor na Isakovo pitanje. A onda u Novom zavetu na to pitanje biva odgovoreno kada se Isus pojavljuje u telu, služi među svojim narodom i konačno žrtvuje svoj život na krstu.

U međuvremenu, pogledajmo prvo pominjanje Jagnjeta u Evanđelju po Jovanu, u stihu Jovan 1,29-34. Izgleda skoro kao da Jovan Krstitelj lično odgovara na Isakovo pitanje, a okolnosti ne mogu biti prikladnije. Grešnici se kaju i zaranjaju u vodu prilikom krštenja, što simbolizuje smrt grešnika i početak novog života. U tom kontekstu se Isus, Jagnje Božje, iznenada pojavljuje i, prema Matejevom izveštaju, nebesa se otvaraju da Ga predstave: „Ovo je sin moj ljubazni koji je po mojoj volji“ (Matej 3,17). Zapazite takođe kako glas sa neba, anđeo Gospodnji, najavljuje rešenje i za Avramov i Isakov problem (1. Mojsijeva 22,11-14).

Kad sve te niti utkamo zajedno, postaje jasno da je Isus, Jagnje Božje, naša Zamena. To baca mnogo svetlosti na naše razumevanje zaklanog Jagnjeta u Jovanovoj viziji.

Zašto je saznanje da je Isus naša Zamena od tako temeljne važnosti za naše spasenje? Kakvu nadu bismo imali bez Njega kao te Zamenе, naročito na sudu?

SUOČAVANJE SA SMRĆU

Verovatno najsureviji aspekt življenja u svetu odvojenom od svog Tvorca je način na koji smrt vrebava u pozadini svačijeg života, spremna da udari u svakom trenutku. To je „plata za greh“, kazna koju plaćamo zato što smo odvojeni od jedinog Izvora života u svemiru – Stvoritelja. Smrt kao takva igra značajnu ulogu u biblijskom proročtvu kako zbog svoje stvarnosti, tako i – što je još važnije – zbog rešenja za nju, koje se nalazi jedino u Isusu, u Njegovoj smrti i vaskrsenju.

I prvo pominjanje smrti u Bibliji, kao i njeno prvo pojavljivanje, bacaju mnogo svetla na tu krupnu temu u okviru proročstva, tako što nam pomažu da shvatimo ozbiljnost problema greha, i pružaju nam važne alatke za razumevanje Božjeg rešenja za taj problem.

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Mojsijeva 2,15-17; 1. Mojsijeva 4,8-15; 1. Korinćanima 15,15-19 i Otkrivenje 1,18. Šta nam ti tekstovi – koji obuhvataju, između ostalog, prvo pominjanje i prvu pojavu smrti – govore o tome zašto ljudi umiru, kako Bog gleda na smrt i koje je Njegovo rešenje za taj naš problem?

Mi često kažemo da je „smrt samo deo života“. To je laž. Smrt je nešto suprotno od života, to je poništenje života. Ona je uljez koji nikad nije trebalo da bude deo našeg iskustva na ovom svetu. Mada smo se navikli na smrt, naša srca i dalje snažno negoduju kada se sretnemo s njom, kao da ljudski rod još uvek kolektivno uviđa da s njom nešto suštinski nije u redu. Koliko god da je smrt bolna, ima nekih smrtnih slučajeva koji deluju još tragičnije od drugih, kao što je smrt deteta. Jer, mi uglavnom očekujemo da će smrt roditelja prethoditi dečijoj, i prihvatili smo to kao normalan poredak stvari.

Međutim, već prva smrt zabeležena u Svetom pismu, u suprotnosti je s tom očekivanom normom. Pre nego što su se Adam i Eva sami suočili sa smrću, doživeli su tragediju smrti kada je njihovog pravednog sina ubio njegov nepravedni brat. Bila je to posebno nepravedna smrt.

Razmislite o Isusu, pravedniku koga su ubili nepravedni, kao i Avelje. Koja je smrt mogla biti nepravednija od Hristove? Koje još paralele možemo izvući između Aveljeve smrti i Hristove smrti na krstu? Kako bi priroda Aveljeve smrti mogla da nam pomogne da razumemo zašto Isus ima „ključeve od pakla (groba) i od smrti“ i šta nam Bog nudi u Njemu?

Zašto je naš život, bez rešavanja problema greha, u krajnjoj liniji beskoristan, besmislen i uzaludan? Čemu nas ta činjenica uči u pogledu toga koliko bi zahvalni trebalo da budemo za ono što je Isus učinio za nas?

ZMIJA

Pitanje bogoslužjenja je ključna tema u knjizi Otkrivenje. Podstrekač i zagovornik lažnih sistema bogoslužjenja označen je kao „aždaja“ (Otkrivenje 13,2-4), a opisivanje tog palog heruvima kao zmijoliko biće nije slučajan. To nas jasno upućuje na Edemski vrt, kada je zmija ušla u raj i ubedila Adama i Evu da je slede u pobuni protiv Stvoritelja.

Uporedite tekst 1. Mojsijeva 3,1-5 sa stihovima Otkrivenje 12,1-9. Koje su neke od zajedničkih tema u ta dva izveštaja? Kako nam detalji navedeni pri predstavljanju zmije u 1. Mojsijevoj pomažu da razumemo neke od problema koji su prethodno doveli do rata na nebu, što se pominje u Otkrivenju?

U Svetom pismu postoje dva izveštaja u kojima sotona zavodi ceo svet na stranputicu. U 1. Mojsijevoj, u trenutku kad postoji samo dvoje ljudi, a zatim u izveštaju iznetom u 12. i 13. poglavlju Otkrivenja, gde je sotona prepoznat kao onaj koji „vara sav vasioni svijet“ (Otkrivenje 12,9), koji daje moć zveri i čini da joj se „sva zemlja“ pokloni, da je obožava (Otkrivenje 13,2.3). Jedna od tema koje nalazimo u biblijskom proroštvu je nepromenljiva priroda velike borbe. Božji karakter i Njegova Reč se ne menjaju, a ne menjaju se ni đavolje ambicije.

Na sreću, s obzirom da se priroda velike borbe ne menja, i da imamo jasne referentne tačke u proročkom delu Svetog pisma, hrišćani su u stanju da se odupru trendovima i da uoče gde bi mogle da leže duhovne zamke. Bog će uvek biti ono što jeste, a isto važi i za đavola. Sotona može da nosi hiljade maski, ali milenijumi istorije palog čovečanstva, udruženi sa proročkim scenarijem oslikanim u Otkrivenju, pokazuju da on nikad ne odstupa od plana igre koji je koristio u Edemu. Bog nam je obećao mudrost i pronicljivost (Jakov 1,5), i naoružani sigurnošću Svetog pisma, ne moramo da padnemo na đavolje laži. Iako je, nažalost, tako mnogo njih palo, a i još mnogi – zapravo većina – isto će tako pasti na njih.

Razmotrite kako se kultura menja tokom vremena. Društvene norme se preokreću – ono što je nekad bilo prihvatljivo postaje neprihvatljivo, i obrnuto. S obzirom da se sporna pitanja koja se nalaze u njenoj osnovi i akteri velike borbe ne menjaju, šta bi hrišćanin trebalo da uzme u obzir kada ispituje promenljivi kulturni pejzaž? Na primer, kada je reč o prvobitnim lažima koje je đavo izgovorio, kao što je ona da nećete umreti, i da ćete biti kao bogovi – gde ih možete čuti u vašoj kulturi danas?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Apostolska crkva – Hristovim tragom* od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom „Otkrivenje“, str. 578-581 (original).

Mnoge svetske religije jednostavno se bave idejama. Potpuno suprotno od toga, ideje koje nalazimo u hrišćanskoj religiji čvrsto su usidrene u istorijskim događajima. Biblija je istinita priča o Božjem interaktivnom odnosu sa ljudima kroz istoriju, a proučavanjem takvog odnosa koji traje hiljadama godina, možemo saznati mnogo o Božjem doslednom karakteru.

Međutim, hrišćani se ponekad žale da im postaje dosadno da slušaju uvek jedno te isto. Ponekad, kad se naša posebna proročka poruka javno propoveda, pomislimo da smo sve to već čuli i da nemamo više ništa novo da naučimo.

Činjenica da je naša poruka dosledna i nepromenljiva, ipak ne znači da je suviše uprošćena i nepodsticajna. Sasvim suprotno: kada razmatramo informacije koje su prenete do nas iz uma beskonačnog Boga, brzo uviđamo da postoje teme koje nikad nećemo iscrpeti do kraja.

Jedan od razloga za pisanje knjige Otkrivenje, prema rečima Elen G. Vajt, bio je da hrišćansku crkvu učvrsti u njenjoj istorijskoj poruci za sva vremena. „Neki od mladih radnika (u to vreme)... umorili su se od stalnog ponavljanja istih istina. U svojoj želji za nečim novim i uzbudljivim, pokušali su da tim istinama daju neki novi oblik, ugodniji mnogim umovima, ali u neskladu sa osnovnim evanđeoskim načelima.“ – *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 580 (original). U tom smislu, Otkrivenje nije samo knjiga o budućnosti. To je istovremeno i knjiga o prošlosti, osmišljena tako da nas drži ukorenjenim u našoj istorijski potvrđenoj veri, da ne bismo skrenuli na stranpoticu u potrazi za originalnošću.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Sveto pismo nikad ne propušta da pruži nove informacije i novo razumevanje. Kako uravnotežiti želju da saznamo nešto novo sa važnošću da ostanemo učvršćeni u istinama koje su nam već date?
2. Kako bi crkva trebalo da odgovori na nova tumačenja proročanstava? Premda znamo da uvek ima nešto novo da se nauči, kako da raspoznamo da li je ta nova svetlost nešto suštinski bitno, ili je to neko prolazno ušićenje, ili čak zabluda?
3. Tokom Drugog svetskog rata jedan mornar na Pacifiku je ležeci na samrtnoj postelji zavapio bolničaru: „Ja sam siročće. Kada umrem, ko će se mene sećati?“ Bolničar je odgovorio: „Ja ću te se uvek sećati.“ Koliko god da su dobronamerne bile reči tog bolničara, pre ili kasnije i on će umreti, kao i sećanje na tog sirotog mornara. Kako nam taj izveštaj pomaže da shvatimo uzaludnost i besmislenost života svakog od nas ukoliko na kraju smrt bude imala konačnu reč?

SLIKE IZ BRAČNOG ŽIVOTA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 2,23-25; Efescima 5,29-32; Jezekilj 16,4-14; Otkrivenje 18,1-4; 1. Mojsijeva 24,1-4; Otkrivenje 19,1-9.

Tekst za pamćenje: „I reče mi: napiši: blago onima koji su pozvani na večeru svadbe jagnjetove. I reče mi: ove su riječi istinite Božije“ (Otkrivenje 19,9).

Biblija je prepuna ljubavnih priča koje snažno otkrivaju pojedine aspekte spasenja i Božje ljubavi prema Njegovom narodu. Najintimniji od svih odnosa, brak, pokazao se kao škola u kojoj, ako dopustimo sebi da ga doživimo onako kako ga je Bog zamislio, možemo dobiti temeljne pouke o Njegovoj ljubavi prema nama, o našem odnosu prema Njemu i o tome koliko daleko je On bio spreman da ode kako bi nas iskupio.

Savremene zamisli o ljubavi i braku narušavaju našu sposobnost da cenimo ono čemu Bog pokušava da nas nauči preko bračnog zaveta. Mada je ljudska grešnost uveliko izopáčila brak (kao i skoro sve drugo), on još uvek može da bude moćno sredstvo za otkrivanje istine, čak i proročke istine. Više od toga da nas samo usrećí, brak bi trebalo da bude škola u kojoj učimo duboke lekcije o sebi i našem odnosu prema Bogu.

Ove sedmice istraživaćemo različite načine na koje Božja Reč govori o brakovima, kako dobrim tako i lošim. A onda možemo izvući pouke iz tih primera, da bismo bolje razumeli kako se Bog odnosi prema svom narodu, čak i kad ovaj ne ispunjava očekivanja. Takođe, možemo sagledati i neke istine o Božjoj ljubavi koje nam pomažu da bolje shvatimo događaje poslednjih dana.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 19. april.**

JEDNO TELO

Malo je biblijskih metafora koje intimnost kakvu Bog želi da ima sa ljudskim rodом naglašavaju više nego metafora braka. Ona se u biblijskom narativu koristi tako često – a pojavljuje se tako naglašeno i u Otkrivenju – da je za proučavaoce Biblije izuzetno važno da shvate šta Bog zapravo hoće da kaže kada je koristi u svojoj Reči.

Pročitajte tekstove 1. Mojsijeva 2,23-25 i Efescima 5,29-32. Na koje načine ljudski brak odražava Hristovu vezu sa čovečanstvom?

Jednom prilikom kad je razgovarao sa farisejima, Isus je citirao tekst iz 1. Mojsijeve u vezi sa brakom Adama i Eve, na šta su fariseji brzo uzvratili pitanjem: „Zašto dakle Mojsije zapovijeda da se da knjiga raspusna, i da se pusti?“ (Matej 19,7).

Mojsije je, naravno, smatran prorokom - osnivačem nacije. Zamislite da ispitujete Utemeljitelja same institucije braka tako što Mu suprotstavljate Njegovog sopstvenog proroka. Takav čin bio je tipičan za njihov pristup Isusu – često su pokušavali da dokažu da su Njegova učenja u suprotnosti sa Svetim pismom.

Doživotni brak obeležen uzajamnom vernošću predstavlja ideal koji je Bog uspostavio prilikom stvaranja ljudskog roda. Palo čovečanstvo je, nažalost, iskvarilo taj temeljni dar od Boga.

S obzirom na važnost koju Sveto pismo pridaje braku, možda i nije slučajnost što je ta institucija oduvek bila pod nemilosrdnim napadom. Uz Subotu, to je jedan od dva dara koja su nam data u Edemu, a oba su imala za cilj da pokažu Božju želju za prisnim odnosom sa svojim stvorenjima.

Brak, intimno povezivanje dvoje nesavršenih ljudi, uvek će pružati razlog za napetost. Brak između crkve i Hrista je spajanje savršenog Spasitelja sa jednom veoma nesavršenom nevestom. I pored toga, možemo dosta naučiti o Božjoj ljubavi iz onoga što dobar brak ima da ponudi.

Evo, da navedemo tri principa važna za brak: Prvo, prашtajte svom supružniku, koliko god da to ne zasluđuje, baš kao što Hristos prašta nama, koliko god da to ne zasluđuemo. Drugo, prihvatite svog supružnika, sa manama i svim ostalim, baš kao što Hristos prihvata nas, sa manama i svim ostalim. Treće, baš kao što nas Hristos stavlja ispred sebe, stavite svog supružnika ispred sebe. Na koji način bi sva tri od tih principa, zasnovanih na evanđelju, mogla ne samo da nam pomognu da razumemo kako se Bog odnosi prema nama, već i da unaprede svaki brak?

PRELEPA NEVESTA

Šesnaesto poglavlje Knjige proroka Jezekilja pruža nam zadivljujuću sliku Božjeg poštovanja prema sopstvenom narodu. On opisuje narod Izraela kao napuštenu bebu, ostavljenu u polju da umre. On je odnosi kući, kupa je, a onda, kad ona potpuno odraste, ženi se njom. To je moćna slika jednog neuobičajenog braka.

Pročitajte tekst Jezekilj 16,4-14. Čemu nas detalji o uzdizanju te neveste uče kada je reč o Božjim namerama prema nama?

Bog kaže toj nevesti, Izraelu, da je pod Njegovim staranjem postala „vrlo lijepa“ (Jezekilj 16,13). U prvom trenutku, kad ju je Bog našao, niko je nije smatrao lepom. Bila je odbačena između ostale dece, ostavljena u polju da umre. Ali, pošto je Bog obasipao pažnjom, postajala je sve lepša i lepša, sve dok se nije pročula po svetlu. To je posebno važno za najranije dane pod jevrejskim carevima, za vladavinu Davida i Solomona. Carica Etiopije je čak preduzela posebno putovanje da bi lično videla raskoš i sjaj Izraela!

Međutim, lepota Izraela bila je u potpunosti dar od Boga. Bila je lepa – i čuvena među narodima – upravo zato što je bila Njegova nevesta. Bog kaže o njenoj lepoti: „Bješe savršena krasotom mojom, koju metnuh na te“ (Jezekilj 16,14).

To je tema koja se ponavlja u Bibliji: Božja nevesta je lepa, ne zbog nečega što je sama učinila, već zato što ju je Bog obasuo svojom naklonošću i učinio je takvom. Na sličan način, vernici izgledaju lepo po proceni neba, ne zbog nečega što su sami učinili da bi to zaslužili, već zbog naklonosti Božje, zbog spasenja koje im On obilno daruje. Mi smo lepi zato što smo pokriveni Njegovom pravednošću, koja je „pravda Božija u njemu“ (2. Korinćanima 5,21).

I tako, sve je bilo dobro do sledećeg stiha u Knjizi proroka Jezekilja: „Ali se ti osloni na ljepotu svoju, i prokurva se s glasa svojega, te si prosipala bludništvo svoje svakome koji prolazaše, i bivala si njegova“ (Jezekilj 16,15).

Mi smo stvoreni da odražavamo Božju dobrotu i slavu. Ali kad Božja stvorenja pomisle da je njihova lepota nešto što njima pripada, ta lepota gubi vrednost, i nevolja je na pomolu.

Koje nam opasnosti prete kad se pouzdamo u „ljepotu svoju“? Odnosno, kako možemo i da pomislimo da u nama samima postoji bilo šta što nam daje zasluge pred Bogom, ili nas čini dostojnim Njegove ljubavi? Kako da se uvek čujemo od duhovne gordosti?

RAZVRATNA ŽENA PROROKA OSIJE

Može se reći da je Božji zahtev upućen proroku Osiji jedan od najčudnijih zadataka ikada datih nekom od Njegovih slugu: da se oženi bludnicom – i to namerno! Ali Bog je zapravo koristio Osiju da bi nam pomogao da razumemo, iz Njegove sopstvene perspektive, bol koji Mu nanose ljudski greh i pobuna. Bog je s ljubavlju izabrao suprugu, Izrael, koja Ga je neprestano varala, a ipak, na opšte zaprepašćenje, On ju je primio natrag i obnovio svoj odnos sa njom.

Upaređite tekstove Osija 1,2; Osija 3,1 i Otkrivenje 17,1.2 sa tekstom Otkrivenje 18,1-4. Kakav je to *blud* koji se tu pominje? Koje pouke hrišćanska crkva može da izvuče iz iskustva proroka Osije? Na koje načine je crkva ponovila grehe iz Starog zaveta?

Biblija otkriva da će greške Izraela u Starom zavetu biti u velikoj meri ponovljene od strane Hristove novozavetne crkve. Božji zavetni narod je teško zastranio pre svog izgnanstva, uvodeći idolopokloničke običaje okolnih naroda u svoju sredinu. Početkom četvrtog veka hrišćanska crkva se, uočivši moguće prednosti, dodvoravala imperatoru Rima, Konstantinu, i pozvala ga da se umeša u rešavanje crkvenih sporova. U oba slučaja, Božji narod je odlutao, napustivši odnos sa Njim, kako bi našao „rešenja“ za navodne probleme.

Božji izbor reči jasno predočava da se On trudi ne samo da nam pokaže u čemu smo pogrešili, već i kako se On oseća povodom toga. Oni koji su bili iznevereni od supružnika mogu donekle da shvate osećaj pustoši koji bi naše neverstvo Hristu moglo da izazove u nebeskim dvorovima. Svako najneverovatniji deo priče proroka Osije odnosi se na to koliko daleko je on bio spreman da ide kako bi spasao svoju nepokornu ženu.

Kad pogledamo poslednji poziv upućen čovečanstvu, kojim se Njegov narod opominje da izađe iz Vavilona, treba zapaziti da se Bog obraća *svom narodu*, a ne nekim strancima. On ih blisko poznaje. On ih voli. I dok svet korača ka svom najgorem času, On još uvek nudi otkup koji je platio sopstvenom krvlju da bi nas spasao. Hristov krst bi, više nego bilo šta drugo, trebalo da nam pokaže koliko Gospod žarko želi da spase svoj nepokorni narod.

Na koji način bi svaka crkva, pa čak i naša, danas mogla da se pograva sa duhovnim bludom?

ISAK I REVEKA

Kada je Avram ostario i nesumnjivo razmišljao o obećanjima koja mu je Bog dao u vezi s njegovim potomstvom (videti 1. Mojsijeva 15,5), on je svom najstarijem i najpouzdanijem slugi poverio ozbiljan i svečani zadatak.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 24,1-4. Zašto je Avramu bilo toliko važno da se njegov sin ne oženi nekom „između kćeri ovijeh Hananeja“ (1. Mojsijeva 24,3)?

Koliko god da je njegova opomena zvučala isključivo i netrpeljivo, taj problem je za njega bio duhovne, a ne etničke prirode. Bilo je to teološko, a ne nacionalno pitanje. Avram je vrlo dobro poznao moralnu izopačenost hananejskih verskih običaja, a njihovo obožavanje lažnih bogova da i ne pominjemo, i znao je kako bi lako njegov sin mogao da se upusti u takve običaje da se oženio u njihovoj sredini.

I zaista, veliki deo istorije drevnog Izraela, pa čak i hrišćanske crkve tokom vekova, govori o tome kako je Božji narod – koji je trebalo da svedoči svetu – zapravo bio upleten u svet, u njegova lažna učenja i verska ubeđenja. Možda je najbolji primer te žalosne realnosti uvođenje nedelje, paganskog dana sunca, umesto biblijskog sedmog dana, Subote – realnost koja će imati istaknutu ulogu u poslednjim danima.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 24,57-67. Koje pouke o Hristu i Njegovoj crkvi možemo izvući iz nekih detalja koje nalazimo u tom događaju? Šta se tu može naučiti, na primer, o našem palom stanju, na osnovu činjenice da je Reveka bila Isakov dalji rod, od kog je bio odvojen?

Mi smo nesumnjivo u srodstvu sa svojim Tvorcem, budući da smo prvobitno načinjeni po Njegovom liku. Odvojeni smo od Njega grehom, a opet, još uvek se smatramo pravom nevestom za Njega, mada svojim odlukama možemo učiniti taj brak burnijim nego što bi trebalo da bude.

Da, Bog voli nas, svoju nevestu, više nego što mi volimo Njega. Koje odluke možemo i treba da donosimo svakog dana da bismo osnažili svoju ljubav prema Bogu? U isto vreme, koje odluke će samo umrtviti našu ljubav?

BLUDNICA JE OSUĐENA

Pročitajte Otkrivenje 19,1-9. Dva događaja se slave istovremeno: propast bludnice i Hristovo venčanje sa svojom nevestom. Kako je moguće da oba ta događaja zapravo u isto vreme predstavljaju pokazatelje Božjeg pravednog, blagonaklonog karaktera?

Neverstvo dolazi uz bolnu cenu, a posledice se prelivaju u živote dece i drugih ljudi. Čak i najstrpljiviji iznevereni supružnik može na kraju zaključiti da je nastupio trenutak posle kojeg nema povratka, posle kojeg se brak više ne može spasiti. Kada naš svet dospe u stanje tolike okorelosti srca da više neće biti pokajanja, neće više ni imati smisla produžavati istoriju i dopuštati da se neobuzdano širenje greha nastavi. I pored patnje za izgubljenima, oni koji su stradali u ovom grešnom svetu, moći će da slave što je tome najzad došao kraj – i što je svet obnovljen na način na koji ga je Bog prvobitno zamislio. Ovog puta niko se *neće* odmetati od Boga, jer smo na teži način naučili da je Bog bio u pravu u pogledu pustoši koja nastaje kao posledica odvojenosti od Njega.

Pročitajte Otkrivenje 21,1-4. Šta slika braka ovde znači? Zašto ona toliko obećava i pruža tako puno nade? Šta nam uliva sigurnost u ispunjenje nade prikazane u tim stihovima?

„Brak, zajednica za ceo život, simbol je zajedništva između Hrista i Njegove crkve. Duh koji Hristos ispoljava prema crkvi je duh koji muž i žena treba da ispoljavaju jedno prema drugom.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 46.

Hristos je pretrpeo nezamisliv bol kada Ga je ljudski rod odbacio i naklonost koja Njemu pripada ukazao drugim bogovima. A ipak, čak i tada, dao je sebe za nas i lično platio za naše preljube i neverstva da bismo, ako se pokajemo i odvratimo od njih, imali obećanje o večnom životu.

Pročitajte tekst 1. Petrova 1,18.19. Šta nam je u tim stihovima rečeno, što nam pruža sigurnost u to da će kraj biti onakav kakav je oslikan u tekstu Otkrivenje 21,1-4?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: Jovan 2,1-11; Matej 22,1-14; 2. Korinćanima 11,1-5 i Matej 25,1-13.

Kada jednom shvatite koliko vam podataka stoji na raspolaganju u ostatku Biblije, da bi vam pomoglo da proširite svoje razumevanje proročanstava, možete doći u iskušenje da preterate s njihovom primenom. Tokom vekova, neki hrišćani su prenaglašavali simbolizam i slike koji se nalaze u Bibliji, do te mere da su prema tom istorijskom narativu počeli da se odnose bukvalno kao da je mit. Mada se više slojeva značenja može naći skoro svugde u Svetom pismu, ne smemo smetnuti s uma da Bog ima načina da uporebi stvarne događaje u koje su uključeni stvarni ljudi kako bi nas poučio o svojim budućim međudnosima sa crkvom.

Svadbena svečanost u Kani, na primer, može nam pružiti uvide u metaforu braka koja se koristi u proročanstvima, ali to venčanje je bilo stvaran događaj. „Hristova reč obezbedila je ono što je bilo potrebno za svetkovinu. Tako isto, obilno je obezbeđena Njegova milost kojom se brišu sva ljudska bezakonja, i kojom se duša obnavlja i krepi.“ – Elen G. Vajt, *Čeznja vekova*, str. 149 (original).

Ili, kao što ovde piše: „Jer Gospod Gospod ne čini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima. Dok što je tajno ono je Gospoda Boga našega, dotle javno je naše i sinova naših daveka’ (Amos 3,7; 5. Mojsijeva 29,29). Bog nam ih je dao, i Njegov blagoslov pohodiće ponizno proučavanje proročkih spisa praćeno molitvom.“ – *Čeznja vekova*, str. 234 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Pročitajte tekst Jovan 2,1-11. U Jovanovom evanđelju ima mnogo elemenata koji najavljuju Hristov budući rad, i komentatori su zapazili da apostol na osmišljen način vodi svoje čitaoce prema krstu. Gde u opisu tog događaja vidite da se različiti aspekti Hristovog karaktera i Njegovog budućeg carstva jasno pokazuju? Čemu nas on uči o planu spasenja, ili o konačnoj svadbenoj gozbi koja je obećana Božjem Sinu?
2. Parabola o deset devojaka je naširoko poznata i veoma omiljena među proučavaocima Biblije. Čemu nas ta važna priča uči o događajima poslednjih dana? Da li je značajno to što je mladoženja zakasnio? Koje pouke bi ta parabola mogla da nam pruži o našem ličnom odnosu sa Hristom, u poređenju sa načinom na koji se On odnosi prema crkvi u korporativnom smislu?
3. Razmislite o lažnim običajima koji su se u hrišćanstvo uvukli spolja. Osim onog očiglednog, svetkovanja nedelje nasuprot biblijskoj Suboti, koja su se još lažna verovanja uvukla u hrišćanstvo? Kako su se ona tu našla i šta mi možemo da učinimo, ne samo da bismo zaštitili sebe od njih, već i pomogli drugima da ih sagledaju u njihovom pravom svetlu? U kom smislu poruke tri anđela predstavljaju pokušaj da se učini upravo to, da se ljudima pomogne da uoče lažna verovanja koja su prodrla u hrišćanstvo?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 10,1-12; 1. Mojsijeva 12,1-9; 1. Samuilova 8,4-18; Matej 20,25-28; Otkrivenje 18,1-4.

Tekst za pamćenje: „I dade mu se vlast i slava i carstvo da mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je njegova vlast vječna, koja neće proći, i carstvo se njegovo neće rasuti“ (Danilo 7,14).

Knjiga Otkrivenje nam ukazuje na Božja rešenja za naš pali svet. U njenim poslednjim poglavljima vidimo da je obnovljen pristup drvetu života, da je kletva skinuta i da smo mi ponovo primljeni u Božje prisustvo. Otkrivenje je, u izvesnom smislu, preokrenuto Postanje, zbog čega ta knjiga (1. Mojsijeva) ostaje važan ključ za razumevanje kako su problemi ovog sveta uopšte nastali i kako su se razvijali.

Jedno od ključnih pitanja i u Knjizi proroka Danila i u Otkrivenju je ljudska vlast nad ovim svetom, odnosno, niz ljudskih pokušaja da kontrolišu planetu koja s pravom pripada Bogu – Bogu koji će kad ova jeziva epizoda sa grehom i pobunom bude zauvek završena, konačno vladati po pravdi.

Veoma je dug proces koji vodi do tog trenutka i on obuhvata hiljade godina ljudskih eksperimenata sa samovlašću. Oni nikad nisu bili uspešni. Čak i oni koji su se pozivali na najviše ideale uvek bi se pokazali u velikoj meri nedostojnim, a često i sasvim nedostojnim, tih ideala. Najveći deo žalosne istorije čovečanstva tokom više milenijuma nije ništa drugo do niz izveštaja o tragedijama koje su ti propali sistemi navukli na nas. I to će se samo pogoršavati, sve dok se Božje „vječno carstvo“ (Danilo 7,27) konačno ne uspostavi.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 26. april.**

NEVROD I NINIVA

Edem je bio stvoren kao idealan dom za ljudski rod. Međutim, kada se pojavio greh, Bog nije imao izbora osim da ljude, barem zasad, odvoji od Vrta i drveta života.

Izvan Vrta, od ljudi se zahtevalo da naporno rade kako bi obezbedili svoju dalju egzistenciju. Život je postao teži. Morali su da žive s mukom i u znoju lica svog (1. Mojsijeva 3,16-19). Naši praroditelji uzdali su se u to da će punopravni Car obezbediti put za povratak u Vrt, i prinostili su žrtve pred kapijama Edema, verno iščekujući iskupljenje koje je Bog od samog početka ponudio palom svetu.

„Edemski vrt ostao je na Zemlji još dugo pošto je čovek bio odvojen od njegovih prijatnih staza... Tu je dolazio Adam sa svojim sinovima da se moli Bogu. Tu je obnavljao svoj zavet poslušnosti Zakonu čije mu je kršenje donelo izgnanstvo iz Edema. Kada je poplava bezakonja preplavila svet i ljudska pokvarenost izazvala uništenje vodama Potopa, Ruka koja je zasadila Edem povukla ga je sa Zemlje. Ali, prilikom konačnog obnavljanja, kada će nastati 'novo nebo i nova zemlja' (Otkrivenje 21,1), on će biti vraćen još slavnije ukrašen nego u početku.“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 62 (original).

Drugi su, međutim, radili na ljudskim „rešenjima“ za naše novonastale probleme, i mi vidimo rađanje gradova-država, pokušaj da se obezbedi lakši život, a možda i da se preotme ono što je izgubljeno u Edemu.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 10,1-12. Tu Biblija predstavlja nekoliko ključnih političkih aktera koje nalazimo svuda u ostatku Svetog pisma, uključujući Ninivu i Vavilon. S obzirom na ono što znamo o ulozima tih gradova kasnije u istoriji, šta možemo zaključiti na osnovu ovog teksta?

Neki su čitali o Nevrodu i zaključili da je on plemeniti junak, umnogome nalik herojskim osvajačima iz paganske mitologije. Ali kada ga Biblija opisuje kao nekoga ko je bio „silan na zemlji“, i „dobar lovac pred Gospodom“, to nije pohvala. Nevrod je veliki po sopstvenoj proceni i on stoji „pred Gospodom“ u smislu da prkosi Bogu. Ono što vidimo u tim stihovima je širenje pobune protiv Boga, pobune koja će trajati sve dok, na kraju, svaki bunt ne bude zauvek iskorenjen.

Zašto je greh pobune protiv Boga mnogo podmukliji nego što smo spremni da uvidimo? Kako se možemo zaštititi od te ljudima vrlo svojstvene osobine?

POZIV UPUĆEN AVRAMU

U 10. poglavlju 1. Mojsijeve vidimo rađanje različitih naroda. Reč koja se obično prevodi kao „narodi“ je *gojim*, što takođe može da se odnosi na neznabošce, odnosno nejevreje. Tekst 1. Mojsijeva 10 kaže nam da je ljudski rod podeljen „na zemljama svojim“, po jezicima, porodicama i „narodima“ (1. Mojsijeva 10,5; videti takođe Otkrivenje 14,6).

Skoro odmah nakon uvođenja tog koncepta, Bog poziva Avrama da izađe iz jednog od tih naroda da bi se razlikovao od njegovih pripadnika i onoga što oni predstavljaju.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 12,1-9. Zašto je Bog pozvao Avrama (kasnije Avraama/Abrahama) da izađe iz zemlje svog porekla?

Bog je nameravao da upotrebi Avrama kako bi osnovao narod koji će stajati nasuprot ljudskim carstvima. Taj narod nije trebalo da ima drugog cara osim samog Boga. Trebalo je da pokažu pred svima šta bi se desilo kad bi se ljudski rod vratio svom Tvorcu. Izrael je uspostavljen da bi bio blagoslov za „sva plemena na zemlji“ (1. Mojsijeva 12,3). Bog ih je obasuo svetlošću i prednostima kakve na ovom svetu nisu viđene, možda još od pre Potopa.

Pročitajte tekst 5. Mojsijeva 4,5-9. Šta je Gospod govorio Avramovim potomcima, narodu koji je postao ispunjenje Božjeg obećanja datog Avramu?

Tu nije reč o pojedincu koji svedoči u jednoj zajednici. Tu je reč o čitavom *narodu* koji je, delujući zajedno, u saradnji sa Bogom, mogao da pokaže slavu Njegovog karaktera. Zapazite, takođe, u rečima koje su im izgovorene, da to što ih je učinilo posebnim nisu bile samo „uredbe i zakoni“ koje im je Bog dao, već je njihovo pridržavanje tih uredbi i zakona trebalo da navede druge narode da kažu: „Samo je ovaj veliki narod narod mudar i razuman“ (5. Mojsijeva 4,6). Koliko god da su čudesne istine koje su date nekom narodu, propuštanje da žive u skladu s njima, da im se povinuju, navuklo bi na njih prokletstvo umesto blagoslova, i smrt umesto života.

Kako to načelo – da nije dovoljno samo poznavati te istine, već da ih se treba i pridržavati – važi i za nas adventiste danas?

TRAŽILI STE – DOBILI STE

Prema prvobitnom planu, Izrael nije trebalo da ima ljudskog monarha kao što su ga imali drugi narodi. Međutim, s vremenom, vera Izraelaca se poljuljala, i oni su počeli da žude za onim što su ti „narodi“, neznabošci, imali.

Pročitajte tekst 1. Samuilova 8,4-18. Zašto su, po vašem mišljenju, starešine smatrale da je ideja o caru privlačna? Na koje načine i sami postajemo plen sličnih iskušenja?

Važno je zapaziti da je zahtev za carem predstavljao odbacivanje Božje vladavine nad Njegovim narodom. Prema namerama s kojima je osnovan, taj narod je trebalo da odgovara direktno Stvoritelju, a njihov odnos prema Njemu bio je javno vidljiv, između ostalog, preko svetišta i njegovih službi. Međutim, zahtevanjem cara, oni će na sebe navući istu vrstu muka koju su neznabožačka carstva iskusila – vojnu obavezu u ratovanju za cara, oduzimanje imovine, oporezivanje i druge nevolje. Otkriće da ljudski moćnici pokazuju sklonost da vladaju u sopstvenu korist, umesto u korist drugih, kao što Bog čini.

Osim toga, to novo uređenje biće trajno. Izraelcima će biti dato ono što su tražili, ali kada budu uvideli da su samo pogoršali stanje, više neće imati kud. „Pa ćete onda vikati radi cara svojega, kojega izabrate sebi; ali vas Gospod neće onda uslišiti“ (1. Samuilova 8,18).

Bog poznaje slabosti svog naroda, i dosta rano je predvideo da će Izraelci tražiti čoveka za cara. Oni su to i učinili, tako da veliki deo svete istorije predstavlja svedočanstvo o posledicama tog izbora.

Pročitajte tekst 5. Mojsijeva 17,14-20. Zapazite da Bog ne kaže: „Ja ću im dati cara“, već da će Njegov narod odlučiti da ga postavi. Zato je On uveo određene mere predostrožnosti, kako bi zaštitio svoj narod od nekih zala ljudske vladavine – mada su, kao što je istorija tog naroda i njegovih careva pokazala, te mere često bile zanemarivane.

Treba samo pogledati istoriju Izraela nakon što su odlučili da imaju cara, da bi se shvatilo koliko im je loše išlo pod njihovom upravom. Mada su neki carevi bili bolji od drugih, čak i oni „dobri“ su grešili (setite se Davida i Vitsaveje). U mnogo slučajeva, narod je živeo pod vladavinom careva koji su, jedan za drugim, činili „što je zlo pred Gospodom“ (videti: 1. O carevima 11,6; 1. O carevima 15,26; 1. O carevima 16,30; 2. O carevima 3,2, itd.).

I tada, kao i danas, sve ljudske vlasti imale su nešto zajedničko – bili su to grešnici koji su upravljali drugim grešnicima. Šta li je moglo krenuti po zlu?

PAGANSKI VLADARI

Božje postupanje prema Izraelu pruža bogate uvide u Njegovo postupanje prema novozavetnoj crkvi. Izraelski narod je zapravo, na mnogo načina, poslužio tome da unapred predvidi greške crkve. Daleko od toga da bi mogli da polažu pravo na bilo kakvu superiornost u odnosu na drevni Izrael, hrišćani su, naprotiv, oduvek bili, i još uvek su, veoma podložni istim iskušenjima.

Pročitajte Matej 20,25-28. Na koju grešku je Isus upozorio svoje učenike, da bi je izbegli pri uspostavljanju rada hrišćanske crkve?

Izrael je tražio čoveka za cara, i taj zahtev je doveo do moralnog pada naroda. Carevi su postajali sve pokvareniji, dok na kraju Bog nije dopustio Vaviloncima da, kao popravnu meru, odvedu Njegov narod u zarobljeništvo.

Nešto slično dogodilo se i u istoriji hrišćanske crkve. Iako nije trebalo da se organizuju po ugledu na paganske narode, kada je Konstantin došao na vlast i proglasio se za hrišćanina, vernicima je laknulo – progonstvo je najzad završeno! To je samo po sebi bilo blagoslov, ali onda je crkva došla na ideju da bi moć cara mogla da upotrebi u sopstvenu korist.

Nekoliko velikih sporova izbilo je među hrišćanima u četvrtom veku, i pošto se crkva pokazala nesposobnom da ih sama reši, upućeni su apeli imperatoru da se umeša. Od tog trenutka pa nadalje, rimski biskup, koji je nekada bio jedan među jednakima, uzdigao se na istaknut polažaj. Crkva je tražila od države da se umeša u verska pitanja, i otkad je država prekoracila taj prag, stvari su išle od loših ka još gorim.

Kao u slučaju starog Izraela, mnoga od najmračnijih poglavlja hrišćanske istorije direktna su posledica kompromisa crkve sa svetom. I dok se Izrael okrenuo obožavanju idola, sa svojim carevima koje je njihov apetit za vlašću toliko iskvario da su žrtvovali decu idolima, dotle je crkva postepeno usvajala sredstva i metode paganskog carstva, u toj meri da su mnogi iskreni vernici umrli mučeničkom smrću, jer su smatrani pretnjom po tu crkveno-državnu instituciju.

Na koje načine ta ista iskušenja, u našoj kulturi i u našem društvu, mogu dovesti u opasnost integritet naše vere?

SVETLOST PAGANIMA

Prvenstvena svrha s kojom je Bog osnovao izraelski narod nije bila da osudi ostatak sveta, već da ga spase. Neosporno, većina nas, kada se suoči sa pravednim ponašanjem nekog drugog, doživljava to kao ličnu osudu. Tako je i postojanje Izraela služilo tome da se istakne greh i sebičnost okolnih naroda. Vernici koji žive u skladu sa Bogom ističu i naglašavaju Njegov pravedni karakter, što prirodno vodi ka osvedočenju i osudi. U idealnom slučaju, život ljudi koji „drže zapovijesti Božije“ (Otkrivenje 14,12) trebalo bi da bude ogledalo Njegovog karaktera.

Da su Izraelci zaista postupali kao što je trebalo, i činili ono što im je bilo rečeno da čine, narodi bi im prilazili u miru, nastojeći da saznaju više o njima i njihovom Bogu. Tragično je što su, umesto toga, kao što je vavilonsko ropstvo pokazalo, ti narodi dolazili da ratuju protiv njih.

Najbolje ogledalo Božjeg karaktera bio je, naravno, Isus – jedini čovek koji ga je savršeno prikazao. A taj Njegov savršeni primer, koji je zacemento doneo osvedočenje mnogim srcima, bio je u stvari zamišljen kao poziv (videti Jovan 3,16-21).

Krajnja svrha osnivanja izraelskog naroda bila je ista kao i svrha s kojom je Bog osnovao crkvu – On čezne da upotrebi svoj narod kako bi grešnike privukao Hristu. Poziv sadržan u porukama tri anđela, objavljen preko Njegove crkve, nije namenjen nekolicini odabranih, već „svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu“ (Otkrivenje 14,6). Stih Otkrivenje 18,1 predviđa da će, pre Hristovog povratka, cela zemlja biti obasjana Božjom slavom.

Čemu nas sledeći odlomci uče o ulozi koju je Bog namenio svom narodu u ovom svetu? Kako možemo da primenimo te principe na sebe?

(a) 4. Mojsijeva 14,17-21 _____

(b) Isaija 42,6; Isaija 49,6; Isaija 60,3 _____

(c) Otkrivenje 18,1-4 _____

Pročitajte ponovo tekst Otkrivenje 18,1-4, poziv upućen „mom narodu“, to jest Božjem narodu da izađe iz Vavilona. Kako će se to dogoditi? Drugim rečima, kako mi, kao crkva koja nije u Vavilonu, možemo biti od Boga upotrebljeni da Božji narod, koji je još uvek u Vavilonu, pozovemo da izađe iz njega?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Isaija 44,24 – 45,13.

„Tajna bezakonja, malo-pomalo, u početku neprimetno i tiho, a onda sve otvorenije, onoliko koliko je jačala njena snaga i njena vlast nad ljudskim umom, obavljala je svoje prevarno i bogohulno delo. Skoro neosetno, neznabožački običaji su se uvukli u hrišćansku Crkvu. Duh nagodbe i usklađivanja sa svetom neko vreme je bio suzbijan surovim progonsvima koje je Crkva podnosila od neznabožačke ruke. Međutim, kada je progonsvo prestalo, kada je hrišćanstvo ušlo u vladarske dvorove i palate, odbacilo je skromnu jednostavnost Isusa Hrista i Njegovih apostola i zamenilo je sjajem i ohološću neznabožačkih sveštenika i vladara; umesto božanskih zahteva prihvatilo je ljudske teorije i tradicije. Prividno Konstantinovo obraćenje početkom četvrtog stoleća, izazvalo je veliku radost, a svet, ogrnut plaštem pravednosti, ušetao je u Crkvu. Posle toga, delo kvarenja ubrzano je krenulo napred. Neznaboštvo, naizgled pobeđeno, slavilo je pobeđu. Njegov duh zavladao je Crkvom. Njegove doktrine, ceremonije i sujeverje uvukli su se u veru i bogoslužjenje onih koji su sebe smatrali Hristovim sledbenicima.“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 49, 50 (original).

U skladu sa pitanjem na kraju proučavanja za sredu, nismo li svi u opasnosti, posebno što smo duže ovde, da odbacimo „skromnu jednostavnost Isusa Hrista i Njegovih apostola“ radi pompe, moći, priznanja i iskušenja ovog sveta? Ako mislimo da nismo, onda zavaravamo sebe.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Kada je Bog proterao svoj narod u Vavilon, bio je to posebno bolan trenutak. Avram je bio pozvan da izađe iz Haldeje kako bi osnovao zavetni narod kao izvor svetlosti za ovu planetu, a sada su oni bili vraćeni natrag u lancima. Tokom njihovog ropstva, Bog je pokazao Izraelu kako je moglo biti da su ostali verni. Navuhodonosor, na samom čelu sistema koji je potpuno suprotstavljen Bogu, dolazi Hristu (Danilo 4). Pred kraj njihovog zatočeništva, Bog podiže persijskog cara da posluži kao tip Hrista, tako što će osloboditi Njegov narod iz Vavilona i vratiti ih u Obećanu zemlju. Kir nije bio Izraelac, a ipak ga je Bog izabrao da otkrije plan spasenja svetu tako što je vratio Božji zavetni narod u Jerusalim. Koje pouke o tome kako Bog gleda na čovečanstvo možemo izvući iz činjenice da je On koristio i ljude *izvan* Izraela da bi ostvario svoje ciljeve?
2. Možda mi nismo u Vavilonu, ali u kojoj meri bi Vavilon mogao biti u nama? Kako da najpre prepoznamo taj problem, a onda i da se promenimo?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 2,9-17; Danilo 2,31-35; Isaija 17,12.13; Danilo 7,1-3; Rimljanima 3,10-19; Otkrivenje 12,15.16; Otkrivenje 10,1-11.

Tekst za pamćenje: „Utolite i poznajte da sam ja Bog; ja sam uzvišen po narodima, uzvišen na zemlji!“ (Psalmi 46,10).

Tokom vekova, bilo je onih koji su tvrdili da je Bog priželjkivao Pad, da je to zapravo bila Njegova namera – da se ljudi spuste u stanje greha i smrti, i da Ga tako, u ličnosti Isusa Hrista, odvedu na krst. Uostalom, kako bi On drugačije mogao da pokaže dubinu svoje ljubavi prema ljudima na tako snažan i slikovit način, osim da umre za njih na krstu? Ukratko, po toj logici, Bogu je bilo potrebno da čovečanstvo padne u greh.

To je grozan i žalostan stav. Božja namera nikad nije bila ni za sotonu ni za ljude da padnu u greh. Pobuna sotone, a zatim i čovečanstva bila je tragedija nesagledivih posledica, dok bi naša radost u Njemu ostala potpuna da naši praroditelji nisu pali.

Ove sedmice, nastavićemo da razmatramo probleme izazvane Padom i želju za ljudskom vladavinom nasuprot Božjem upravljanju. Te istine su na moćan način otkrivene u Knjizi proroka Danila, koja pokazuje da je Bog bio u pravu kada je svoj narod upozorio šta će se dogoditi ako se odvrte od Njega i izaberu ovozemaljske vladare. I to je upravo ono što su dobili – zemaljske monarhe umesto Boga i grešnike koji gospodare nad grešnicima – što nikad nije dobra kombinacija.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 3. maj.**

PRVA ZAPOVEST

Edemski vrt je bio učionica za Božje prve ljude, mesto gde su oni i njihovo potomstvo, u jednom beskrajnom procesu, kroz svoj međuodnos sa delima stvaranja, mogli da uče sve više o Tvorcu. „Sveti par nije predstavljao samo decu poverenu očinskom Božjem staranju“, isticala je Elen Vajt, „već i učenike koji slušaju nastavu sveznajućeg Stvoritelja... Tajne vidljivog svemira – čudesa onoga koji je savršen u svakom znanju' (Jov 37,16) – bile su im neiscrpan izvor pouka i uživanja.“ – Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 50, 51 (original).

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 2,9-17. Koja je bila prva zapovest, prva zabrana, koju je Bog dao ljudskom rodu, i zašto je ona bila tako važna?

Prva upotreba korenskog glagola *tsvħ*, „zapovediti“ (Daničić: „zaprijeti“), nalazi se u stihu 1. Mojsijeva 2,16, kada je Bog uputio ljudima zapovest da ne jedu sa drveta poznanja dobra i zla. Kako se neko znanje može zabraniti? Nije li uvek korisno iskusiti i znati što više?

Prema Svetom pismu – nije. Bog je imao nameru da temeljno obrazuje svoj narod, poštedevši ga pri tom dugotrajne patnje koju bi neka saznanja izazvala, kao što će se dogoditi kasnije, kad ljudi izaberu da vladaju sami sobom, umesto da njima upravlja Gospod lično.

Hiljadama godina kasnije, kada je Izrael tražio cara, Gospod im je predočio posledice (kao što smo otkrili prošle sedmice), i izvestio je svoj narod da će odluka da odstupe od Njegove direktne vladavine ostati na snazi do kraja vremena.

Budući da su izraelski carevi bivali sve pokvareniji, Božji zavetni narod je postao tako svetovan, tako udaljen od svoje prave svrhe da im je Bog dao još više onoga što su želeli – ljudske vlasti.

Kada se ima u vidu takva pozadina, pristupanje Danilovoj knjizi može biti prosvetljujuće: ne samo da smena carstava prikazana u vizijama te knjige predstavlja optužnicu protiv „naroda“ – neznabožaca – već je to optužnica i protiv Izraela, zbog njegovog neuspeha i odbijanja da sledi Božje *mitsvot* (zapovesti). Vekovi potčinjenosti, umesto slobode prvobitno date u Edemu, trebalo je da postanu nova učionica u kojoj bi voljna srca mogla da svedoče o upadljivoj suprotnosti između carstava ovog sveta i Božjeg carstva.

Razmislite o nekim oblicima znanja za koja bi, čak i sada, mnogima od nas bilo bolje da ih nikad nismo stekli. Kako nam to pomaže da razumemo šta je u stvari bilo zabranjeno u Edemu?

DANILO 2

Bilo je to za vreme vavilonskog ropstva kada je Bog, preko proroka Danila, izložio najubedljivije opise odnosa između Njegovog naroda i carstva ovog sveta koje uopšte imamo. Njegov narod više nije bio nezavisan. On je sada žnjeo posledice svojih odluka. (I možda učio iz njih?)

Pročitajte tekst Danilo 2,31-35, koji nam pruža sveobuhvatni pregled istorije sveta sve do poslednjeg vremena. Koje važne istine možemo saznati iz tog neverovatnog proročanstva?

Krajem devetnaestog veka mnogi ljudi su odisali novim poverenjem u ljudski napredak. Izložba u Parizu (1900), na primer, bila je izvanredan pokazatelj optimizma u pogledu budućnosti. Svakako, uz sav taj tehnološki i naučni napredak, mnogi od najvećih problema čovečanstva biće okončani! Kada je ljudski rod ušao u dvadeseti vek, među mnogim misliocima vladao je taj veliki optimizam da će nas ideali Prosvetiteljstva – kao što su ljudska savršenost i moć razuma – uvesti u divnu novu eru čovečanstva.

Međutim, Prvi svetski rat je brzo razvejavao te snove, a do kraja dvadesetog veka u ratovima smo izgubili više od 200 miliona ljudi. Možda smo napredovali u tehnološkom smislu, ali svakako ne i u moralnom. Da parafraziramo dr Martina Lutera Kinga Juniora, mi imamo precizno navođene rakete, ali pogrešno vođene ljude. *A to je zaista zastrašujuća kombinacija.*

Mnogi proučavaoci proročanstava zapazili su da se u vezi sa metalima u tekstu Danilo 2 prelazi od najvrednijih ka najmanje vrednim – zlato devalvira u srebro, srebro u bronzu, bronza u gvožđe, dok nam na kraju ne ostanu samo gvožđe i glina.

Čarls Darvin, Karl Marks i drugi mislioci devetnaestog veka pokušali su da nas ubede da se čovečanstvo na neki način kreće uzlaznom linijom – da mi evoluiramo u biološkom i društvenom smislu. I premda se ljudski život zaista donekle poboljšao (makar na fizičkom planu), ko uopšte gleda na budućnost ovog sveta, s obzirom na to kako se njime trenutno vlada i upravlja, sa baš mnogo optimizma u pogledu mira, sigurnosti i napretka?

Isus je upozoravao: „Čućete ratove i glasove o ratovima... Jer će ustati narod na narod i carstvo na carstvo; i biće gladi i pomori, i zemlja će se tresti po svijetu“ (Matej 24,6.7). Ali uprkos tim upozorenjima, kako ipak možemo crpeti nadu iz saznanja da smo unapred opomenuti u pogledu svega toga?

DANILO 7

San iz 2. poglavlja Knjige proroka Danila prvo je dat vavilonskom caru. Za razliku od toga, vizija iz sedmog poglavlja data je jevrejskom proroku, pripadniku Božjeg zavetnog naroda.

Danilu je prikazano isto što i Navuhodonosoru, samo iz drugačije perspektive. Umesto statue, on vidi niz naroda koji izlaze iz mora, kao posledica vetrova koji su uzburkali vodu. Ti narodi su bili u stalnom stanju sukoba, što je izazivalo neprekidnu smenu vlasti između njih. Stihovi kao što su: Psalmi 65,5-8; Isaija 17,12.13 i Jeremija 46,7.8 koriste analogiju sa poplavama i talasima kako bi opisali neprestani metež među tim narodima.

Nasuprot tome, postojala je Obećana zemlja koja je, bar za izvesno vreme, predstavljala ostrvo mira i sigurnosti usred mora neznabožackih carstava – sveti narod osnovan na čvrstom temelju Božje vladavine za razliku od neposlušnih naroda koji su ga okruživali.

Pročitajte tekst Danilo 7,1-3. U tom prizoru ima dosta kretanja. Koje pouke možemo izvući iz tog živopisnog prikaza kada je reč, na primer, o tome koja je zver prva izašla iz mora?

Danilo posmatra haos neznabožackog ratovanja sa obale, kada iznenađeno zveri počinju da *izlaze na zemlju* – na njegovu teritoriju! Problemi neznabožaca sada su postali problemi njegovog naroda. Oni su izabrali da žive *kao* neznabošci, tako da će nadalje živeti sa (i pod) neznabošcima. Počevši od vavilonske prevlasti, Božji zavetni narod nikad više neće uživati u potpunijoj i dugotrajnoj nezavisnosti.

Taj gubitak samostalnosti za Božji narod u današnje vreme trajaće sve do kraja, kada će Hristos konačno biti postavljen na svoje pravo mesto kao naš Car. U Novom zavetu, Božji narod je nastavio da strada pod gvozdenom pesnicom Rimskog carstva, a zatim i pod progonstvima malog roga, naslednika paganskog Rima.

Premda su, istorijski gledano, neki narodi bili bolji od drugih, a neka razdoblja mirnija od drugih, najveći deo istorije naroda, plemena i carstava sastojao se jednostavno u kretanju od jedne tragedije do druge, od jednog tlačitelja do drugog. I često se sve to činilo pod vlašću onih koji su tvrdili da imaju samo najbolje namere za sopstveni narod. Kakva suprotnost u odnosu na vladavinu koju je Bog želeo za svoj narod, samo da su je oni izabrali.

Kako nam tekst Rimljanima 3,10-19 pomaže da objasnimo toliko toga u našem svetu? Na koji način, posebno 19. stih, pokazuje zašto nam je evanđelje tako očajnički potrebno u životu?

IZMEĐU ZEMLJE I MORA

Slika zemlje i mora u Bibliji, naročito u proročanstvima, može biti vrlo poučna. Razmotrimo slučaj upotrebe simbola *zemlje* i *mora* u biblijskom proročanstvu, gde su oni uzajamno oštro suprotstavljeni.

„Simbolički posmatrano, kada su zemlja i more suprotstavljeni, *zemlja* često predstavlja uređeni svet, ili čak zemlju Izrael, dok se *more* odnosi na neznabožacke narode koji prete Izraelu, kao što more pretil kopnu.“ – Beatrice S. Neall, „Sealed Saints and the Tribulation“, *Symposium on Revelation*, Book 1, ed. Frank B. Holbrook, (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 1992), p. 260.

Prema tom shvatanju, *zemlja* je mesto stabilnosti, utvrđeno na Božjoj vladavini, dok *more* predstavlja nestabilno previranje naroda, utemeljeno na ljudskoj gordosti.

Uzimajući prethodno citiranu misao kao pozadinu, pročitajte stihove Otkrivenje 12,15.16 i Otkrivenje 13,1.11. Zapazite suprotnost između vode i zemlje. Na koji način su one upotrebljene i čemu mogu da nas pouče u vezi sa razumevanjem proročanstva?

Zapazite da aždaja koristi *vodu* da bi progonila ženu (crkvu). Kao što smo videli, u proročanstvima, voda često simbolizuje svetovne vlasti, kao i metež i haos koji ih prati. Dakle, možemo da vidimo kako je sotona uspevao da koristi mase, podbunjene od njihovih vođa, kako bi progonio Božji narod tokom većeg dela crkvene istorije.

Takođe, adventisti sedmog dana razumeli su da se stih Otkrivenje 12,16 odnosi na preseljenje progonjenih vernika u Novi svet. Ako je naše shvatanje *zemlje* i *mora* ispravno, šta nam to govori o osnivanju američke republike?

Možemo li je smatrati za „zemlju“ koja je, na isti način kao i „Obećana zemlja“, bila mesto odvojeno za Božji narod? Da li je zbog toga zver iz zemlje u prvom trenutku izgledala kao jagnje? Mada Amerika nikad nije bila „Novi Izrael“, kako su neki njeni rani osnivači želeli da je vide, ona je dugo bila zemlja verske slobode za milione ljudi koji su trpeli crkveno progonstvo u svetu.

Nažalost, ta zver poput jagnjeta jednog dana će progovoriti „kao aždaha“ (Otkrivenje 13,11). Sjedinjene Države, koje su tako dugo bile svetionik verske slobode za progonjene, postaće glavni verski progonitelj! To je još jedan primer onoga što se dešava kada ljudski rod odluči da samostalno vlada, umesto da Bog vlada nad njim.

PROROKUJ PONOVO

Crkva ostatka rođena je u Novom svetu, upravo tamo gde su prebegli oni koji su tragali za verskom slobodom tokom sedamnaestog i osamnaestog veka. S obzirom na dugoročne verske i političke prepreke koje su postojale na drugim mestima, malo je verovatno da bi rast tog pokreta bio tako brz i snažan na nekom drugom mestu kao na toj novoj zemlji na kojoj su nastale Sjedinjene Države.

Pročitajte tekst Otkrivenje 10,1-11 koji opisuje rođenje tog pokreta. Pogledajte neke od elemenata koje smo proučavali, kao što su „narodi“, zemlja i more. Uz odgovarajući oprez, da ne biste učitali u tekst više nego što treba, koje moguće uvide možete naći u tom izveštaju?

Anđeo viče jakim glasom, kao što to čine i tri anđela iz 14. i anđeo iz 18. poglavlja Otkrivenja. To je gorući trenutak u istoriji, kada se uspostavlja delo crkve ostatka za dobrobit „narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogima“ (Otkrivenje 10,11).

Anđeo drži „knjižicu“ – verovatno knjigu proroka Danila (videti Danilo 12,4) – koja je otvorena po prvi put posle mnogo generacija. On stoji jednom nogom u moru a drugom na zemlji. To upućuje na pomisao da se ta poruka odnosi na čitavu planetu, na Stari i Novi svet. To takođe upućuje na pomisao da je to poruka za sve narode – za one koji žive na zemlji, kao i za one koji žive u „neznabožačkom“ moru.

Svet će, najzad, biti obasjan Božjom slavom, i poslednje poruke Otkrivenja 14 objavljuju se *svima*. Kao što je bio slučaj sa Izraelom, naš zadatak kao crkve jeste da propovedamo evanđelje „po svemu svijetu za svjedocanstvo svijem narodima. I tada će doći posljedak“ (Matej 24,14).

Bog gura ljudsku istoriju ka njenom velikom završetku – ka kraju ljudskih imperija i Hristovom trajnom ustoličenju. Pročitajte stihove Danilo 2,34.35.44.45. Biblija tvrdi savršeno jasno, bez ikakve dvosmislenosti, da će sva ta ljudska carstva biti iskorenjena, tako da neće ostati ni traga od njih i njihovog ružnog nasleđa, i da će biti zamenjena Božjim večnim carstvom, u kom se greh, patnja, bolest, zlo i smrt nikada više neće pojaviti.

Pogledajte s kojom preciznošću su proročanstva iz 2. i 7. poglavlja Knjige proroka Danila predvidela uspon i pad svih tih svetovnih carstava. Zašto bi ta preciznost, tako zadivljujuća s obzirom na to kada je Danilo pisao, trebalo da nam pomogne da verujemo u Božje obećanje o konačnom i večnom carstvu – Njegovom?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Stvaranje, patrijarsi i proroci* od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom „Vavilonska kula“, str. 117-124 (original).

„I vidjeh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više nema’ (Otkrivenje 21,1). Oganj koji je uklonio bezakonike očistio je zemlju. Svaki trag prokletstva je izbrisan. Nikakav večno razgoreli pakao neće podsećati otkupljene na strašne posledice greha.

Samo jedno jedino podsećanje ostaje: naš Otkupitelj zauvek će nositi ožiljke svoga raspeća. Na Njegovom ranjenom čelu, na Njegovom boku, na Njegovim rukama i nogama, nalaze se jedini tragovi surovog dela koje je greh obavio. Prorok, posmatrajući Hrista u Njegovoj slavi kaže: ‘Svetlost Mu beše kao sunce, zraci izlažahu Mu iz ruku, i onde beše sakrivena sila Njegova’ (Avakum 3,4). U probodenim rebrima odakle je potekla crvena reka koja je pomirila čoveka sa Bogom, nalazila se Spasiteljeva slava, tu je bila ‘sakrivena sila Njegova’. ‘Moćan da spase’ svojom žrtvom otkupljenja, bio je moćan i da izvrši pravdu nad onima koji su prezreli Božju milost. Znaci Njegovog poniženja predstavljaju i oznake Njegove najviše časti; tokom svih beskrajnih vekova večnosti rane sa Golgote služiće Mu na slavu i objavljiivaće Njegovu moć.“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 674 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Na kraju, sva ovozemaljska dostignuća, ma koliko krupna, ma koliko grandiozna, ma koliko bila slavna i ulivala strahopoštovanje, biće pretvorena u prah i pepeo i konačno zauvek potvrđena. To obuhvata sve velike i slavne ovozemaljske uspehe koje ste možda postigli ili sada postižete. Zašto je uvek važno imati na umu tu perspektivu? Kako bi ta perspektiva trebalo da vam pomogne da pravilno postavite svoje prioritete?
2. Pažljivo osmotrite zver iz mora opisanu u tekstu Otkrivenje 13,1-10. U kom smislu je ta zver prirodan rezultat vavilonskog načina razmišljanja? Ona je nesumnjivo zbir *svih* „naroda“, od Vavilona do sile malog roga. Da li ste primetili koje su karakteristike svakog carstva opstale tokom vremena? U kom smislu ovaj svet i dalje odražava vrednosti Vavilona ili Rima, na primer?
3. Kako mi, kao adventisti, uspostavljamo pravu ravnotežu između hoda za Gospodom i poslušnosti zakonima svog naroda, ili vlade pod kojom živimo? Šta se dešava kada poslušnost jednom vodi ka neposlušnosti drugom?

RAZUMEVANJE ŽRTVE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 1,2-15; Jevrejima 10,3-10; 2. Mojsijeva 12,1-11; 1. Korinćanima 5,7; Agej 2,7-9; Isaija 6,1-5; Otkrivenje 4,7-11.

Tekst za pamćenje: „I pjevahu pjesmu novu govoreći: dostojan si da uzmeš knjigu, i da otvoriš pečate njezine; jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju svojom od svakoga koljena i jezika i naroda i plemena“ (Otkrivenje 5,9).

Kada mu je Isus prišao, Jovan Krstitelj je izjavio: „Gle, jagnje Božije koje uze na se grijehe svijeta!“ (Jovan 1,29). Bilo je to nepogrešivo pozivanje na ideju o životinjskim žrtvama, od kojih su sve upućivale na Hristovu zameničku smrt u korist čovečanstva.

U Bibliji ne možemo izbeći temu o životinjskim žrtvama. Ona se kao skerletna nit provlači duž njenih stranica i igra ključnu ulogu u velikom prizoru iz Otkrivenja, u kom je Jovan doveden u Božju prestonu dvoranu (Otkrivenje 4 i 5). Činjenica da se Isus pojavljuje u toj ključnoj sceni, pri čemu izgleda kao zaklano jagnje (Otkrivenje 5,6), predstavlja važan ključ za razumevanje čitave te proročke epizode.

Ove sedmice razmotrićemo neke od tema povezanih sa žrtvama, da bismo bolje razumeli Isusa, zaklano Jagnje, glavnog protagonistu scene u prestonoj dvorani. On je prihvaćen kao dostojan tamo gde niko drugi nije, i Njegova dostojnost mnogo govori o tome šta je Gospod zapravo činio kroz žrtveni sistem. Ona Ga otkriva kao Boga beskrajne ljubavi, koji je podneo najveću žrtvu, u činu kojem ćemo se mi i druga inteligentna bića u svemiru diviti kroz čitavu večnost.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 10. maj.**

UZALUDNE ŽRTVE?

Ponekad suprotstavljanje dve ideje može biti veoma poučno. Mnogo se može naučiti o prirodi žrtvenog sistema iz biblijske perspektive, na osnovo primera kada je Bog zapravo odbacivao žrtve svog naroda.

Uporedite tekst Isaija 1,2-15 sa stihovima Isaija 56,6.7 i Psalmi 51,17. Koje važne pouke o žrtvama su tu date?

Ta žalosna epizoda u istoriji Izraela nije bila prvi slučaj u kom je Bog odbacio neku žrtvu. Nešto slično dogodilo se na samom početku istorije spasenja, kada je Aveljeva žrtva bila odobrena i prihvaćena od Boga, a Kainova nije. Ta rana epizoda pruža nam još jednu priliku da uporedimo prihvatljive i neprihvatljive žrtve. (Videti: 1. Mojsijeva 4,3-7 i Jevrejima 11,4.)

U vreme proroka Isaije Izraelci su se prepustili rutini, formalno vršeci verske radnje u minimalističkom pokušaju da umire Boga, dok su sve vreme živeli kako im je volja. Njihove žrtve bile su utemeljene u njima samima, baš kao i Kainove, a ne u stavu predanja i pokoravanja Bogu.

To je isti duh koji pokreće carstva ovog sveta – duh samodovoljnosti. Kain je hteo da živi kako mu je volja, a da pred Bogom izvrši puki obred, i to pod sopstvenim uslovima. Može se samo pretpostaviti da je on na Boga gledao kao na smetnju, prepreku za zauzimanje sopstvenog pravca, ali da Ga se bojao tek toliko da je ipak ispunio formu.

Avelj je, međutim, prineo žrtvu koju je Bog zahtevao, žrtvu koja je oslikavala obećanje koje je Bog dao o dolazećem Mesiji (1. Mojsijeva 3,15) – jagnje, koje je upućivalo na Hristov spasonosni čin na Golgoti.

„Avelj je shvatio velika načela otkupljenja. Sebe je smatrao grešnikom i uviđao da grijeh i kazna za greh, smrt, stoje između njegove duše i zajedništva sa Bogom. Prineo je zaklanu žrtvu, žrtvovani život, i na taj način priznao zahteve prekršenog Zakona. U prolivenoj krvi gledao je buduću Žrtvu, Hrista, koji će umreti na krstu na Golgoti, i oslanjajući se na pomirenje koje će tako biti osigurano, dobio je svedočanstvo da se opravdao pred Bogom, da je njegova žrtva prihvaćena.“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 72 (original).

Koliko je zaista suštinski bitno da se čuvamo pukog „ispunjavanja forme“! Na koji način svako od nas može da doživi šta znači potpuno se osloniti na Isusovu smrt kao na našu jedinu nadu u spasenje?

KRV JUNACA I JARACA

Neki kritikuju čitav koncept prinošenja žrtava, tvrdeći da je on surov, grub i, u izvesnom smislu, nepravedan. Da, u tome i jeste stvar. Hristova smrt je bila surova, gruba i nepravedna – nevini je umro za krivoga. To je ono što je bilo neophodno da bi se rešio problem greha. I upravo ta smrt, Hristova, bila je ono na šta su sve te surove, grube i nepravedne žrtve upućivale.

Pročitajte tekst Jevrejima 10,3-10. Čemu nas taj odlomak uči u vezi sa žrtvama koje je Božji narod prinosio u Starom zavetu? Ako grešnici preko njih zapravo nisu mogli biti spaseni, zašto ih je uopšte trebalo prinositi?

Jagnjad i druge žrtvene životinje bili su samo simboli koji su upućivali na pomiriteljsku žrtvu Jagnjeta Božjeg. Bila su to dela vere, pružanje prilike grešnicima da na opipljiv način izraze veru u delo dolazećeg Mesije. Tu vrstu simbola često nazivamo *tipom*, koji se ispunjava u *antitipu*, odnosno obličjem stvari ili događaja koje najavljuju. Neki čak opisuju žrtve kao „minijaturna proročanstva“ o Isusovoj smrti na krstu.

Rituali povezani sa žrtvama bili su u neku ruku poput uplate za putovanje. Kada kupite kartu za voz, autobus ili avion, ne krećete istog trenutka na putovanje koje ste uplatili. Umesto toga, dobijate kartu – simbol ili obećanje o putovanju koje će doći. Možete da sedite na tom parčetu papira koliko god želite, ali ono vas neće preneti ni na jedno odredište. Ali, kada se konačno ukrcate, i putovanje počne, tek tada dobijate ono što ste platili, i papirna karta postaje nepotrebna.

Tako je bilo i sa žrtvenim životinjama. One su imale važnu ulogu, ali kada je prava žrtva prineta, postale su besmislene, a ta realnost je dočarana u trenutku kada se, prilikom Isusove smrti, zavesa između Svetinje i Svetinje nad svetinjama pocepala nadvoje. „I zavjes crkveni razdrije se nadvoje s vrha do na dno“ (Marko 15,38). Čitav žrtveni sistem, hram i sve ostalo, upućivali su na Isusovu smrt na krstu. Kada je Isus na krstu ispunio svoje obećanje i ustao kao pobednik nad smrću, ti tipovi su postali nepotrebni.

Pomislite samo kakvo mora da je zlo greh, kada je jedino smrću Isusa, utelovljene Reči (videti Jovan 1,1-3.14), mogao da se iskupi. Šta nam to govori o stavu kakav bismo morali imati prema grehu?

PASHALNO JAGNJE

Knjiga Otkrivenje govori o Isusu kao o „Jagnjetu“ skoro trideset puta. Od najranijih dana u sprovođenju plana spasenja, Božji narod je koristio jaganjce kao simbol dolazećeg Mesije. Avelj je prineo žrtvu „od prvina stada svojega“ (1. Mojsijeva 4,4), a pre nego što je Izrael krenuo iz Egipta ka Obećanoj zemlji, bilo im je naloženo da otkupe svaku prvorodenu osobu ili životinju jagnjetom od godinu dana (2. Mojsijeva 12,5).

Pročitajte sledeće tekstove: 2. Mojsijeva 12,1-11; Isaija 53,7.8; 1. Korinćanima 5,7 i Otkrivenje 5,6. Čemu nas ti stihovi uče o Isusu kao pashalnoj žrtvi? Šta to znači za svakoga od nas?

Godinama nakon Hristove smrti, vaskrsenja i vaznasenja, Petar je, razmišljajući o svemu što se dogodilo, napisao: „Znajući da se propadljivijem srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svojeg življenja, koje ste vidjeli od otaca; nego skupocjenom krvlju Hrista, kao bezazlena i prečista jagnjeta“ (1. Petrova 1,18.19).

Isusov život bio je jedini ljudski život koji je zadovoljio zahteve Božje svetosti. Svi mi ostali smo zgrešili, i naš grešni način života doslovno širi laži o prirodi našeg Tvorca.

Isus je, međutim, postao „pošljednji Adam“ (1. Korinćanima 15,45). Tamo gde smo mi podbacili, On je živeo savršeno. U svojoj ljudskoj prirodi, On je bio sve što je ljudski rod trebalo da bude. Bio je savršeni odraz Božje slave. „Koji vidje mene“, kazao je Filipu, „vidje oca“ (Jovan 14,9).

Osim toga, razapet je na Pashu, čime je dalje dokazao da je On anti-tipsko Jagnje. U stihovima Jovan 18,19.20, Isus u vezi sa svojim učenjem kaže: „Ja govorih javno.“ Paralelno tome, u vezi sa pashalnim jagnjetom u tekstu 2. Mojsijeva 12,5.6, deci Izraelovoj bilo je naloženo da izaberu jagnje za Pashu, i da ga „čuvaju“, odnosno da ga javno pokažu u danima koji su prethodili žrtvovanju. Kada Ga je prvosveštenik ispitivao u vezi s Njegovim učenjima, Isus se pozvao na činjenicu da je lično bio izložen sudu javnosti, u hramu, gde je svako mogao da Ga vidi i čuje. Njegov život, Njegova dela, Njegovo učenje – sve je to otkrivalo ko je On zaista. On je Jagnje bez mane, najmoćniji izraz Božje pravедnosti i slave.

Na koje načine bismo mogli bolje da predstavljamo Isusov savršeni karakter u svom životu?

ISUS U HRAMU

Tokom čitave istorije spasenja vladala je izvesna napetost. S jedne strane, Bog želi da obnovi zajednicu koju smo nekad uživali s Njim, i čezne da nas privuče što bliže sebi. Međutim, dovođenje grešnika u Njegovo prisustvo samo bi ih uništilo. „Jer si ti Bog koji neće bezakonja“, piše David, „u tebe nema mjesta ko je zao“ (Psalmi 5,4). A opet, u isto vreme, David takođe piše: „A ja po velikoj milosti tvojoj ulazim u dom tvoj, i klanjam se u svetoj crkvi tvojoj sa strahom tvojim“ (Psalmi 5,7).

Pročitajte tekst Agej 2,7-9. Kada je podignut drugi hram, prorok Agej je dao zapanjujuće obećanje – da će taj novi hram biti slavniiji od onog prethodnog. Šta se pod tim proročanstvom podrazumevalo?

Kada je Solomon posvetio prvi hram, slava Šekine – Božje prisustvo koje je pratilo decu Izraelovu na putu za Hanan – ispunila je hram, tako da sveštenici nisu mogli tu da stoje kako bi dovršili svoju službu (1. O carevima 8,10.11). Kada je drugi hram bio posvećen, kovčeg zaveta, koji je predstavljao Božji presto, nije bio u njemu, jer ga je Jeremija sakrio. Doslovno Božje prisustvo ovog puta nije ispunilo hram. To je bilo veoma potresno. Kako je onda Agejevo obećanje uopšte moglo da se ostvari?

Upravo u tom drugom hramu se Isus, utelovljeni Bog, pojavio lično, telom i krvlju. Sam Bog je izašao iza zavese, da bi postao jedan od nas i pridružio nam se u ovom iskvaenom svetu. Zato što je Božji Sin postao Sin čovečiji, sada smo mogli da vidimo Njegovo lice, da čujemo Njegov glas i da posmatramo, na primer, kako je On dotakao nečistog gubavca i iscelio ga (Matej 8,3). Umesto da nas povuče u *svom* pravcu, Bog nas je približio sebi krećući se u *našem* pravcu. On je, lično, sišao k nama. Nije čudo što Biblija kaže o Isusu: „Eto, djevojka će zatrudnjeti, i rodiće sina, i nadjenuće mu ime Emanuilo, koje će reći: s nama Bog“ (Matej 1,23). Razmislite šta to znači – Tvorac svemira udostojio se ne samo da živi među nama već i da umre za nas.

Krst je daleko najjači izraz Božje ljubavi. Na koje još načine možemo sagledati i doživeti realnost Božje ljubavi?

JER SI TI SAZDAO SVE!

U nekoliko prilika, proroci su u viziji bili dovedeni dovoljno blizu Bogu da im je bilo dopušteno da vide Božji presto. Jezekilj ga je video iznad svoda (Jezekilj 1,26). Isaija je posetio hram na nebu da bi ga video (Isaija 6,1), a u jednom od najjasnijih opisa koji su nam dati, Jovan je tamo doveden u viziji opisanoj u 4. i 5. poglavlju Otkrivenja. Starozavetni tipovi u službama svetilišta ukazivali su na to da postoji samo jedan put kojim je čovečanstvo moglo da uđe u Božje prisustvo – Hristova krv. (Videti: 3. Mojsijeva 16,2.14, na primer.)

Pročitajte tekstove: Isaija 6,1-5 i Otkrivenje 4,7-11. Koji elementi te dve vizije su slični? Obratite pažnju na redosled događaja: Koji je predmet prvi prikazan? Šta je bilo sledeće? Koja je istina o Bogu naglašena u tim vizijama?

U svakoj od tih vizija prestone dvorane, prvo što se dešava jeste isticanje Božje svetosti od strane nebeskih bića. U Isaijinoj viziji, ta scena je impresivna – hram je ispunjen dimom i „pragovi na vratima“ se tresu kad serafimi počnu da objavljuju Božju slavu. U Jovanovoj viziji, heruvimi objavljuju isto: „Svet, svet, svet!“ (Pogledajte stihove Jezekilj 10,14.15 da biste našli živa bića opisana kao *heruvimi*.) Svakom od tih proroka prikazana je zaslepljujuća scena Božje slave.

A onda je nama prikazana prorokova reakcija na tu scenu. Isaija viče da je on čovek nečistih usana (Isaija 6,5), a Jovan plače jer se suočio sa tragičnom istinom da se ne može naći niko ko je dostojan (Otkrivenje 5,4). Kada nam se direktno prikaže Božja dostojnost, mi konačno počinjemo da uvidamo ljudsko stanje – mi smo krajnje nedostojni, i potreban nam je Hristos kao naš Iskupitelj.

Sotona je izneo mnoge optužbe protiv Boga, tvrdeći da je On samovoljan, sebičan i surov, međutim, čak i kratak trenutak u Božjoj prestonoj dvorani razotkriva sotonine laži. Upravo viđenje Hrista onakvog kakav On zaista jeste, kao „jagnje zaklano“ (Otkrivenje 5,12), omogućava nam da i Oca sagledamo onakvim kakav On zaista jeste. Kako je utešno znati da gledanjem u Isusa vidimo kakav je Otac (Jovan 14,9). A najveće otkrivenje o tome kakav je Otac vidimo u Isusu koji umire za nas na krstu.

Krst bi, dakle, trebalo da nam pokaže dve stvari: prvo, koliko nas Bog voli kad je bio spreman da to učini, da žrtvuje sebe za nas; i drugo, koliko smo mi grešni i loši kada smo samo po cenu krsta mogli biti spaseni.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Sveto pismo jasno pokazuje da je Hristos jedini dostojan da obezbedi naše spasenje. Njegov život je bio jedini bezgrešan ljudski život, jedini primer života koji je poslužio na savršeno zadovoljstvo u slavu Očevu. On je *besprekorno* Jagnje Božje, i sada stoji na čelu ljudskog roda kao naša večna sigurnost. U isto vreme, On je preuzeo našu krivicu na sebe, pretrpevši osudu koja je Božji odgovor na zlo. A Jovanu se, dok prisustvuje zadivljujućem prizoru u kom nebeska bića okružuju Božji presto, kaže da prestane da plače zato što „je nadvladao lav, koji je od koljena Judina“ (Otkrivenje 5,5).

Razmislite takođe i o tome kakvo je greh zlo i kako je duboko pao ljudski rod, kada je jedino smrt Isusa, Boga lično, bila dovoljna da bi se problem greha rešio. Bez ikakve sumnje, da je postojao neki drugi način da nas Bog spase, a da ne naruši načela svoje božanske vladavine, On bi to svakako učinio.

„Prekršeni Božji zakon zahtevao je život grešnika. U celom svemiru postojalo je samo jedno Biće koje je moglo, umesto čoveka, da zadovolji zahteve Zakona. Pošto je Božji zakon isto tako svet kao i sam Bog, samo je neko jednak Bogu mogao da okaje prestup Zakona. Niko osim Hrista nije mogao da izbavi čoveka od osude Zakona i da ga ponovo dovede u sklad sa Nebom. Zato je Hristos trebalo da preuzme krivicu i sramotu greha – greha koji je toliko mrzak svetom Bogu da je morao da razdvoji Oca od Njegovog Sina. Hristos je trebalo da se spusti do najvećih dubina poniženja da bi izbavio izgubljeni rod.“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 63 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Jovan vidi kako Jagnje ulazi u prestonu dvoranu i pri tom izgleda kao da je „zaklano“. Otkrivenje 13,8 nam kaže da je Isus bio „zaklan“ od postanja sveta. Šta možemo da saznamo o Bogu na osnovu činjenice da je plan spasenja načinjen još pre nego što nam je bio potreban?
2. Mnogi ateisti veruju da smo sami u jednom hladnom, bezosećajnom svemiru. Nasuprot tome, Biblija govori ne samo o Bogu, već i o tome da On toliko voli svet da je sišao u njega, pa čak i umro za njega. Koliko bi drugačije trebalo da gledamo na ovaj svet, i na svoje mesto u njemu, u odnosu na one koji uopšte ne veruju u Boga? Drugim rečima, kako bi realnost Krsta trebalo da utiče na sve što radimo?
3. Zašto su život, smrt i vaskrsenje Isusa Hrista jedino sredstvo kojim bi ljudski rod mogao da se spase? I ponovo, šta nam takva jedna cena govori o tome kakvo je zlo greh zaista?

OSNOV ZA PROROŠTVO

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 6,6-8; 1. Mojsijeva 3,21-24; Jezekilj 1,4-14; Otkrivenje 4,1-11; 4. Mojsijeva 2,3-25; Isaija 14,12-14.

Tekst za pamćenje: „Potom čuh glas Gospodnji gdje reče: koga ću poslati? i ko će nam ići? A ja rekoh: evo mene, pošlji mene“ (Isaija 6,8).

Božje pravo da vlada svemirom zasniva se na Njegovom položaju kao Stvoritelja svega postojećeg (Otkrivenje 4,11), a takođe i na Njegovom karakteru. Upravo otkrivanjem Božjeg pravednog karaktera mi počinjemo da shvatamo kako i zašto su grešna ljudska bića izgubila Božju slavu (Rimljanima 3,23).

Ove sedmice ulazimo dublje u viziju prestone dvorane i razmatramo kako se ljudski rod odnosi prema svetom Bogu, i kako nas Hristova žrtva obnavlja i dovodi bliže prestolu. Bog planira da nas obnovi ne samo kao pojedince, već i kao ljudski rod, da bismo još jednom mogli da otkrijemo Njegovu slavu ostalim stvorenim bićima. Pretraživanjem ostatka Biblije, možemo naći važne ključeve koji nam pomažu da razumemo i počnemo da cenimo visoko zvanje koje je Bog poverio nama, grešnicima kojima je oprošteno i koji su isкупljeni.

Ljudska pobuna će, konačno i zauvek, biti završena. Štaviše, Božji karakter ljubavi, samoodricanja i samopožrtvovanja zasijaće još sjajnije nego što je predviđeno Njegovim prvobitnim planom za čovečanstvo. Mada Njegova namera nikad nije bila da ljudski rod padne u greh, Božji karakter ljubavi je, preko krsta, na izvanredan način otkriven pred svima.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 17. maj.**

EVO MENE, POŠALJI MENE

Pre dosta godina, jedna crkva je odlučila da renovira zastareli podrum da bi napravila novu salu za druženje. Jedna od prvih stvari koje su uradili bila je da postave nova svetla, verujući da će ona učiniti taj prostor lepšim. Međutim, kada su ih postavili, prostor je izgledao još *gore*, jer jarka svetla imaju tu osobinu da otkrivaju mane.

Na sličan način, zadivljujuća vizija Božjeg prestola učinila je Isaiju bolno svesnim svojih nedostataka. „Jaoh meni! – jadikovao je – „pogiboh, jer sam čovjek nečistijeh usana, i živim usred naroda nečistijeh usana, jer cara Gospoda nad vojskama vidjeh svojim očima“ (Isaija 6,5). I mi bismo se isto osećali kad bismo iznenada bili dovedeni u Gospodnje prisustvo. Ta svetlost je dovoljno jaka da ukloni sve naše izgovore. U Božjem prisustvu mi jasno osećamo da smo izgubljeni. Tako je i proroka Isaiju čekalo silno iznenađenje .

Pročitajte tekst Isaija 6,6-8. Isaija je znao da greh znači samo jedno: „Pogiboh“! Plata za greh je smrt. Ali umesto da nas prepusti posledicama greha, Bog ljubavi nas privlači bliže sebi. Kakav je bio ishod tog susreta i zašto je on važan?

Isaija je očišćen kad je serafim uzeo sa oltara ugljen kojim mu je dotakao usta. To je verovatno bio kadioni oltar, gde je vršeno posredovanje u korist Božjeg naroda (videti Otkrivenje 8,3.4). Njegovi gresi su oprošteni, i on se sada smatrao podobnim da stoji u Božjem prisustvu – ali i više od toga, povereno mu je i da predstavlja Boga pred svetom.

Zanimljivo je da reč „serafim“ znači „onaj koji gori“. Zapazite Isusov opis službe Jovana Krstitelja u stihu Jovan 5,35: „On bješe vidjelo koje goraše i svijetljaše, a vi se htjeste malo vremena radovati njegovu svijetljenju.“ Mada je, naravno, i sam Jovan bio grešnik kome su bili potrebni blagodat i spasenje, njegova služba je upućivala na Jedinoga koji može da donese blagodat i spasenje.

Isus je došao kao savršeni predstavnik Očeve slave – a Bog je poslao proroka, grešnika, koji je obavio sličan zadatak kao i jedan od nebeskih serafima.

Tek pošto je saznao da je njegov greh očišćen, Isaija je rekao: *Evo mene, pošalji mene*. Na koji način i svako od nas, znajući da su nam gresi očišćeni Isusovom krvlju, može da odgovori isto kao i prorok Isaija?

DVA HERUVIMA

Čim su naši praroditelji proterani iz Vrta, Bog im je ponudio nadu u Mesiju (1. Mojsijeva 3,15). A zatim je postavio moćan simbol na vratima Edema – dva heruvima sa blistavom, lelujavom svetlošću između njih. Ne bi trebalo da nam promakne da taj prizor veoma blisko podseća na kovčeg zaveta, simbol Božjeg prestola (2. Mojsijeva 25,18).

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 3,21-24. Za koji posao su heruvimi bili zaduženi – i zašto?

Premda su heruvimi nesumnjivo bili zaduženi da grešnike spreče da pristupe drvetu života (1. Mojsijeva 3,22), oni su takođe bili simbol nade, obećanja da će ljudi jednog dana biti vraćeni u raj. „Edemski vrt ostao je na Zemlji još dugo pošto je čovek bio odvojen od njegovih prijatnih staza. Grešnom rodu još dugo je bilo dozvoljeno da posmatra dom svoje bezazlenosti, u koji su mu pristup branili anđeoski stražari. Na vratima Raja, koja su čuvali heruvimi, pokazivala se Božja slava. Tu je dolazio Adam sa svojim sinovima da se moli Bogu. Tu je obnavljao svoj zavet poslušnosti Zakonu čije mu je kršenje donelo izgnanstvo iz Edema. Kada je poplava bezakonja preplavila svet i ljudska pokvarenost izazvala uništenje vodama Potopa, Ruka koja je zasadila Edem povukla ga je sa Zemlje. Ali, prilikom konačnog obnavljanja, kada će nastati 'novo nebo i nova zemlja' (Otkrivenje 21,1), on će biti vraćen još slavnije ukrašen nego u početku.“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 62 (original).

Izbor reči u stihu 1. Mojsijeva 3,24 takođe je interesantan – Biblija ukazuje da je Bog „postavio“ heruvima istočno od Edema*, a originalna jevrejska reč za „postavio“ je *šakan*, što je korenska reč za sveti „šator“ (videti 2. Mojsijeva 25,9; 4. Mojsijeva 3,26), gde se Božja prisutnost očitovala među Njegovim narodom. Mada se uobičajeni izraz za Božju prisutnost, Šekina, ne pojavljuje u Bibliji, i on se takođe zasniva na toj istoj reči, koja se često prevodi kao „šator“. Dakle, uz doslovan prevod reči *šakan* taj stih bi mogao da glasi: „Bog je *ušatorio* heruvima na istočnim vratima Edema.“

U Bibliji, heruvimi se povezuju sa Božjim prisustvom (videti 1. Dnevnika 13,6; Psalmi 80,1; Isaija 37,16), a posebno sa Njegovim prestolom, što je mesto s kojeg se Njegovo ime oglašava. Ne smemo propustiti da primetimo kako 24 starešine, koje su prisutne oko Božjeg prestola u 4. i 5. poglavlju Otkrivenja, pevaju hvalospeve Njemu i proglašavaju Njegovo pravo da vlada kao Onaj koji je sve stvorio (Otkrivenje 4,11). To može da nam pomogne da razumemo prizor iz prestone dvorane i ulogu koju mi, kao grešnici kojima je oprošteno, imamo u odnosima prema Tvorcu.

* „Pošto istera čoveka i nastani ga istočno od vrta edemskog, postavi heruvima s plamenim mačem, koji je leluja, da čuva put ka drvetu života“ (1. Mojsijeva 3,24, Milin).

POPUT GORUĆEG UGLJEVLJA

Heruvimi, bilo kao živa bića (Jezekilj 10,8) ili u vidu svojih zlatnih simbola (2. Mojsijeva 25,18), pojavljuju se svuda u Starom zavetu. Često su prikazani kako stoje neposredno uz Božji presto, odsjajući Njegovu slavu ka svemiru. Heruvimi su takođe bili izvezeni na zavesi ispred Svetinje nad svetinjama (2. Mojsijeva 26,1). U knjizi Psalama, Božja vrhovna vlast nad stvorenjima poetski je dočarana slikom Boga koga heruvimi nose kroz vazduh (Psalmi 18,10). Bog je zapovedio da se na poklopcu kovčega zaveta načine dva heruvima od čistog zlata sa krilima koja pružaju jedan prema drugom (2. Mojsijeva 25,18-20).

Pročitajte tekst Jezekilj 1,4-14. Koje sličnosti vidimo između tog odlomka i prizora opisanog u tekstovima Isaija 6,1-6 i Otkrivenje 4,1-11?

Jezekilju je predočen impresivan prikaz Božje sile. To je pre svega jedan zbujujući prizor, koji odgovara neprilikama u kojima se Božji narod nalazio u tom trenutku – izabrani narod nije bio u zemlji obećanja već u vavilonskom ropstvu. I dok proučava taj prizor koji se nalazi pred njim, Jezekilj podiže pogled i vidi Božji presto povrh svega toga.

Zapazite značajne sličnosti sa drugim vizijama prestola. Živa bića o kojima Jezekilj svedoči imaju ista lica kao i živa bića u Jovanovoj viziji – lice lava, orla, vola i čoveka.

Ta tajanstvena bića sa četiri lica nisu konkretno imenovana u Jezekiljevom prvom opisu. Ali kasnije, u još jednom prikazu prestone dvorane (videti Jezekilj 10,1-21), nazvani su „heruvimima“, i tu takođe nalazimo goruće ugljevlje iz Isaijine vizije serafima. Oni imaju ista lica kao i živa bića pomenuta u Jovanovoj viziji.

Kad god vidimo Božji presto – bilo tipološki predstavljen u vidu kovčega zaveta, koji je služio kao Božje mesto sastanka sa Mojsijem (2. Mojsijeva 25,22), ili kao proročku viziju od koje zastaje dah – heruvimi su *uvek* prisutni. Oni su blisko povezani sa Božjim prestolom. Sva Božja stvorenja načinjena su tako da odražavaju Njegovu slavu – bilo da je reč o ljudskom rodu koji je stvoren po Njegovom liku, ili o anđeoskim bićima koja su postavljena neposredno uz Njegov slavni presto.

Svet, svet, svet je Gospod Bog Svedržitelj. Kako vi stojite u odnosu na meru svetosti o kojoj Jezekilj tu svedoči? Šta vam odgovor na to pitanje poručuje kada je reč o vašoj potrebi za evanđeljem?

BOG MEĐU SVOJIM NARODOM

Dok su sledili Božje prisustvo u vidu oblaka, Izraelci bi se zaustavili na svom putovanju za Obećanu zemlju, postavili bi svetište (šator od sastanka), pa bi tek onda podizali svoje šatore oko njega – po tri plemena sa svake strane. Božja prisutnost bi se spustila u Svetinju nad svetinjama i tu bi boravila usred svog naroda.

Postojalo je po jedno dominantno pleme sa svake od četiri strane svetišta. Prema tekstu 4. Mojsijeva 2, ko su bila ta četiri glavna plemena?

4. Mojsijeva 2,3 (istok): _____

4. Mojsijeva 2,10 (jug): _____

4. Mojsijeva 2,18 (zapad): _____

4. Mojsijeva 2,25 (sever): _____

Zapazite da je svako od dominantnih plemena razvijalo sopstvenu zastavu, da bi označili ko su. Mada Sveto pismo ne govori izričito šta se nalazilo na svakoj od tih zastava, postoji zanimljiva tradicija – donekle zasnovana na karakteristikama tih plemena, opisanih u poglavljima 1. Mojsijeva 49 i 5. Mojsijeva 33 – koja svakoj od četiri strane sveta dodeljuje jedno od ta četiri lica. „Prema rabinskoj tradiciji, Judina zastava nosila je sliku lava, Ruvimova sliku čoveka ili ljudske glave, Jefremova sliku vola, a Danova sliku orla, tako da su četiri živa bića ujedinjena u obličju heruvima koje je Jezekilj opisao, bila predstavljena na te četiri zastave.“ – Carl Friedrich Keil and Franz Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, vol. 1 (Peabody, MA: Hendrickson, 2011), p. 660.

Naravno, moguće je da tradicija preteruje, ali ipak je zanimljivo uporediti tu drevnu tradiciju sa biblijskim opisom Novog Jerusalima. Jer, javlja se zanimljiv obrazac – postoje kapije koje predstavljaju po tri plemena na svakoj od četiri strane grada (Otkrivenje 21,12.13).

Opisi izraelskog tabora i Novog Jerusalima naglašavaju jednu ključnu činjenicu – Bog namerava da privuče ljudski rod bliže svom prestolu. Knjiga Otkrivenje uči nas da „je njemu (Novom Jerusalimu) crkva Gospod Bog svedržitelj, i jagnje“ (Otkrivenje 21,22).

Mi, naravno, ne živimo u izraelskom taboru. Ali na koje načine, u sopstvenom životu danas, možemo da se približimo mestu na kom je Bog prisutan?

PAD LUCIFERA

Deluje neshvatljivo da je Lucifer nekada vršio službu heruvima zakla-
njača, zauzimajući uzvišeni položaj pored Božjeg prestola. Njegovo po-
stojanje bi svakako doprinelo da se pred svemirom otkrije slava Božja.
Ali on je, umesto toga, počeo da razmišlja o sopstvenoj slavi, a ne o slavi
svog Tvorca. Ili, da budemo precizniji, počeo je da umišlja da se *njemu* ne
ukazuje dužno poštovanje.

**Pročitajte sledeće tekstove: Jezekilj 28,11-17 i Isaija 14,12-14. Šta
je dovelo do Luciferovog pada? Uporedite te odlomke sa tekstom
Otkrivenje 14,1-12. Kako ta suprotnost između Luciferovog pada
i visokog položaja koji ljudski rod ima u Hristu utiče na vaše razu-
mevanje onoga što se dešava u tekstu Otkrivenje 14?**

Zapazite kako je Lucifer udaljen sa svete gore, dok iskupljeni stoje na
gori Sion sa Jagnjetom Božjim. Lucifer kaže da je bio u Edemu, a i ljudski
rod je nekad tamo bio, ali, za razliku od sotonine sudbine, ljudi su vraćeni
u raj posredstvom Hrista. (Videti Otkrivenje 22,1-3.)

U tom kontekstu, sledeći citat Elen G. Vajt je veoma poučan: „Nebo će
likovati, jer će mesta na visini, upražnjena padom sotone i njegovih anđe-
la, popuniti oni koje je Gospod iskupio.“ – *The Advent Review and Sabbath
Herald*, May 29, 1900.

A oni su tamo, na nebu, samo zahvaljujući evanđelju. Zapravo, tema
evanđelja, iskupljenja, slikovito je prikazana u prestonoj dvorani, u 4. i 5.
poglavlju Otkrivenja. Na primer, anđeli kliču: „Dostojan si da uzmeš knji-
gu, i da otvoriš pečate njezine; jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju
svojom od svakoga koljena i jezika i naroda i plemena“ (Otkrivenje 5,9).
Kakva slika evanđelja – Isusove smrti za iskupljenje čovečanstva!

Zapazite takođe, kako taj jezik podseća na poruku prvog anđela, u ko-
joj smo pozvani da propovedamo „vječno jevanđelje... onima koji žive na
zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu“ (Otkrivenje 14,6).
Kako je tu moćno predstavljena punina onoga što je Hristos učinio za ovaj
svet. Nema nijednog ljudskog bića u celoj zemaljskoj istoriji za koje Hri-
stos nije umro. Ljudi samo treba da saznaju za to i odluče da to prihvate.

**Koju ulogu imamo mi kao crkva i pojedinci u nastojanju da ljudima
omogućimo da saznaju šta je Hristos učinio za njih?**

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Velika borba* od Elen G. Vajt pročitajte odlomke iz poglavlja pod naslovom „Sukob je završen“, na stranama 669–671, 676–678 (original).

Sotona, nekada heruvim zaklanjač, nastojao je da uništi poverenje u Božji presto. Bog je dopustio da pali anđeli nastave sa svojom pobunom, kako bi pred svemirom pokazao dubine zla do kojih se dolazi zbog samouzvišenja. I premda je sotona uspeo da prevarom pridobije ljudski rod da mu se pridruži u ratu protiv Boga, Hristos ga je na krstu potpuno porazio, obezbedivši za ljude položaj na kom su nekad stajali pali anđeli. Grešnici se, u Hristu, javno okreću protiv Luciferovih tvrdnji. Završni scenario je, na neki način, još veće otkrivenje Božje dobrote i ljubavi nego što je postojalo pre Luciferovog pada. Mada Bog nikad nije odredio da dođe do pojave zla, i mada je to tragedija sa večnim posledicama, kada se ono sasvim okonča, Božja dobrota i ljubav otkriće se na načine na koje inače nikada ne bi.

„Hristos sada posmatra otkupljene, obnovljene po Njegovom obličju, bića čije srce nosi savršeni otisak božanstva, i svako lice savršeno odsjajuje lik svoga Cara. U njima gleda plod truda svoje duše, i potpuno je zadovoljan. Glasom koji dopire do svih okupljenih pravednika i mase bezbožnika, objavljuje: 'Pogledajte one koje sam otkupio svojom krvlju! Za njih sam trpeo, za njih sam umro, da u toku svih vekova večnosti mogu boraviti u Mojoj prisutnosti!' Pesme hvale uzdižu se iz mnoštva u belim haljinama koje se okupilo oko prestola: 'Dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov!' (Otkrivenje 5,12).“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 671 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Zamislite da stojite pred Bogom, pri čemu su svaka vaša mana, svaki nedostatak karaktera, svaki grešan postupak, svaka loša misao, svaka pogrešna pobuda u potpunosti izloženi pred Njim! Šta biste s pravom i pošteno zaslužili? U čemu je, onda, vaša jedina nada? Zašto se moramo potruditi da nas „pravda Božija vjerom Isusa Hrista“ (Rimljanima 3,22) pokriva sada i na sudu, kad nam je najpotrebnija? Ukratko, zašto nam je potrebno evanđelje?
2. Jovan Krstitelj je, kao što smo videli, igrao ulogu serafima – goruće i blistajuće svetiljke. (Videti Jovan 5,35.) On je, naravno, bio Isusov preteča, koji je oglašavao Mesijin prvi dolazak. U kom smislu Božji narod poslednjeg vremena ima sličnu proročku ulogu?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jevrejima 9,11-15; Psalmi 122; Psalmi 15; Psalmi 24; 2. Mojsijeva 33,18-23; Psalmi 5 i Psalmi 51,7-15.

Tekst za pamćenje: „I vidjeh, i gle, jagnje stajaše na gori Sionskoj, i s njim sto i četrdeset i četiri hiljade, koji imahu ime oca njegova napisano na čelima svojima“ (Otkrivenje 14,1).

Kao adventisti sedmog dana, navikli smo da za simbolima iz Otkrivenja tragamo u Starom zavetu, da bismo ih lakše razumeli. A što se tiče narativa koji te simbole sadrže, daleko od toga da imamo samo jedan dobar izvor. Naprotiv, njih nalazimo u celom Starom zavetu.

Jedan posebno bogat izvor informacija je knjiga Psalama, zbirka svete poezije koja razmatra mnoga ljudska iskustva i moguće uzajamne odnose sa Bogom – u rasponu od potištenosti zbog greha i patnje do nespутane radosti zbog Božjeg prisustva i Njegovih ponovljenih obećanja u vezi sa oprostjenjem i spasenjem.

Pažljivo čitanje Psalama iznosi detalje koji čine da knjiga Otkrivenje oživi, naročito Otkrivenje 14, poglavlje koje opisuje završno delo Božje crkve ostatka na zemlji. Božjem narodu poslednjeg vremena dat je isti zadatak kao i starom Izraelu – mi treba da budemo svetlost narodima, poslednji milostivi poziv svim ljudima da obožavaju i slušaju svog Tvorca.

Neki detalji navedeni u toj Božjoj pesmarici omogućavaju nam da na novi način razumemo i cenimo svoju ulogu u završnim trenucima zemaljske istorije.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 24. maj.**

NAŠ PRVOSVEŠTENIK

Kad je Mojsije nadgledao podizanje svetišta (šatora od sastanka), nije mu bilo dopušteno da upotrebi bilo koji nacrt po svom izboru. Bog mu je dao nacrt koji je morao da sledi. „I gledaj, te načini sve ovo po slici koja ti je pokazana na gori“ (2. Mojsijeva 25,40). U Poslanici Jevrejima otkrivamo da je tu upotrebljena „slika“ jedne više realnosti, nebeskog svetišta.

Pročitajte tekst Jevrejima 9,11-15, o Hristu kao našem Prvosvešteniku u nebeskom svetištu. Šta tu saznajemo o Njegovoj službi za nas?

Zemaljsko svetište je predstavilo Isusa do zapanjujućih detalja. Od sveštenika i žrtava do nameštaja i drugih detalja uređenja – sve to govori o Isusu.

Knjiga Otkrivenje je, naravno, prepuna slikovitih prikaza svetišta. U uvodnim stihovima nalazimo svećnjak iz svetišta, a kovčeg zaveta se izričito pominje u četvrtom poglavlju, kao i brojne druge aluzije na hram. Bez razumevanja starozavetnog svetišta, postaje nemoguće shvatiti na šta Jovan ukazuje u opisima svojih vizija. A Pavle, o iskustvima Izraela, piše sledeće: „Ovo se pak sve događaše ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posledjak svijeta dođe“ (1. Korinćanima 10,11).

Ima mnogo toga što možemo naučiti proučavajući detalje hrama. A u knjizi Psalama nalazimo važnu komponentu za razumevanje tih detalja – način na koji su se pripadnici Božjeg naroda lično odnosili prema hramu. Dat nam je uvid u to kako se David odnosio prema svetištu i njegovim službama, a vidimo i kako je Božji narod srcem odgovarao na ono što će Mesija učiniti za njih. Obrasci i nacrti nisu jedino što nam pomaže da vidimo Isusa. Možemo takođe „kopati“ i po ličnim iskustvima onih koji su razumeli čemu nas Bog uči preko svetišta, i izvući pouke za sebe i svoja sopstvena iskustva sa Bogom.

Pročitajte tekst Psalmi 122. Premda ne možemo bukvalno ići u ozemaljski „dom Gospodnji“ (jer on više nije tu, a čak i da je drugi izgrađen na istom mestu, to ne bi ništa značilo), koje elemente nalazimo u tom Psalmu, koji mogu da nas ohrabre u vezi sa onim što je Hristos učinio za nas? Uočite temu mira, sigurnosti, slavljenja i suda.

NA GORI SION

U tekstu Otkrivenje 14, zatičemo Božji narod kako stoji na gori Sion. Prvobitna gora Sion bila je smeštena zapadno od današnjeg starog grada Jerusalima, i smatrana je mestom Božjeg prestola, odnosno Njegovog prisustva među Njegovim narodom. S vremenom je hramska gora, odnosno gora Morija, takođe počela da se poistovećuje sa gorom Sion.

Drugim rečima, taj važan prikaz Božjeg ostatka poslednjeg vremena iznet je jezikom svetilišta, kao što je slučaj sa većinom ključnih prizora u knjizi Otkrivenje. Zahvaljujući Jagnjetu, Božji narod stoji na Njegovoj svetoj gori!

Pročitajte 15. i 24. Psalam, gde David postavlja presudno važno pitanje: „Ko može nastaviti na svetoj gori tvojoj?“ Uporedite njevodgovor u tim Psalmima sa opisom naroda što stoji na Sionu u tekstu Otkrivenje 14,1-5. Koje paralele nalazite? Kako se pridružiti toj grupi? Kakav je značaj činjenice da je Očevo ime napisano na njihovim čelima? (Otkrivenje 14,1).

Opis onih kojima je dopušteno da stupe u Božje prisustvo u Davidovom psalmu, prilično je nedostižan za obične grešnike. Ko bi među nama mogao iskreno da kaže da uvek „hodi bez mane“? Ili da uvek „govori istinu iz srca svojega“ (Psalmi 15,2)? Niko od nas ne može da kaže za sebe da „neće posrnuti dovijeka“ (Psalmi 15,5). Ako tvrdimo da nikad nismo zgrešili, Biblija poručuje da nema istine u nama (1. Jovanova 1,8).

Prema tome, ne možemo doći do drugog zaključka, osim da nas upravo Jagnje osposobljava da stojimo na Sionu. Jagnje se ne pominje u Davidovom Psalmu, ali se iznenada pojavljuje u opisu koji nalazimo u 14. poglavlju Otkrivenja. To je skoro kao da Otkrivenje 14 odgovara na Davidovo pitanje. Sad kad je Jagnje Božje zauzelo svoj položaj na gori Sion, u svetilištu, i mi možemo biti tu prisutni, jer nam se Njegova savršena pravедnost pripisuje na osnovu vere. Možemo imati „slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novijem i živijem, koji nam je obnovio zavjesom, to jest tijelom svojijem“ (Jevrejima 10,19,20). Bez Njegove krvi, kakvu nadu bismo uopšte imali? Nikakvu, zapravo.

Pomislite na sva biblijska obećanja o pobedi nad grehom. Zašto, čak i pored tih obećanja, mi još uvek nismo u stanju da dosegneмо taj savršeni primer koji je Isus postavio pred nas, i zašto nam je potreban Njegov savršeni život kao naša zamena?

ZAKON U NAŠIM SRCIMA

Ostatak okupljen na Sionu ima ime urezano na svom čelu – ime Oca i Jagnjeta. (Nije sigurno da li su to dva različita imena, jer Isus je slika i prilika Oca!) A „ime“ u Svetom pismu označava nešto više od reči kojima se ljudi uzajamno oslovljavaju – ono označava *karakter*. Do današnjeg dana, u mnogim kulturama još uvek se kaže da neko ima „dobro ime“ ako ljudi visoko cene njegov karakter.

Pročitajte sledeće tekstone: 2. Mojsijeva 33,18-23; 2. Mojsijeva 34,1-7 i Psalmi 119,55. Kada je Mojsije zatražio da vidi Božju slavu, šta je Bog obećao da će mu pokazati? A onda, kad je Bog objavio svoje ime Mojsiju (2. Mojsijeva 34,5), šta je usledilo?

Neki zamišljaju Božju slavu kao blistavu svetlost kojoj se ne može pristupiti, što je svakako prikladan opis. Ali Božja slava je nešto više od samo vizuelne pojave – Njegova slava je Njegov karakter. A isto važi i za Božje ime.

Kada Biblija opisuje ostatak sa Božjim imenom ispisanim na njihovim čelima, tu se ne radi o nekim doslovnim simbolima koji su tu utisnuti. Radi se o tome da imate Božji karakter utisnut u svom umu, u srcu, tako da u svom životu odražavate Božju ljubav i Njegov karakter. Privučeni ste Bogu i volite Ga zbog onoga što On jeste i što je učinio za vas.

Interesantno je, takođe, da kad Bog opisuje sebe Mojsiju, On to čini istovremeno kada mu daje druge ploče sa Deset zapovesti, koje su takođe prepis Njegovog karaktera. Osim toga, ljudi koji imaju Božje „ime“ u Otkrivenju 14 opisani su kao oni „koji drže zapovijesti Božije“. Zapazite, zatim, reči koje nalazimo u Poslanici Jevrejima: „Ovo je zavjet koji ću načiniti s njima poslije onijeh dana, govori Gospod: daću zakone svoje u srca njihova, i u mislima njihovijem napisaću ih; i grijeha njihovijeh i bezakonja njihovijeh neću više spominjati“ (Jevrejima 10,16.17). Kakvog li evanđeljskog iskaza! Iako se Božji zakon ogleda u našem životu, još uvek nam je potrebno da se naši gresi više ne spominju!

Božje ime je Njegov karakter. Njegov moralni zakon je prepis Njegovog karaktera. A oni koji su okupljeni na Božjoj svetoj gori u poslednjim danima, ispunjeni su ljubavlju prema Bogu, ljubavlju koja se ispoljava kroz poslušnost Njegovom zakonu.

Ako se spasavamo verom a ne držanjem zakona, kakav je onda značaj Božjeg zakona? (Videti: 1. Jovanova 5,3.)

PSALAM 5.

Pročitajte tekst Psalmi 5. U njemu David ističe oštru suprotnost između onih koji su izgubljeni i onih koji su iskupljeni. Uporedite taj Psalm sa izrazima upotrebljenim u tekstu Otkrivenje 14,1-12. Koje sličnosti pronalazite i kako to utiče na vaše shvatanje šta znači biti deo Božjeg pokreta ostatka poslednjeg vremena?

Poučno je zapaziti kako David insistira na tome da za zlo „nema mesta“ u Božjem prisustvu (Psalmi 5,4). Suština svetilišta bila je u tome da Bog može da boravi među svojim narodom, a isto će važiti i u Hristovom carstvu (videti Otkrivenje 21,3). Oni koji bi hteli da pristupe Božjem prestolu moraju biti *iskupljeni*.

Takođe je vredno pažnje da David u stihu Psalmi 5,7 opisuje čin bogoslužnja, što je ključno sporno pitanje u velikoj borbi. Otkrivenje 13 pominje bogoslužjenje („klanjanje“) šest puta, a tri anđeoske poruke pozivaju svet da se pokloni onome ko je sve stvorio. David nam kaže da se on „boji“ Boga, a poruka ostatka poziva svet: „Bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegovog“ (Otkrivenje 14,7).

Zapazite, osim toga, kako se za iskupljene u Otkrivenju 14 kaže da se u njihovom ustima „ne nađe... prijevara“ (Otkrivenje 14,5). Oni govore istinu, i njihove reči i dela odražavaju Božji pravedni karakter. Što se zlih tiče, kaže David: „Nema u ustima njihovijem istine“ (Psalmi 5,9).

Zadivljujuća je scena koju Jovan prikazuje u tom ključnom delu Otkrivenja – obični grešnici su otrgnuti od smrti i uživaju prednost da stoje u Božjem prisustvu. Oni to pravo nisu zaslužili. Ono im je dodeljeno na osnovu činjenice da Jagnje Božje – pravedni Sin čovečiji – stoji tu sa njima. Oprošteno im je i iskupljeni su, ne moraju više sami da nose sopstvenu krivicu (uporediti sa: Psalmi 5,10), jer ju je Jagnje Božje ponelo umesto njih (uporediti sa stihovima Isaija 53,12 i 2. Korinćanima 5,21).

A kad je Božje ime napisano u vašem srcu, teško je ćutati. Božji narod iznosi poslednju ponudu milosti „velikijem glasom“ (Otkrivenje 14,7). „Pa će se radovati svi koji se u te uzdaju; dovijeka će se veseliti koje ti zaklanjaš; dičiće se koji ljube ime tvoje“ (Psalmi 5,11).

Zamislite da stojite pred svetim i savršenim Bogom na sudu, i da je sve što ste ikad učinili potpuno razotkriveno pred Njim. Šta vam takva mogućnost govori o vašoj potrebi za Hristovom pravednošću?

UČI PRESTUPNIKE SVOM PUTU

Nakon što se Gospod pojavio pred njim u sceni sa prestonom dvoranom iz teksta Isaija 6,1-8, i nakon što mu je rečeno da njegovo „bezakornje... uze se“ i njegov „griješ... očisti se“, Isaija je odgovorio rekavši: „Evo mene, pošlji mene“ (Isaija 6,8). Odnosno, kada je saznao da je ispravan pred Bogom, uprkos tome što je bio svestan svojih mana, bio je spreman da radi za Gospoda.

Nije li isti slučaj i sa nama? Kako možemo objavljivati spasenje drugima ako ga mi sami nemamo? A možemo ga imati verom u Isusa i ono što je učinio za nas.

Pročitajte tekst Psalmi 51,7-15. Šta je David obećao da će učiniti nakon što mu je oprošteno i nakon što je očišćen od svog greha?

Biti pozvan u Božje prisustvo znači, u krajnjoj liniji, biti vraćen natrag u svet. Jer Bog je, u svojoj mudrosti, zadužio iskupljene da služe kao Njegov dominantni glas u palom svetu. U nekom trenutku, uticaj Njegovog naroda na zemlji osetiće se na moćan način. Stih Otkrivenje 18,1 nam kaže da će Njegov konačni poziv paloj planeti obasjati čitav svet.

„U srcu onoga koji je tek došao Hristu, rađa se želja da drugima obznani kakvog je prijatelja našao u Isusu; spasavajuća i posvećujuća istina ne može ostati zatvorena u njegovom srcu. Ako smo obučeni u Hristovu pravednost i ispunjeni radošću Njegovog Duha, koji prebiva u nama, nećemo moći da budemo mirni. Ako smo iskusili i uverili se da je Gospod dobar, imaćemo šta da kažemo. Slično Filipu, kada je našao Spasitelja, i mi ćemo pozivati druge da dođu k Njemu.“ – Elen G. Vajt, *Put Hristu*, str. 78 (original).

U Otkrivenju 14, poruke tri anđela utemeljene su na „večnom evanđelju“ (Otkrivenje 14,6). Odnosno, čak i pre nego što je izašla objava da treba obožavati Onoga „koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene“ (Otkrivenje 14,7), ili o padu Vavilona (Otkrivenje 14,8), ili o klanjanju „zvijeri i ikoni njezinoj“ (Otkrivenje 14,9) – proglašeno je na čemu se ona temelji, a to je evanđelje, spasenje u Isusu. A razlog tome je što opomene i poruke tri anđela ne bi značile ništa da nije nade i obećanja što oni koji objavljuju te poruke imaju u Isusu i onome što je On učinio za njih. Da nije „večnog evanđelja“, mi zaista ne bismo imali ništa vredno da kažemo svetu.

Zadržite se više na toj činjenici da smo, čak i pre nego što objavljivanje poruka tri anđela počne, upućeni na „večno evanđelje“. Šta nam to govori o temeljnoj važnosti koju ta istina ima za sve u šta verujemo?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Davidovi psalmi prikazuju široku lepezu iskustava, od dubina svesne krivice i samoosuđivanja pa sve do najčvršće vere i najuzvišenije veze sa Bogom. Izveštaj o njegovom životu objavljuje da greh donosi samo sramotu i muku, ali i da Božja ljubav i milost mogu dopreti do najvećih dubina, da će vera uzdići pokajničku dušu i učiniti je posinjenim Božjim detetom. Od svih obećanja koje sadrži Njegova Reč, to je jedno od najsnažnijih sve-dočanstava o Božjoj vernosti, pravednosti i zavetnoj milosti...

’Zakleh se Davidu, sluzi svojemu... ruka će moja biti jednako s njim, i mišica moja krijepiće ga... istina je moja i milost moja s njim i u moje ime uzvisiće se rog njegov. Pružiću na more ruku njegovu, i na rijeke desnicu njegovu. On će me zvati: ti si otac moj, Bog moj i grad spasenja mojega. I ja ću ga učiniti prvencem, višim od careva zemaljskih. Dovijeka ću mu hraniti milost svoju, i zavjet je moj s njim vjeran. (Psalam 89,3-28).“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 754, 755 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Ljudski rod se pokazao bedno neuspešnim u držanju svoje strane zaveta koji je Bog uspostavio sa nama. David, „čovjek po Božjem srcu“, uprkos nekim krupnim greškama, bio je moćno upotrebljen da nam saopšti uslove našeg spasenja. U kom smislu David predstavlja Isusa, koji je savršeno održao Božji zavet u našu korist? I zašto je to što je Isus učinio u našu korist naša jedina nada?
2. Koje delove Psalama smatrate posebno korisnim i značajnim, jer odražavaju onu vrstu iskustava kroz koja ste i sami prošli?
3. Zašto se u Psalmima tako često pominje hram? Šta možemo naučiti iz Davidove ljubavi prema svetištu? Kako nam to može pomoći da cenimo to što imamo u Isusu, našem nebeskom Prvosvešteniku „koji je s desne strane Bogu, i moli za nas“ (Rimljanima 8,34)? Zašto nam je, čak i kao iskupljenom narodu, potrebno da Hristos posreduje za nas na nebu?
4. U vezi sa navedenim odlomkom iz knjige Elen G. Vajt, kakvo je vaše lično iskustvo u tome – kako je Bog uzdigao vašu „pokajničku dušu“ i učinio je „posinjenim Božjim detetom“, nakon greha koji vam je doneo samo „sramotu i muku“?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Psalmi 46; Jeremija 4,23-26; Psalmi 47,1-4; 1. Solunjanima 4,13-17; Psalmi 75; Otkrivenje 14,6-12.

Tekst za pamćenje: „Da te slave narodi, Bože, da te slave svi narodi! Da se vesele i raduju plemena; jer sudiš narodima pravo, i plemenima na zemlji upravljaš“ (Psalmi 67,3.4).

Kad razmišljamo o završnim događajima, skloni smo da se usredredimo na zveri i sile iz Otkrivenja. Naravno, one imaju veliku i značajnu ulogu. U suprotnom, Bog ne bi morao da ih uključi u biblijski narativ da bismo ih mi razumeli (videti Otkrivenje 1,3).

Proroštvo se, međutim, bavi i ključnim pitanjima povezanim sa grehom i patnjom, sudom, bitkom između dobra i zla, prirodom pravde i nepravde, progonstvom, i šire.

Psalmi se takođe bave tim pitanjima, zalazeći duboko i istražujući skoro svaku moguću ljudsku emociju – od mračne malodušnosti do neobuzdane radosti. Vidimo Izrael kako se priprema za bitku protiv sila tame. Čitamo o pojedincima koji se bore sa pitanjem zašto se Bog ne pozabavi zlom neposrednije i brže – pitanjem koje smo nesumnjivo svi u nekom trenutku postavili. Upućeni smo da odgovore potražimo u svetilištu, a tu je i ponovljeno pozivanje na Božji status kao Stvoritelja. Nisu li to iste dileme i pitanja sa kojima se i mi, u današnjim okolnostima, borimo?

A to je, naravno, razlog što ćemo nastaviti da razlažemo Psalme, da bismo saznali nešto više o tim ključnim istinama.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 31. maj.**

POMOĆNIK KOJI SE U NEVOLJAMA BRZO NALAZI

Pročitajte tekst Psalmi 46. Koji poruku nade možemo crpeti iz tih reči usred meteža sadašnjeg života, i onoga što znamo da će doći na zemlju u poslednjim danima kako se velika borba bude dalje odvijala?

Psalam 46 se, po svemu sudeći, dotiče teme koju nalazimo u Poslanici Jevrejima – *teme o nečemu boljem*. Isus je bolji od ovozemaljskog Prvosveštenika, Njegova žrtva je bolja od svih životinjskih žrtava i nebesko svetilište je bolje od svojih predlika koje su postojale na zemlji.

Međutim, ovaj psalam ima drugačiji pristup. Autor ne polazi od dobrih stvari i ne poredi ih sa nečim još boljim. On poredi svet pobune – i strašne posledice koje ona donosi – sa obećanjem o nečemu boljem što Bog planira za nas.

Zaista, ovaj psalam je pun nade i obećanja da ćemo, čak i usred pustoši, iskušenja, patnji i ratova s kojima se suočavamo, na kraju „utoliti“ i poznati da je On Bog (Psalmi 46,10), i počivati u veri da će jednog dana svemu tome doći kraj, a da će Bog biti „uzvišen na zemlji“ (Psalmi 46,10).

Zapazite, takođe, sledeće reči: „Zato se nećemo bojati, da bi se zemlja pomjestila, i gore se prevalile u srce morima“ (Psalmi 46,2).

Ovde ne možemo a da se ne podsetimo prizora koji će se odigrati prilikom Drugog dolaska: „I nebo se izmače kao knjiga kad se savije, i svaka gora i ostrvo s mjesta svojijeh pokrenuše se“ (Otkrivenje 6,14). I ovoga: „Čekajući i želeći da bude skorije dolazak Božijega dana, kojega će se radi nebesa spaliti i raskopati, i stihije od vatre rastopiti?“ (2. Petrova 3,12). Naš sadašnji svet, sa svim zlom koje ga prati, neće trajati zauvek, a u onome što sledi obećano nam je nešto što naš um sada jedva može da pojmi. Međutim, za sada samo treba da istrajemo, da očuvamo veru i da se čvrsto držimo Božjih otkrivenja koja imamo, naročito u Isusu na krstu.

Koliko god da stvari loše stoje u svetu (a znamo da će biti još i gore), koju nadu bi trebalo da crpemo iz saznanja o Božjem karakteru, o Njegovoj dobroti i sili (setite se krsta)?

NADA USRED PREVIRANJA

Jezik knjige Psalama je velikim delom simboličan, ali kada je reč o izrazima koji upućuju na konačno „resetovanje“ naše planete, nemamo mnogo razloga za verovanje da je on *isključivo* simboličan. Psalm 46 nas podseća da će zemlja, u fizičkom smislu, biti duboko uzdrmana Hristovim povratkom. Ali tom prilikom neće biti pogođene samo stene i mora. Veliki vrhunac zemaljske istorije značiće i slom svetskih carstava – nesrećnih sistema ljudske vladavine koji su izazvali tako mnogo patnje tokom više milenijuma.

Na kraju će sve te sile, zajedno sa svim zlom i patnjama koje su nanele čovečanstvu, potpuno nestati.

Pročitajte tekst Jeremija 4,23-26. Šta nam to govori o sudbini ovog sveta, bar dok ne ugledamo „nebo novo i zemlju novu“ (Otkrivenje 21,1)?

Biblijsko proroštvo nam pokazuje šta će se dogoditi sa ovim svetom. Vizija iz 7. poglavlja Knjige proroka Danila, na primer, prikazuje nam olujno more iz kojeg izlaze narodi sveta. Vetровi sukoba i rata duvaju preko neznabožackog mora (planete zemlje), proizvođači zemaljska carstva jedno za drugim, a nijedno od njih ne može da reši veoma realne probleme koji opsedaju ljudski rod. Svetske vođe kojima se usuđujemo da verujemo skoro uvek se pokažu isto tako grešnim i sebičnim, kao što smo i mi ostali.

Nijedno od carstava prikazanih Danilu nije se pokazalo kao bezbedan dom za Božji narod (mada su neka bila bolja od drugih). Ali mi znamo da imamo pravo građanstva u Božjem carstvu (Filibljanima 3,20), i da se visoko iznad haosa ove planete nalazi presto koji se ne može pomeriti (videti Jezekilj 1,26). Isus je poučavao da će svet zapadati u sve veću pometnju, što se više budemo bližili trenutku Njegovog povratka (Matej 24), ali mi možemo opstati u veri, bez obzira na stanje naše planete, jer znamo sa sigurnošću da Bog nije izgubio kontrolu, i da će On ispuniti svoja obećanja: „Uzbućaćete narodi, zadrmaće se carstva; ali on pusti glas svoj i zemlja se rastapaše. Gospod nad vojskama s nama je, branič je naš Bog Jakovljevi“ (Psalmi 46,6,7). Kratkoročno gledano, stvari ne idu baš najbolje, niti će ići. A dugoročno gledano? E, to je već – zahvaljujući Isusu – sasvim druga stvar.

Nesumnjivo, naš svet deluje haotično i kao da je van kontrole. Kako bi, na primer, proročanstvo iz teksta Danilo 7 trebalo da nam pomogne da se uverimo kako će na kraju sve izaći na dobro za nas, samo ako ostanemo verni?

POD NJEGOVIH STOPALIMA

Pročitajte tekst Psalmi 47,1-4. Šta nam on govori o mestu koje ćemo, konačno, imati u Hristovom carstvu?

Dugoročno gledano, budućnost je svetla. Do tada, čovečanstvo je vlast nad ovom planetom prepustilo Luciferu. I u trenutku kada se sotona, u Knjizi o Jovu, pojavio na nebeskom zboru, on se hvalio da zemlja pripada njemu. „Otkuda ideš?“ – pitao ga je Bog. „Prohodih zemlju i obilazih“ – odgovorio je (Jov 1,7).

Sotona je time zapravo proglasio svoje *vlasništvo*, jer je stopalo (odnosno, stupanje nogom na tlo) u antičkom svetu predstavljalo vlasništvo. „Ustani, i prolazi tu zemlju u dužinu i u širinu“, naložio je Bog Avramu, „jer ću je tebi dati“ (1. Mojsijeva 13,17).

Uporedite tekst 1. Solunjanima 4,13-17 sa stihom Zaharija 14,4, i obratite pažnju na Hristova stopala. Kakvu razliku nalazite između tih odlomaka, i čemu nas oni uče o ta dva različita, mada povezana, aspekta Hristovog konačnog suvereniteta nad ovim svetom?

Govoreći o tome šta će Hristos uraditi na kraju milenijuma, Elen G. Vajt piše: „Hristos se spušta na Maslinsku goru, odakle se posle vaskrsenja uzneo i odakle su anđeli ponovili obećanje o Njegovom povratku. Prorok kaže: 'Doći će Gospod Bog moj, i svi će sveti biti s Tobom!' 'I noge će Njegove stati u taj dan na gori Maslinskoj, koja je prema Jerusalimu s istoka, i gora će se Maslinska raspasti po sredi... da će biti prodol vrlo velika.' 'I Gospod će biti car nad svom zemljom, u onaj dan biće Gospod jedan, i ime njegovo jedno' (Zaharija 14,5.4.9). Kada se Novi Jerusalim u svom blistavom sjaju, bude spustio s Neba, zaustaviće se na mestu koje je bilo očišćeno i pripremljeno za Njega. Hristos, zajedno sa svojim narodom i anđelima, ući će u Sveti grad.“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 662, 663 (original).

Pogledajte kakva nam je nada data u Isusu. Pomislite koliko bi život bio težak kada bi se sve završavalo smrću, i to zauvek. Sve bi bilo uzalud, zar ne?

VINO I KRV

Pročitajte tekst Psalmi 75. Pročitajte takođe: Matej 26,26-29 i Otkrivenje 14,9-12. Šta nam taj Psalam otkriva o nekim bitnim pitanjima na sudu, i kako nam druga dva teksta pomažu da razumemo ta pitanja?

Postoji mišljenje da je taj psalam ispevan nakon čudesnog uništenja Senahirimove vojske (2. Dnevnika 32; 2. O carevima 19) – što je događaj koji po svojoj prilici upućuje na konačno uništenje zlih, opisano u tekstu Otkrivenje 20. Božji narod nalazi se unutar Svetog Grada sa svojim pravednim carem, kada vojske zla dolaze i okružuju ih, a onda bivaju uništene od Boga lično.

Jedna od stvari koje Bog ispravlja na sudu jeste zloupotreba moći do koje dolazi na našem palom svetu. Pali ljudi više ne žive za druge, niti za Božju slavu, već za sebe. Mi danas u mnogo čemu živimo sa posledicama izbora da verujemo kako u svemiru nema nikakvog smisla niti objektivnih moralnih aršina. Ako treba da postoji neki smisao, insistirao je filozof Fridrih Niče, moramo ga sami izmisliti, i pretvarati se da svemir postoji za naše dobro. Svaki pojedinac se, u stvari, ponaša kao da je bog.

(Mogli bismo se opravdano zapitati: *Koliko se ta filozofija pokazala dobrom po samog Ničea?* Zapravo, ne baš mnogo. On je poludeo, srušivši se na ulici u Italiji, pošto je pokušao da spreči nekog čoveka da tuče svog konja. A zatim je narednih 11 godina proveo u polukatatoničnom stanju, pre svoje smrti 1900-te godine.)

Koliko god da su problemi teški, kao vernici podsećamo se da treba da živimo sa nadom, a ne da sudimo o budućnosti na osnovu tekućih događaja. Lako je pasti u očajanje kad vidimo da stubovi civilizacije bivaju neprekidno podrivani pod uticajem srca i umova bezbožnih, ili onih čije se viđenje Boga ne zasniva na Bibliji. Trenutno živimo u periodu kada su se moralne vrednosti, čak i nešto tako osnovno kao što je ljudski pol, muško i žensko, našle na udaru, bar u nekim delovima sveta. Pojedine vrste nemorala, stvari o kojima bi se mnogi postideli da govore čak i privatno, sada se javno hvale i odobravaju. Eto koliko stvari postaju loše.

Premda moramo raditi ono što do nas stoji, u nastojanju da već sada učinimo život boljim za druge, zašto je važno uvek imati na umu da će biti potrebno da se ovaj sadašnji svet potpuno uništi, i da se na natprirodan način ponovo stvori, pre nego što se, konačno, sve ne dovede u red?

DA BI SE ZNALO ZA SPASENJE TVOJE

Pročitajte tekst Psalmi 67. Kako ta himna hvale doprinosi vašem razumevanju uloge Božjeg naroda u tekstu Otkrivenje 14,6-12?

Inženjeri sa jednog tehnološkog instituta* napravili su novi crni pre-maz, koji predmete pokrivene njime čini skoro nevidljivim. Načinjen od nanocevi, on je mnogo puta tamniji od bilo kog materijala koji je prethodno postojao. Taj novi materijal može da apsorbuje 99,995 procenata ukupne vidljive svetlosti. Čak ni najjača svetlost ne uspeva da učini vidljivim predmete pokrivene tim premazom.

Psalam 67 počinje pozivom upućenim Bogu: „Obasjavaj nas licem svojim, da bi se znao na zemlji put tvoj, po svima narodima spasenje tvoje“ (Psalmi 67,1.2). U okviru plana spasenja, Bog je obezbedio način da grešnici budu ponovo primljeni u Njegovo neposredno, slavno prisustvo a da ne budu uništeni Njegovom slavom. Čak i sada, u ovom životu, Hristov krst omogućava da nas Božje lice obasja.

Ali ima još nešto: Božja namera je da mi prenosimo Njegovu svetlost ostalom svetu. To je bio zadatak poveren Izraelu – hram je trebalo da bude dom molitve za sve narode: „Njih ću dovesti na svetu goru svoju i razveseliću ih u domu svojem molitvenom; žrtve njihove paljenice i druge žrtve biće ugodne na oltaru mom, jer će se dom moj zvati dom molitve svijem narodima“ (Isaija 56,7).

U ovom Psalmu, David nas podseća da Bog želi da se zna „na zemlji put“ Njegov, „po svima narodima spasenje“ Njegovu (Psalmi 67,2). Nažalost, Božji narod često nije uspevao da izvrši taj zadatak. Izveštaji o Izraelu u Starom zavetu sadrže neka mračna poglavlja, kao i izveštaji o hrišćanskoj crkvi tokom poslednja dva milenijuma. To je kao da smo obojili svoje srce nekom ultra tamnom supstancom, i zadovoljni smo time da upijamo Božju svetlost, a da je ne širimo dalje.

Ponekad se prema Božjem pokretu poslednjeg vremena odnosimo kao prema nekoj vrsti „hola za odlaske“ sa posebnim pogodnostima za stalne duhovne putnike, i kao da nam uopšte ne smeta što ostatak sveta mora da sedi u bučnom, neudobnom holu, nesproman za predstojeće putovanje. Međutim, pripadnicima crkve ostatka iz Otkrivenja 14 nije dovoljno samo da stoje na Sionu sa Hristom, uživajući u Njegovom prisustvu. Umesto toga, oni lete po celoj planeti, nagovarajući svet da im se pridruži na Božjoj svetoj gori.

Kakav osećaj obaveze bi mi, kao crkva i kao pojednici, trebalo da imamo kada je reč o poučavanju drugih istinama koje toliko volimo?

* MIT - Massachusetts Institute of Technology

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: Psalmi 133; Dela 1,4-9 i Otkrivenje 5,4-7.

„U vremenima patrijaraha uticaj Svetoga Duha često se pokazivao na vrlo očigledan način, ali nikada u svoj svojoj veličini. Sada, poslušavši Spasiteljeve reči, učenici su se molili za taj dar, dok je Hristos na nebu dodavao svoje posredovanje. Zatražio je dar Duha da bi Ga mogao izliti na svoje učenike.“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 37 (original).

Učenicima je naloženo da svedoče o Hristu „tja do kraja zemlje“ (Dela 1,8), čime je trebalo da se oglasi Hristov povratak (Matej 24,14). Mi treba da nastavimo to što su oni započeli.

Kada nam je Hristos kazao da odnesemo evanđelje celom svetu, On nas nije ostavio da sami smislimo kako bi to moglo da se uradi. Tim poslom se upravlja iz nebeskog svetilišta. Naše delo je blisko povezano sa Hristom – On nas vodi i osnažuje. To je Njegovo delo, a ne naše – od nas se samo traži da sledimo Njegovo vođstvo. Zapazite kako su se stvari odvijale u slučaju Izraela – Bog ih je pozivao da slede Njegova uputstva, a onda je činio da se nemoguće desi. Duh već deluje na srca naših bližnjih, a od nas se traži da budemo tu kad nastupi trenutak odluke, da bismo mogli da ih pozovemo da se pridruže Božjem narodu dok on stoji sa Jagnjetom na Sionu. Ne treba da smišljamo nova sredstva i metode, jer taj posao nikad nije bio naša odgovornost.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Ima mnogo nedosegnutih ljudi, iako se poruke tri anđela objavljuju po celom svetu. Razgovarajte u razredu kako bismo mi kao crkva mogli bolje da izvršimo zadatak za koji Hristos želi da nas upotrebi. Kako da naučimo da ne očajavamo iako je istina da mnogi ljudi još uvek nisu čuli te istine za poslednje vreme?
2. U tekstu Otkrivenje 5, Jovan prisustvuje predaji zapečaćenog svitka Jagnjetu zato što je dostojno. Kada se pečati na svitku slome, u tekstu Otkrivenje 6 vidimo istoriju novozavetne crkve, koja je tako jasno prorečena sve do kraja vremena. Na osnovu tog opisa, šta možemo saznati o načinu na koji Bog namerava da dovrši delo?
3. Koje sadašnje događaje vidimo u svetu, koji bi lako mogli da dovedu do onoga što znamo da dolazi na osnovu 13. i 14. poglavlja Otkrivenja? Koje prepreke još preostaju?

NA KOJE POSLEDAK SVETA DOĐE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Otkrivenje 6,12-17; Matej 24,36-44; 1. Mojsijeva 6,1-8; 2. Petrova 2,4-11; 1. Mojsijeva 18,17-32; Danilo 7,9.10.

Tekst za pamćenje: „Ovo se pak sve događaje ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posljedak svijeta dođe. Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne“ (1. Korinćanima 10,11.12).

Biblija je puna izveštaja o Božjem narodu koji upućuju na buduće događaje i sadrže ključeve koji nam pomažu da razumemo „sadašnju istinu“. Zapravo, neki od tih izveštaja najavljuju događaje poslednjih dana sa iznenađujućom preciznošću, pružajući nam širi osnov za jasno razumevanje proročanstava iz Knjige proroka Danila i Otkrivenja.

Ne narušavajući slobodu savesti pojedinca, Bog uspeva da upravlja događajima na način koji savršeno odgovara onome što su proroci predvideli da će se dešavati u poslednjim danima. Neki od tih važnih izveštaja su očigledni, jer se Novi zavet poziva na njih naročito kada opisuje događaje poslednjih dana: o Sodomu i Gomoru, Potopu, itd. Drugi zahtevaju pažljivo razmišljanje i istraživanje kako bi se iz njih „iskopale“ istine koje su nam date u Božjoj Reči.

Tokom narednih par sedmica proučaćemo izvestan broj ključnih izveštaja da bismo videli šta bi oni mogli da nam kažu o događajima kao što su Drugi dolazak, istražni sud, poslednja kriza, i drugo. A u svemu tome, nalazimo Hrista kao središte, jer On mora biti temelj kao i krajnji cilj svih naših proročkih poduhvata.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 7. jun.**

GNEV JAGNJETOV

Pročitajte Otkrivenje 6,12-17. Razmotrite detalje reakcije tih ljudi kad vide kako se događaji poslednjih dana iznenada odigravaju. Šta zapažate u vezi sa njihovom reakcijom?

Interesantno je zapaziti da izgubljeni ne viču: „Šta je ovo?“ ili: „Ko stoji iza ovoga?“ Oni izgleda znaju šta se dešava. O Isusu govore kao o „Jagnjetu“, što zahteva izvesno poznavanje narativa o Njemu. Po svemu sudeći, takođe su svesni da „dođe veliki dan gnjeva njegova“, i da su se našli u beznadežnom položaju: „Ko može ostati?“

Pre nego što dođe kraj, evanđelje će se propovedati svakom narodu na zemlji (Matej 24,14) i poruke tri anđela biće objavljene širom planete. A opet, biće onih koji će biti zatečeni nespremni – ne zbog nedostatka informacija, već zbog njihovog odbijanja da poveruju i poslušaju. To će biti razlog što će takvi ljudi biti izgubljeni u poslednjim danima.

Pročitajte tekst Matej 24,36-44. Koje pouke bi, prema Isusovim rečima, trebalo da izvučemo iz narativa o Noju?

Isus ukazuje na izveštaj o Potopu da bi nas upozorio da će Njegov drugi dolazak biti iznenađenje za mnoge. Kao i Drugi dolazak, Potop nije iznenadio svet zbog nedostatka informacija. Noje je 120 godina propovedao svetu koji je odbijao da poveruje. Bilo im je rečeno šta će se dogoditi. Ali oni jednostavno nisu verovali.

Istovremeno, mnogi uveravaju sebe da prolazak dugih vremenskih perioda, nakon što su proročanstva data, znači da su ona lažna. Koristeći Potop kao kontekst, Petar piše „da će u pošljednje dane doći rugači koji će živjeti po svojijem željama, i govoriti: gdje je obećanje dolaska njegova? Jer otkako oci pomriješe sve stoji tako od početka stvorenja“ (2. Petrova 3,3.4). I sa prolaskom svake godine, taj osećaj samo raste.

Međutim, u iskustvu svake osobe, Isusov drugi dolazak (ili, u nekim slučajevima, Njegov treći dolazak) nije udaljen više od trenutka nakon njene smrti, a svi znamo kako život brzo prolazi. Kako bi ta perspektiva mogla da nam pomogne da se nosimo s tim „kašnjenjem“?

NOJEV EVANGELIZAM

Petar nas podseća da će mnogi biti nesprenmi za Hristov povratak zato što „navalice neće da znadu“ (2. Petrova 3,5) šta se dogodilo prilikom Potopa. Danas, iako svet ima kolektivno sećanje na veliki Potop (zapanjujući broj svetskih kultura ima priču o razornom potopu, od starih Grka do naroda Maja), priča o Noju verovatno je jedan od najviše ismevanih biblijskih izveštaja. Kao što je i prorečeno, svet taj izveštaj namerno otpisuje kao mit, bez obzira što je Potop jasno i izričito opisan u Starom zavetu, i što se na njega mnogo puta poziva u Novom zavetu.

Isus je u tekstu Matej 24,37-39 rekao da će situacija u svetu podsećati na ono „što je bilo u vrijeme Nojevo“. Uporedite taj odlomak sa tekstom 1. Mojsijeva 6,1-8. Kakvo moralno stanje je dovelo do Potopa? Koje paralele postoje između ta dva vremenska trenutka?

Postoji još jedna važna pouka za Božji narod ostatka poslednjeg vremena, koja proizlazi iz pažljivog proučavanja. Stih Jevrejima 11,7 kaže nam da Noje „načini kovčeg za spasenije doma svojega, kojijem osudi sav svijet, i posta našljednik pravde po vjeri“.

Zamislite da propovedate više od jednog veka, i da nemate čime da se pohvalite, osim sopstvene porodice u barci. Da je Noje neki savremeni evanđelista, bili bismo u iskušenju da ga optužimo za neuspeh – decenije propovedanja *naizgled bez rezultata*.

Srećom, u ovom trenutku, mnogi delovi sveta veoma pozitivno reaguju na poruke tri anđela. Evanđeosko delovanje – propovedanje naše jedinstvene poruke ostatka – pokazalo se neverovatno uspešnim na mnogim mestima, i mnogi upoznaju Gospoda. Nismo još došli dotle da baš *nema* rezultata, mada nam je rečeno da će nastupiti trenutak kada će „vreme milosti biti završeno i vrata milosti biti zatvorena. Tako smo jednom kratkom rečenicom: 'I gotove udoše s njim na svadbu i zatvoriše se vrata, povedeni kroz celo razdoblje Spasiteljeve završne službe sve do vremena kada će biti dovršeno veliko delo čovekovog spasenja.'“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 428 (original).

Do tada, imamo posao koji treba da radimo kao crkva.

Kako možemo naučiti da se ne obeshrabrimo ako nam se čini da naši lični evanđeoski naponi trenutno ne donose mnogo ploda? Zašto moramo nastaviti sa svojim naporima i pored toga? (Videti Jovan 4,37.)

IZVEŠTAJ O SODOMU I GOMORU

Postoji još jedna ključna starozavetna priča na koju se Petar direktno poziva kada opisuje događaje poslednjih dana – uništenje Sodoma i Gomora. Ti gradovi u ravnici postali su legendarni po svojoj pokvarenosti i bili su prvi primer naseljenih centara koji su uništeni vatrom sa neba.

Pročitajte sledeće tekstove: 2. Petrova 2,4-11; Juda 1,5-8; Jezekilj 16,46-50 – i zapazite sve detalje. Kakvi su bili moralni uslovi koji su doveli do uništenja tih gradova, i koje paralele s tim postoje i danas?

Upozorenje upućeno ljudima poslednjeg vremena preko izveštaja o Sodomu i Gomoru vrlo je jednostavno: na kraju, zli će isto tako biti uništeni vatrom, kao što je jasno opisano u tekstu Otkrivenje 20. Greh je izuzetno varljiv, jer nas zaslepljuje za pravo stanje našeg srca prikrivajući naše prestupe pod velom samoodobravanja, dok nam je zlo koje drugi čine uglavnom očigledno. U istom poglavlju u kom govori o tome kako je mnogo ljubavi izlio na svoj narod, Bog ih upozorava da su, iako nisu počinili iste grehe (Jezekilj 16,47), zapravo postali još pokvareniji od Sodoma.

Izrael se bavio „bludničenjem“ (Jezekilj 16,41), počinivši duhovnu preljubu. Zamislite kakvo iznenađenje su pripadnici Božjeg naroda doživeli kada su čuli da su *pokvareniji* od naroda koji je postao legendaran po svojoj zloći.

To nije ništa novo, ne samo za drevni Izrael, već za celo čovečanstvo. U Rimljanima 1,18-32 Pavle izlaže dugačku listu zala, kakva bi se mogla sastaviti i na osnovu današnjih novinskih naslova. Pavlov opis greha neznabožaca nije imao za cilj da stvori osećaj superiornosti kod Jevreja, već da Božji narod konačno shvati ozbiljnost sopstvenih greha. Natan je učinio isto kad je razgovarao sa Davidom – izneo mu je priču o bogatašu koji je ukrao jagnje od siromaha. Ta priča je učinila da se David „vrlo razgnjevi“ (2. Samuilova 12,5), jer je nepravda bila očigledna. Ali čak i tada je bilo potrebno da Natan izjavi: „Ti si taj!“ (2. Samuilova 12,7) da bi David prepoznao sebe u toj priči.

Važno je imati na umu da se Biblija ne obraća prvenstveno spoljašnjem svetu, već samom Božjem narodu. Kada vidimo gnusne grehe drugih, opisane u tekstovima kao što su 13. i 17. poglavlje Otkrivenja, to je zapravo upozorenje da i mi, takođe, možemo da upadnemo u istu zamku.

SUDIJA CELE ZEMLJE

Neposredno pre uništenja Sodoma, zanimljiv događaj odigrao se u ravninama Mamrije. Bog se pojavio pred Avramom u pratnji dva anđela. Čim ih je ugledao, Avram je pozvao nebeske posetioce na obed, i upravo to je bio trenutak kada je Bog obećao Avramu i Sari da će dobiti sina, čiji će rodoslov voditi do Mesije. Isus je, zaista, došao iz Avramove loze (uporedite sa stihom Galatima 3,16). Zatim, narativ naglo skreće na temu zlih gradova u ravnici.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 18,17-32. Šta saznajemo na osnovu tih stihova kada je reč o Božjem karakteru i načinu na koji On planira da se konačno obračuna sa zlom na našoj planeti?

Bog nam ne duguje nikakvo objašnjenje, ali je ipak odlučio da svoje pobude i planove ne krije od ljudskog roda. „Jer Gospod Gospod ne čini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima“ (Amos 3,7).

Pre nego što je uništio Sodom i Gomor, Bog je izjavio da je ispravno da obavesti Avrama o tome šta će se dogoditi, i šta može da očekuje da će uskoro videti.

Bog se zadržava u razgovoru sa Avramom dok dva anđela odlaze do zloglasnih gradova, da one koji su spremni da poslušaju upozorenje pozovu da izađu iz njih. U ovom trenutku ne možemo a da se ne setimo proročkih glasnika, koji obavljaju isti zadatak u poslednjim danima, pozivajući Božji narod koji živi u Vavilonu da izađe iz njega (Otkrivenje 14,6-12; Otkrivenje 18,1-4). Dok se poslednje upozorenje objavljuje, Bog razgovara sa Avramom o onome što će se dogoditi i svojevolljno se izlaže patrijarhovim pitanjima.

„Nemoj to činiti, ni gubiti pravednika s nepravедnikom, da bude pravedniku kao i nepravедniku; nemoj“, kaže Avram, „eda li sudija cijele zemlje neće suditi pravo?“ (1. Mojsijeva 18,25). Avram se ne raspituje samo za slučaj Sodoma, već *ispituje i Božji karakter*. Isto tako, na samom kraju, Bog otvara nebeske knjige (Otkrivenje 20,4.11-15) i dopušta nam da istražimo dokaze, pre nego što konačno spusti oganj na zemlju. Dakle, imaćemo hiljadu godina da dobijemo odgovore na pitanja koja, za sada, ostaju bez odgovora.

Pre nego što izvrši konačnu presudu nad izgubljenima, Gospod nam daje hiljadu godina da razumemo šta, kome i kako će se desiti. Šta nam to govori o Njegovom karakteru i o Njegovoj otvorenosti za kritičko preispitivanje od strane stvorenih bića – bića koja za svoju egzistenciju u potpunosti zavise od Njega – i koja nemaju nikakvo urođeno pravo da sve to znaju?

PREADVENTNI SUD

Opis suda koji nalazimo u tekstu Danilo 7 pruža nam mogućnost da zavirimo iza zavese – mogućnost od koje zastaje dah – da gledamo kako Bog rešava problem greha dok, istovremeno, još uvek iskupljuje one koji žele da žive u zavetnom odnosu sa Njim.

Pročitajte opis istražnog suda koji nam pružaju stihovi Danilo 7,9.10.13.14.22.26.27. Šta je prvenstveni fokus na sudu? Kakva presuda se donosi na kraju tog procesa? Šta nam to govori o planu spasenja?

Nema mnogo prostora za sumnju u to da će Bog suditi ljudskom rodu. Stih Propovednik 12,14 uverava nas da će „svako djelo Bog iznijeti na sud“, a Pavle nas podseća da ne treba da sudimo jedni drugima, „jer ćemo svi izići na sud pred Hrista“ (Rimljanima 14,10). Bogu, naravno, nisu potrebni zapisi ni izveštaji kako bi znao ko je spasen a ko izgubljen, ali anđeli – koji sve vreme nadgledaju plan spasenja (1. Petrova 1,12) – svakako bi imali neka pitanja. Oni su bili svedoci sotonine pobune i posmatrali kako trećina nebeskih anđela biva zbačena sa neba (Otkrivenje 12,4) – a sada Bog uvodi *nas* u svoje prisustvo. Zato On otvara knjige i dopušta da sveti sve vide.

Izveštaj o Avramovom zalaganju da Sodom i Gomor budu pošteđeni – što je tip suda – pruža nam neke važne uvide u sam sudski proces. Gresi Sodoma su očigledno bili istraženi. Bog pominje da je sopstvena zloća donela tom gradu takvu reputaciju, da je vika protiv njega velika (1. Mojsijeva 18,20). Ali nisu samo Sodom i Gomor bili istraženi pre svog uništenja. Bog je omogućio Avramu da isto tako prouči da li je On postupio pravedno ili ne, kad je odlučio da uništi zle gradove.

Osim toga, ko se pojavljuje na nebeskom sudu u tekstu Danilo 7, ako ne „Sin čovečiji“, Isus (Danilo 7,13; videti takođe Matej 20,28), čija je pojava jedini razlog što se to suđenje odvija „u korist svetaca Svevišnjega“ (Danilo 7,22, NSP). Njegova savršena pravednost je jedino što omogućava Njegovom narodu da bude pošteđen na sudu.

Zamislite da stojite na sudu sa svim svojim tajnama izloženim pred našim svetim Bogom. U čemu bi bila vaša jedina nada u tom trenutku suda? (Videti proučavanje za petak.)

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Stvaranje, patrijarsi i proroci* od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom „Potop“, str. 101, 102 (original).

„Poglavlar sveštencički nije mogao da odbrani sebe ili svoj narod od sotoninih optužbi. Nije mogao da tvrdi da je Izrailj bez krivice. U prljavim haljinama, koje su simbolički predstavljale grehe naroda i koje je nosio kao narodni predstavnik, stajao je pred Anđelom, priznavao krivicu naroda i ukazivao na njegovu pokajanje i njegovu poniznost, oslanjao se na milost Otkupitelja koji oprašta grehe. U veri se pozivao na Božja obećanja...

Sotonine optužbe protiv onih koji traže Gospoda nisu izazvane njegovim nezadovoljstvom zbog njihovih greha. On uživa u manama njihovog karaktera, jer zna da samo u slučaju kada krše Božji zakon može da stekne vlast nad njima. Njegove optužbe su nadahnute jedino njegovim neprijateljstvom prema Hristu. Planom spasenja Isus lomi sotoninu moć nad ljudskim rodom, jer planom spasenja izbavlja duše iz njegove vlasti...

Čovek nije u stanju da se svojom snagom suoči s neprijateljevim napadima. U haljinama koje su uprljane grehom, svestan svoje krivice, on stoji pred Bogom. Ali Isus, naš Zastupnik, upućuje svoju delotvornu molbu u korist onih koji su svojim pokajanjem i verom predali svoje duše Njemu na čuvanje. On zastupa njihov slučaj i moćnim dokazom sa Golgote pobeđuje njihovog tužitelja. Njegova savršena poslušnost Božjem zakonu dala mu je svu vlast i na Nebu i na Zemlji, i On od svog Oca zahteva milost i pomirenje za grešnog čoveka.“ – Elen G. Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 583-586 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Isus je svojim učenicima rekao da su oni *u* svetu ali da nisu *od* sveta. (Videti: Jovan 15,19; Jovan 17,14-16.) Kako da uspostavimo ravnotežu između svoje odgovornosti da zadobijemo svet i potrebe da čuvamo „sebe neopoganjena od svijeta“? (Jakov 1,27).
2. Čemu nas Nojeva javna služba pre Potopa uči o tome kakva je naša uloga dok traje velika borba? U kom smislu i mi danas imamo istu ulogu?
3. Pre nego što dopusti da oganj sa neba proguta zle (kao u slučaju Sodoma), Bog će ih vaskrsnuti iz mrtvih i dopustiti sotoni da kratko vreme ponovo radi sa njima (Otkrivenje 20,7-9). Kojih razloga možete da se setite zašto je to neophodan poslednji korak pre nego što Bog sve dovede u red?
4. Dok razmatrate događaje koje smo proučavali ove sedmice, koja upozorenja nalazite za sopstveni život? Čemu vas ti događaji uče o nadi koju imate u Hristu?

Subota, 7. jun

RUTA I JESTIRA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Ruta 1,1-5; Ruta 2,5-20; Jov 1,6-11; Matej 4,8,9; Jestira 3,1-14; Otkrivenje 12,14-17.

Tekst za pamćenje: „I kad car ugleda caricu Jestiru gdje stoji u trijemu, ona nađe milost pred njim, te car pruži prema Jestiri zlatnu palicu koja mu bješe u ruci, i Jestira pristupi i dotače se kraja od palice“ (Jestira 5,2).

Ove sedmice nastavljamo da proučavamo izvještaje koji nam pružaju predsluku događaja posljednjih dana. Koristeći dešavanja i ljude iz stvarnog života, Bog nam pomaže da sagledamo stvari iz Njegove perspektive, i da shvatimo kako da tumačimo proročanstva koja treba da se ostvare kasnije, a koja su nam data da osnaže našu veru.

Obratićemo pažnju na dve važne žene čije su životne priče dotakle srca bezbrojnih generacija – a to su Ruta i Jestira. Jedna od njih je obespravljena udovica koja nalazi nadu nakon što upozna ljubavnog Voza, svog rođaka i iskupitelja. Njihov brak je postao omiljena ljubavna priča među hrišćanima zbog načina na koji odražava Hristovu ljubav prema nama. Druga je mlada devojka koja živi u stranoj zemlji u trenutku kada saznaje za zaveru da se njen narod uništi, a onda biva prosto izgurana na glavnu pozornicu u drami za njegovo spasenje.

U proročanstvu, naravno, žena je moćan simbol Božje crkve, koji baca mnogo svetla na to kako Bog gleda na svoj narod. Pogledajmo zato biblijske izvještaje o te dve žene, čije su životne prilike ovekovječene u Božjoj Reči, i potrudimo se da izvučemo neke pouke iz njihovih iskustava.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 14. jun.**

GLAD U „KUĆI HLEBA“

Kritičari hrišćanske vere često ukazuju na surovu realnost življenja na ovom svetu kao na dokaz da: (a) Bog ne postoji, ili (b) Bog je nemoćan da reaguje kada se loše stvari dešavaju, ili (v) On ne mari za to što mi patimo. Međutim, mnogi od biblijskih izveštaja pružaju obilje dokaza da nijedna od tih pretpostavki nije tačna. Istina, Bog dopušta da ljudski rod žanje posledice pobune protiv Njega. Ali On je uvek prisutan i, ne narušavajući našu slobodnu volju, uvek deluje u ljudskoj istoriji, uvek nas pokreće ka konačnom rešenju za problem greha i patnji. Rutina životna priča pruža nam jedan takav primer.

Pročitajte tekst Ruta 1,1-5. Koje teškoće su zadesile Nojeminu i Rutu i šta ih je izazvalo? Na koji način to oslikava situaciju sa kojom se ceo ljudski rod sada suočava?

U uvodnom delu ove knjige nailazimo na svojevrsnu ironiju – glad je pogodila Vitlejem, čije ime znači „kuća hleba“. A setimo se obilja koje je postojalo u Edemu, gde je Bog rekao Adamu i Evi: „Jedi slobodno sa svakoga drveta u vrtu“ (1. Mojsijeva 2,16). Ljudski rod je svoje postojanje započeo u obilju, pod staranjem velikodušnog Stvoritelja, ali onda je svoju ulogu čuvara prirode zamenio za ropstvo grehu. „Sa znojem lica svojega ješćeš hljeb, dokle se ne vratiš u zemlju“, rekao je Bog Adamu (1. Mojsijeva 3,19).

Poput Nojemine, i mi smo izgubili pravo na nasleđe koje je Bog prvobitno planirao za nas, i naš život je postao pun teškoća. Edemski vrt nam je dat kao dar, ali ne bezuslovno. Ljudi su bili slobodni da se pobune, ali u tom slučaju bi morali da preuzmu odgovornost za sopstveno blagostanje. U početku, trebalo je da mi „vladamo“ celim neporočnim svetom uz Božji blagoslov, ali sada se suočavamo sa zadatkom da nadvladamo pali svet. A nadmetanje sebičnih ljudskih bića oko oskudnih resursa dovodi do mnogo bola i patnje.

Tragedija je neizreciva – zemlja još uvek rađa u izobilju, što je moćno svedočanstvo o Božjoj ljubavi, ali između ljudske pohlepe i razornog delovanja greha, reklo bi se da svet povremeno pokorava nas više nego mi njega. Međutim, jednog dana će svemu tome doći kraj.

Kako zemlja još uvek, čak i posle šest hiljada godina greha i smrti, otkriva čuda Božje ljubavi i stvaralačke sile?

RUTA I VOZ

Nojemina je zatražila da se njeno ime promeni u Mara zato što je gorčina ispunila njen život (videti stih Ruta 1,20). Naš odnos sa našim Stvoriteljem nepopravljivo je narušen grehom, što nas tera u duhovno siromaštvo. Naši izgledi su mračni i mi svoj život provodimo pabirčeći na obodima polja, i živeći od komadića radosti, koji se još uvek mogu naći u ovom iskvarenom svetu. Ali sve se menja u trenutku kada dođemo do izuzetnog otkrića – da nas Bog nije zaboravio.

Pročitajte tekst Ruta 2,5-20. Zašto je to tako presudan trenutak u ovoj priči? Šta mislite, zašto je to što je Nojemina otkrila identitet njihovog dobrotvora tako dobra vest?

Nojemina je ostala bez ičega, i verovatno se vratila da proda svoju zemlju kako bi otplatila dugove nastale pre nego što su se preselili u Moav. Međutim, Bog je uređio da osiromašeni pojedinci u Izraelu mogu da povrate svoje nasledstvo u Obećanoj zemlji, tako što bi neki bliski rođak otkupio zemlju za njih. A Voz nije bio samo neki ljubazni zemljoradnik, bio je njihov rođak. Ako ne biste mogli da otplatite svoje dugove i povratite svoj udeo u nasledstvu Izraela, neki blizak rođak mogao je to da učini za vas: „Ako osiromaši brat tvoj i proda nešto od baštine svoje, a poslije dođe ko od roda njegova najbliži njemu da otkupi, neka otkupi što brat njegov prodade“ (3. Mojsijeva 25,25).

Otkriće da Voz nije samo ljubazan i velikodušan čovek, već i njihov srodnik, bila je najbolja moguća vest – siromaštvo u kom su te dve žene živete nije moralo večno da traje.

Hrišćani su odavno shvatili da je Voz tip Hrista, koji nije samo naš Stvoritelj, već je odlučio da postane i naš rođak, pravo ljudsko biće od krvi i mesa, što je jedan od razloga što je On sebe uvek iznova nazivao „Sinom čovečijim“ (Matej 12,8; Marko 8,31; Luka 22,22; Jovan 3,14).

Suviše mnogo ljudi gleda na Boga u vrlo nepovoljnom svetlu – možda će nas On pustiti na nebo ako tačno označimo sva polja na moralnom inventaru, ali će i to učiniti nevoljno, jer smo se provukli na sitne detalje. Međutim, slika o Hristu kakvu otkrivamo u Vozu potpuno opovrgava takve predstave. Bog ne samo da nas primećuje, već nas On, uprkos našem dubokom duhovnom siromaštvu, želi za svoju nevestu.

Pokušajte da zamislite ne samo da je Stvoritelj postao deo sopstvene tvorevine, već i da je potom umro za nju. Kako bi ta zapanjujuća istina trebalo da deluje na vaše viđenje sopstvenog postojanja?

VOZ KAO ISKUPITELJ

Voz se silno zaljubljuje u Rutu i želi da je oženi, ali nailazi na značajnu prepreku – postoji bliži rođak koji takođe polaže pravo na tu ženu i zemlju. Ako uzmemo u obzir da je Voz tip Hrista, ova situacija otkriva šta je zapravo u pitanju kada je reč o velikoj borbi. Hristos nas voli, ali postoji „bliži rođak“ koji takođe polaže pravo na nas – sotona.

Šta nam sledeći odlomci otkrivaju o sotoninom polaganju prava na čovečanstvo? (Jov 1,6-11; Matej 4,8.9; Juda 1,9; Luka 22,31).

Kada se pojavio na nebeskom savetu, sotona je rekao Bogu: „Prohodih zemlju i obilazih“ (Jov 1,7), a kada ga je Bog pitao da li je zapazio pravednog Jova, sotona se pozvao na svoje pravo nad njim kao nad jednim od svojih, nagovestivši da Jovovo srce ne pripada Bogu *zaista*. *Odnosno*, tvrdio je, *on Te sledi samo zato što si dobar prema njemu. Prestani da budeš dobar prema njemu i videćeš kome je Jov zaista odan.*

U Judinoj poslanici nalazimo kratak osvrt na događaj koji je bio dobro poznat u Izraelu – pošto je sahranio Mojsija (5. Mojsijeva 34,6), Bog ga je kasnije vaskrsao. Mada nismo upoznati sa detaljima, sam tekst, koji navodi da su se sporili oko Mojsijevog tela, nagoveštava da je sotona polagao neku vrstu prava na njega.

„Hristos se spremao da prvi put u istoriji vrati život umrlome. Kada se Knez života, uz pratnju blistavih bića, približio Mojsijevom grobu, sotona se uplašio za svoju vlast. Sa svojim zlim anđelima ustao je da spreči prodor na teritoriju koju je smatrao svojom. Hvalisavo je izjavio da je Božji sluga postao njegov zatvorenik. Naglasio je da čak ni Mojsije nije bio u stanju da održi Božji zakon; da je pripisao sebi slavu koja pripada Gospodu, te je, dakle, počinio isti greh koji je doveo do toga da sotona bude proteran s Neba, i da je svojim prestupom potpao pod njegovu vlast.“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 478 (original). Očigledno, Hristos je opovrgao sotoninu tvrdnju, i Mojsije je vaskrsnut (videti Matej 17,3).

U tekstu Ruta 4,1-12, Voz odlazi do vrata Vitlejema – grada preko kog je Hristos ušao u naš svet kao naš bliski rođak. Starešine su se okupile i konačno je sandala (simbol vlasništva) razmenjena.

Gradska vrata su bila mesto gde su se stvari odlučivale – to je tip scene suda. Taj događaj odgovara prizoru suda iz stihova Danilo 7,13.14.22.26.27. Ne bi smeo da nam promakne taj odlučujući aspekt suda – sud se održava „u korist svetaca“, ali samo zato što je Hristos platio cenu za nas, baš kao i Voz za svoju nevestu.

AMAN I SOTONA

U Knjizi o Jestiri upoznajemo Amana, koji je gladan položaja i moći. Njemu je poveren istaknut položaj u carstvu, iznad svih drugih knezova (Jestira 3,1).

Ako čitamo tekstove Jezekilj 28,11-15 i Isaija 14,12-15, koji govore o Luciferu, možemo naći neke paralele sa Amanom, zlim protivnikom Božjeg izabranog naroda, koji odbija da se pokloni pred Božjom vrhovnom vlašću. Sotonine sveobuhvatne namere otkrivene su u tekstu o Hristovom kušanju, kada on odvodi Isusa na neko uzvišeno mesto da bi Mu pokazao carstva ovog sveta (Matej 4,8-11). Hristos je, kao što smo videli, došao da iskupi ovaj svet i da ga proglasi svojim – i On je to učinio kao jedan od nas. Isus je naš rođak-iskupitelj, a cena koju je On platio da bi iskupio ovaj svet bila je, naravno, izuzetno visoka.

U knjizi Otkrivenje, vidimo da sotonina pohlepa za moći i obožavanjem dovodi ovaj svet do konačne krize. Svojim prevarama on uspeva da ubedi skoro ceo svet da se „čudi“ („divi“) zveri i da ide za njom (Otkrivenje 13,3.4), osim značajnih izuzetaka koji odbijaju da ga obožavaju. U svom postupanju prema tim ljudima, on pribegava sili.

Aman zapaža da Mardohej – jedan od pripadnika Božjeg izabranog naroda – neće da mu ukaže poštovanje, niti da prizna ono što je on smatrao svojim pravom – da mu se ljudi „klanaju“. Aman se zato „napuni... gnjeva“ (Jestira 3,5.6), i čvrsto reši da čitav Mardohejev narod ukloni sa lica zemlje.

Pročitajte sledeće tekstove: Jestira 3,1-14; Otkrivenje 12,14-17 i Otkrivenje 13,15. Koje paralele pronalazite između tih tekstova? U čemu je Jovanov opis Božje crkve ostatka sličan Amanovom opisu Božjeg naroda?

Davo zahteva pravo vlasništva nad ovim svetom, ali prisustvo naroda koji ostaje veran Bogu – koji drži Božje zapovesti – pobija njegovu tvrdnju o potpunoj prevlasti. „Kada Subota postane poseban predmet sukoba u celom hrišćanskom svetu, uporno odbijanje jedne neznatne manjine da se pokori većinskom zahtevu, izložiće njene pripadnike sveopštem preziru.“ – Ellen G. White, *Signs of the Times*, February 22, 1910.

Razmislite o „malim“ stvarima kojima se vaša vera sada testira. Ako pravite kompromise zbog njih, zbog tih „sitnica“, šta ćete raditi kada dođe trenutak za veliki test?

ZA VREME POPUT OVOG

Među nekim hrišćanima postoji nesrećna sklonost da se suviše bave teškoćama na koje ukazuje biblijsko proroštvo. Vidimo da su pred nama teška vremena, i onda naše proučavanje počinje da se zasniva na strahu, pri čemu se usredsređujemo na teškoće umesto na obećano rešenje. Premda Bog ne zaslauđuje budućnost, i iskreno govori o događajima koji će se odigrati između sadašnjeg trenutka i završetka velike borbe, važno je uvek pročitati priču do kraja.

Postoji jedan opšti obrazac u proročanstvima, prema kojem Bog otkriva istinu o haosu do kog dovodi ljudska pobuna, i ukazuje nam na posledice. Ali posle toga, On nam uvek nudi nadu. Ipak, na predviđanja o konačnoj krizi – na „vreme muke Jakovljeve“ – neki gledaju sa strahom i trepetom. Nesumnjivo, završni trenuci neće biti laki za Božji narod. Ali baš kao što je predviđanje o teškim vremenima pouzdano, tako je pouzdano i obećanje o izbavljenju.

U tekstu Otkrivenje 12 đavo progoni Hristovu nevestu sa osvetoljubivošću punom mržnje, ali Bog interveniše da bi je spasao. U Knjizi o Jestiri, takođe, jedna prelepa carica igra glavnu ulogu u napetoj drami, a Bog je na moćan naćin koristi da bi spasao svoj narod.

Proćitajte sledeće tekstove: Jestira 4,13.14; Jestira 5,1-3 i Jestira 9,20-28. Koje pouke mođemo izvući iz tih odlomaka u vezi sa našim neprilikama u završnim trenucima zemaljske istorije?

Bog je podigao svoju crkvu ostatka za poseban trenutak u istoriji. Budući da se 1260 dana mraćnog doba bliđilo kraju, Bog je izveo svoju nevestu iz skloništa (uporediti sa stihom Otkrivenje 12,14) da bi prenela svetu Njegovu poslednju poruku milosti – poruke tri anđela. Mi smo ovde upravo „za vreme poput ovog“ (Jestira 4,14, NSP).

Jestira je otkrila da nije ostavljena da se sama suoći sa progonstvom koje je Aman pokrenuo protiv njenog naroda. Stekla je naklonost cara i njen narod je na kraju oslobođen. Isto tako ni *mi* nećemo biti sami kada uđemo u završne trenutke zemaljske istorije – Car je na našoj strani i Božji narod će takođe biti izbavljen.

Sve se završilo dobro po Božji narod, bar tom prilikom. Međutim, nije uvek tako, zar ne? Zašto je neophodno da stvari uvek posmatramo dugoroćno, da bismo saćuvali nadu koju imamo u Hristu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Stvaranje, patrijarsi i proroci* od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom „Prvi vladar u Izrailju“, str. 605, 606 (original).

„Sotona će probuditi ogorčenje protiv manjine koja odbija da prihvati široko prihvaćene običaje i tradicije. Ljudi od ugleda i položaja pridružiće se bezakonicima i nasilnicima i dogovarati se protiv Božjeg naroda. Bogati, inteligentni i obrazovani složiće se da njegove pripadnike izlože preziru. Surovi vladari, sveštenici i vernici zaveriće se protiv njih. Glasom i perom, hvalisanjem, pretnjama, ismejavanjem, trudiće se da potkopaju njihovu veru. Lažnim opisima i ljutitim pozivima ljudi će potpaljivati strasti u narodu. Pošto neće moći da navedu 'Tako reče Gospod', protiv branilaca biblijskog dana odmora, pribeći će nasilnim zakonskim merama da nadoknade taj nedostatak. Da bi osigurali svoju popularnost i sledbenike, zakonodavci će se pokoriti zahtevima za uvođenje zakona o nedelji. Međutim, oni koji se boje Boga ne mogu da prihvate ustanovu koja krši propise Dekaloga. Na tom bojnopolju vodiće se poslednja velika bitka u sukobu između istine i zablude. Nismo ostavljeni da budemo u nedoumici što se tiče njegovog ishoda. Danas, kao i u Jestirine i Mardohejeve dane, Gospod će odbraniti svoju istinu i svoj narod.“ – Elen G. Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 605, 606 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Šta mislite, zašto Bog dopušta da Njegov narod prolazi kroz teškoće? Kakav je smisao toga?
2. Kako se vernik priprema za bilo koju teškoću koja bi mogla da ga zadesi zbog odanosti Hristu? U čemu vidite nadu kad se nađete usred teških okolnosti?
3. Šta mislite, zašto smo skloni da se bavimo teškoćama koje proročanstva najavljuju i dopuštamo im da pomrače širu sliku koja prenosi dobre vesti?
4. Prijateljica dolazi kod vas nakon čitanja Otkrivenja, i kaže vam u poverenju da tu knjigu smatra „zastrašujućom“. Koji biste pristup upotrebili da joj pomognete da jasnije razume tu knjigu i nađe duševni mir?
5. Neko izjavi: „Nisam siguran da me Bog voli niti da me želi. Kad biste znali šta sam uradio, razumeli biste zašto.“ Kako biste mu odgovorili? Kako vam knjige o Ruti i Jestiri pomažu da nađete pravi pristup?

NAGOVEŠTAJI BUDUĆIH DOGAĐAJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Danilo 2,31-45; Dani-
lo 3,1-12.17.18; Otkrivenje 13,11-17; Rimljanima 1,18-25; Dela
12,1-17; Matej 12,9-14.

Tekst za pamćenje: „Jer nam Bog ne daje duha straha, nego sile
i ljubavi i čistote“ (2. Timotiju 1,7).

Ove sedmice razmotrićemo još dva biblijska zapisa koji predskazuju događaje poslednjih dana na izvanredan način, do najsitnijih detalja.

Prvo, ispitaćemo izveštaj o Sedrahu, Misahu i Avdenagu, koji baca jasne aluzije na pitanja predložena u tekstu Otkrivenje 13. A onda ćemo se okrenuti ka Novom zavetu, gde vidimo da iskustva ranih hrišćana takođe mogu da nam pomognu da shvatimo šta treba da očekujemo između sadašnjeg trenutka i Hristovog povratka.

Oba primera naglašavaju izuzetnu hrabrost i pružaju ključeve za pronalaženje mira i pod najtežim okolnostima.

Isus je uvek iznova izgovarao reči poput: „Ne bojte se“, ili: „Zašto vas vaše misli uznemiravaju?“ Važno je imati na umu da je u fokusu proroštva Hristos i da, s obzirom na to, mi *moramo* biti u stanju da se držimo istih saveta kad budemo proživljavali ono što je najavljeno u opisima poslednjih trenutaka planete zemlje. „Da se ne plaši srce vaše“, govorio je On svojim učenicima, „vjerujte Boga, i mene vjerujte“ (Jovan 14,1).

Drugim rečima, da, događaji poslednjih dana biće uznemirujući i izazovni za one koji se trude da ostanu verni Bogu. Na kraju krajeva, mi na te događaje treba da gledamo sa nadom, a ne sa strahom.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 21. jun.**

DANILO 2 I ISTORIJSKI PRISTUP PROROŠTVU

Jedno od najuticajnijih proročanstava u celom Svetom pismu je 2. poglavlje Knjige proroka Danila. Pišući više od petsto godina pre Hrista, prorok je izložio istoriju sveta, počevši od svog vremena u Vavilonu, preko Medo-Persije, Grčke i Rima, do podele Rima na narode Evrope koji postoje i danas.

Govoreći o evropskim narodima, jedan stih zapravo kaže da „će se oni pomiješati sjemenom čovječijim, ali neće prionuti jedan za drugoga kao što se gvožđe ne može smiješati s kalom“ (Danilo 2,43). To proročanstvo se ispunilo na neverovatan način. Naime, uprkos svim vrstama mešovityh brakova između pripadnika (od prinčeva do običnih ljudi) tih naroda, oni i dalje ostaju podeljeni.

Na primer, britanska monarhija nosi naziv „dinastija Vindzor“ (engl. The House of Windsor), što je jedno lepo englesko ime. Međutim, to ime je relativno skorijeg datuma, zapravo od 1917. godine. Pre toga, ta dinastija se zvala Saks-Koburg i Gota (Saxe-Coburg-Gotha), što je izrazito nemačko ime, jer su mnogi britanski plemići – zbog mešanja „sjemenom čovječijim“ – bili u krvnom srodstvu sa Nmcima. Međutim, te krvne veze nisu bile dovoljno jake da bi ih sprečile da međusobno ratuju, tako da su, tokom Prvog svetskog rata, želeći da se odvoje od svojih omraženih neprijatelja, britanski monarsi promenili naziv svoje dinastije.

Pročitajte tekst Danilo 2,31-45. Šta je Navuhodonosor sanjao, i kako je Danilo protumačio taj san?

Sva apokaliptička proročanstva iz Knjige proroka Danila slede taj temelj postavljen u 2. poglavlju. To jest, i ostala njegova proročanstva, poput onog u tekstu Danilo 2, slede isti niz svetskih carstava, koja se pojavljuju jedno za drugim, sve dok Bog ne uspostavi svoje večno carstvo (videti stihove: Danilo 2,44; Danilo 7,13.14). Drugim rečima, ta proročanstva se provlače kroz istoriju u vidu *neprekinutog niza carstava*, počevši od antičkog doba i završavajući se u budućnosti, čak i iz perspektive našeg vremena. To je istoricistički pristup tumačenju proročanstava, i upravo to je ono što sam tekst zahteva. Upotreba istoricističkog pristupa od ključne je važnosti za razumevanje događaja poslednjih dana, posebno kada imamo u vidu kako su oni prikazani u knjizi Otkrivenje.

Kako nam 2. poglavlje Knjige proroka Danila dokazuje da Bog ne samo da zna budućnost, već da On, u krajnjof liniji, ima i kontrolu nad njom?

OBOŽAVANJE STATUE

Koliko god da je Navuhodonosor, zadivljen onim što je Danilo učinio, u početku pokazivao lojalnost prema Danilu i njegovom Bogu (videti: Danilo 2; a naročito stihove: Danilo 2,46-48), to nije potrajalo.

Pročitajte tekst Danilo 3,1-12. Šta znači činjenica da je statua bila cela od zlata i da je car zahtevao da joj se ljudi klanjaju?

Carevo prkošenje Božjoj poruci posebno je naglašeno time što je dao da se statua *cela* načini od zlata. Koja je, dakle, bila njegova poruka? Vavilon nikad neće pasti i Navuhodonosor će uvek biti car. A svako ko bi se usudio da dovede tu zamisao u pitanje, bio bi ubijen. To služi kao moćan podsetnik da naša ljudska želja za samoopredeljenjem može brzo da nas zaslepi za istinu o tome kako će se velika borba sasvim sigurno odigrati.

U izvesnom smislu, Navuhodonosor ima neke osobine koje podsećaju na Lucifera – on je ambiciozan, opsednut sopstvenom važnošću i dovoljno ponositi da se otvoreno pobuni protiv Božjeg autoriteta. S druge strane, naravno, postoje i značajne razlike – Navuhodonosor je na kraju poverovao u istinitog Boga i sasvim je moguće da ćemo ga sresti u carstvu, kojem se u prvom trenutku tako žestoko opirao.

Pročitajte stihove Danilo 3,17.18, reči trojice jevrejskih mladića u prkos caru. Čemu nas to uči o veri i o tome šta bi ona ponekad mogla da zahteva od nas?

Razmislite kako su lako ta trojica mladića mogli da racionalizuju stvari da bi se izvukli iz opasne situacije. Uostalom, nisu li bili pomalo fanatici, spremni da budu živi spaljeni zbog pukog naklona? Zar nisu mogli jednostavno da se pretvaraju, da se sagnu kako bi vezali pertle, dok se zapravo mole svom Bogu? Da li je to zaista bilo vredno onoga sa čim su se suočili? Oni su očigledno mislili da jeste, mada njihove reči pokazuju da su bili potpuno svesni da se iz toga možda neće izvući živi.

Kako da izbegnemo olake racionalizacije koje nam nude prilike za pravljenje kompromisa u vezi s našom verom? O čemu sledeći stih govori, a što se odnosi na slično iskušenje: „Koji je vjeran u malom i u mnogom je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran“ (Luka 16,10)?

OBOŽAVANJE IKONE

Proučavaoci Biblije su odavno uočili povezanost između 3. poglavlja Knjige proroka Danila i onoga što Otkrivenje uči o događajima posljednjih dana. I to s razlogom, budući da Danilo 3 – sa zapovešću, kažnjivom smrću, da se „poklonite... liku“ (Danilo 3,15) – predstavlja veran odraz onoga što Otkrivenje uči o zapovesti, kažnjivoj smrću, da se obožava druga vrsta lika. „I bi joj dano da dade duh ikoni zvijerinoy, da progovori ikona zvijerina, i da učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zvijerinoy“ (Otkrivenje 13,15).

Pročitajte sledeće tekstove: Otkrivenje 13,11-17; Otkrivenje 14,9.11.12; Otkrivenje 16,2; Otkrivenje 19,20 i Otkrivenje 20,4. Kakav kontrast je tu prikazan, kojim se zapovesti Božje postavljaju nasuprot zapovestima ljudskim?

Božji narod je pozvan da se pokloni „onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene“, to jest, Stvoritelju, nasuprot zveri i njenoj ikoni. Trojica jevrejskih mladića, suočena sa sličnom pretnjom, odbila su da se poklone ikome ili ičemu drugom, osim tom istom Bogu Stvoritelju. Prema tome, koliko god da su različite okolnosti između onoga što se desilo u polju Duri, kada je izdata zapovest da se ljudi klanjaju statui umesto Stvoritelju, i onoga što će se desiti širom sveta, kad ljudi budu pozvani da se poklone ikoni zveri umesto Stvoritelju – princip je isti.

Pročitajte tekst Rimljanima 1,18-25. (Zapazite vezu između Rimljanima 1,18 i teksta Otkrivenje 14,9.10 kada je reč o pojmu „gnjev Božij“.) U kom smislu je, dakle, sporno pitanje u vezi sa klanjanjem ikoni samo još jedna manifestacija istog principa u pogledu toga kome, u krajnjoj liniji, pripada naša odanost?

Bogoslužjenje ili obožavanje ne mora nužno da znači klanjanje i prinošenje tamjana, mada može da znači i to. Mi obožavamo onoga ili ono čemu smo do krajnje mere odani. Kada uzmemo u obzir ko je Bog – naš Stvoritelj i, nakon onoga što je učinio za nas u ličnosti Isusa, takođe i naš Iskupitelj – onda je, naravno, On jedini koga treba obožavati. Sve drugo je idolatrija. Možda nam to može pomoći da objasnimo sledeće Isusove teške reči: „Koji nije sa mnom, protiv mene je; i koji ne sabira sa mnom, prosipa“ (Matej 12,30). Završni događaji će jednostavno biti dramatična manifestacija te istine.

PROGONSTVO RANE CRKVE

Stari zavet nije jedino mesto gde nalazimo pred slike završnih događaja. Nalazimo ih takođe i u Novom zavetu. Život nije bio lak za hrišćane u prvom veku. Najpre su ih mrzeli mnogi pripadnici same njihove religije, koji su ih videli kao pretnju Mojsijevoj veri. A onda su se suočili sa gnevom paganskog Rimskog carstva. „Sve zemaljske i paklene snage svrstale su se protiv Hrista u licu Njegovih sledbenika. Neznaboštvo je shvatilo da će, ukoliko hrišćanstvo bude pobedilo, njegovi hramovi i oltari biti uklo-njeni sa lica Zemlje; zato je prikupilo sve snage da uništi hrišćanstvo. Planelule su vatre progonstva.“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 39 (original).

Postoji izveštaj u knjizi Dela apostola koji prikazuje, dosta snažno, šta bi Božji narod mogao da očekuje dok se približava ostvarenju scenarija koji nalazimo u 13. poglavlju Otkrivenja.

Pročitajte tekst Dela 12,1-17. Koji bi elementi tog izveštaja mogli da nagoveste događaje poslednjih dana?

Jakovu je bila odrubljena glava, a Petar je trebalo da bude sledeći. Bila je proglašena smrtna kazna nad hrišćanima. Verovatno jedan od najupečatljivijih aspekata tog izveštaja ogleda se u činjenici da je Petar, u noći koja je trebalo da bude najgora u njegovom životu, *spavao* tako čvrsto, da je anđeo zapravo morao da ga udari da bi ga probudio!

Petar je, naravno, na čudesan način oslobođen i uspeo je da dođe na okupljanje vernika koji nisu mogli da poveruju da je on zaista oslobođen, mada su se upravo molili za to. Biblija kaže da su oni bili *zapanjeni* – što nas navodi da se zapitamo koliko često se i mi molimo, a u stvari se jedva usuđujemo da poverujemo da će nas Bog zaista uslišiti.

Neki vernici su bili pošteđeni, drugi su bili ubijeni. A kako se budemo bližili kraju vremena, ista stvar će se dešavati ponovo. I sam Petar, mada je tom prilikom pošteđen, na kraju je umro zbog svoje vere. Čak mu je Isus lično rekao na koji način će se to desiti: „Zaista, zaista ti kažem: kad si bio mlad, opasivao si se sam i hodio si kuda si htio; a kad ostariš, širićeš ruke svoje i drugi će te opasati i odvesti kuda nećeš. A ovo reče pokazujući kakom će smrti proslaviti Boga. I rekavši ovo reče mu: hajde za mnom” (Jovan 21,18.19).

Zapazite da Isus, nakon što mu je otkrio na koji način će umreti, ipak kaže Petru: „Hajde za mnom.“ Šta bi to trebalo da nam kaže o razlozima zašto čak ni smrtna pretnja ne bi trebalo da nas spreči da sledimo Gospoda?

ŽIG ZVERI

Kako su godine prolazile, a završni događaji, poput izdavanja smrtnog dekreta i nametanja žiga zveri, nisu se još uvek odigrali, neki su počeli da izražavaju sumnju, čak i postajali skeptici u vezi sa našim tumačenjem završnih događaja, uključujući i to da bi spor oko Subote i nedelje mogao da bude u samom središtu završnog sukoba.

Knjiga Otkrivenje je jasna – ili obožavamo Stvoritelja ili zver i njenu ikonu. A budući da je sedmi dan, Subota, osnovni znak – koji nas vraća unazad do samog Edema (videti: 1. Mojsijeva 2,1-3) – Boga kao Stvoritelja, ne bi trebalo da nas čudi što će ona biti u središtu debate u vezi sa obožavanjem Stvoritelja. Takođe, nije slučajno što je zver ista ona sila koja je promenila zapovest o Suboti sa biblijskog dana na nedelju, o čemu ne postoji nikakva potvrda u Bibliji. Imajući na umu svu tu pozadinu, ideja da su Subota i nedelja povezane sa pitanjem bogoslužjenja – opet, ili Stvoritelju (videti Otkrivenje 14,6.7), ili zveri – ima puno smisla. I u Novom zavetu takođe imamo nagoveštaj u vezi sa pitanjem Subote kao sedmog dana nasuprot ljudskom zakonu.

Pročitajte sledeće stihove: Matej 12,9-14 i Jovan 5,1-16. Koje pitanje je navelo verske vođe da požele da ubiju Isusa?

Prema Matejevom evanđelju, nakon što je Isus u subotu iscelio čoveka sa osušenom rukom (Matej 12,9-13), kako su verske vođe reagovale? „A fariseji izišavši načiniše vijeću o njemu kako bi ga pogubili“ (Matej 12,14). Smrt zbog Subote? U tekstu Jovan 5,1-16, posle još jednog čudesnog isceljenja u sedmi dan, vođe „gonjahu... Isusa, i gledahu da ga ubiju, jer činjaše to u subotu“ (Jovan 5,16).

Smrt zbog ljudske tradicije (ništa u Bibliji ne zabranjuje isceljivanje subotom, baš kao što ništa ne nagoveštava da Subotu treba zameniti nedeljom) koja se suproti biblijskoj Suboti? Mada u ovom konkretnom slučaju sa Isusom sporno pitanje nije bilo isto kao ono koje će se javiti u završnim događajima, ipak je dovoljno slično – ljudski zakon nasuprot Božjem, a u oba slučajeva, sporni zakon se tiče biblijske Subote.

Umiranje zbog jedne od Božjih zapovesti? Na koji način bi se lako mogao racionalizovati izlaz iz takve situacije?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Velika borba* od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom „Božji narod izbavljen“, str. 635-652 (original).

„Bog je tokom svih vremena delovao preko svetih anđela i pomagao svome narodu i izbavljao ga. Nebeska bića živo su učestvovala u ljudskom životu i poslovima. Anđeli su se pojavljivali u odeći koja je blistala kao munja, ili su dolazili odeveni u obično putničko ruho. Anđeli su pred Božje sluge izlazili u obliku ljudi. Odmarali su se u toku podnevnih sati pod hrastovima kao da su umorni. Prihvatili su gostoprimstvo u ljudskim domovima. Služili su kao vodiči putnicima koje je zatekla noć. Svojim rukama, palili su vatru na oltaru. Otvarali su tamnička vrata i oslobađali Božje sluge. Odeveni u nebesku odeću, došli su da odvale kamen sa Spasiteljevog groba.

Anđeli su često u ljudskom obliku prisustvovali skupovima pravednih, ali posećivali su i skupove bezakonika, kao što su dolazili u Sodom da načine izveštaj o njegovim stanovnicima, i da utvrde da li su prekoračili granice Božjeg strpljenja. Gospod voli da čini milost, i zbog nekolicine onih koji Mu stvarno služe, obuzdava katastrofe i produžava spokojstvo mnoštvu. Malo je onih, što greše protiv Boga, koji znaju da za svoj život duguju onom malom broju vernih koje su uživali da ismevaju i tlače!“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 631, 632 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Pročitajte stih 2. Timotiju 1,7. Razgovarajte o pojedinostima proročanstava koje vas najviše zabrinjavaju. Kako da otresemo sa sebe duh straha i da nađemo Božju poruku nade, čak i u proročanstvima koja govore o progonstvu zbog naše vere?
2. U ovom trenutku nam je možda teško da shvatimo kako bi to Subota i nedelja mogle da postanu glavno sporno pitanje u završnim događajima, ali pogledajte kako brzo svet može da se promeni. Čemu bi to trebalo da nas nauči u vezi s tim da svoju veru ne treba zasnivati na tekućim događajima, koji mogu da se preokrenu u trenutku, već samo na Božjoj otkrivenoj Reči?
3. Razmislite o tekstu Danilo 2 (pa čak i Danilo 7). Sva ta carstva su došla i prošla tačno onako kao što je prореčeno. Danas, kad se osvrnemo na istoriju, možemo da vidimo da se to zaista dogodilo, baš kao što je prореčeno. Iz naše perspektive, samo još jedno carstvo treba da dođe. Koje je to carstvo i zašto možemo biti sigurni da će ono zaista doći, kao što je prореčeno?

Subota, 21. jun

SLIKE KRAJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 12,38-42; Jona 3,5-10; Otkrivenje 18,4; Danilo 5,1-31; Otkrivenje 16,12-19; 2. Dnevnika 36,22.23.

Tekst za pamćenje: „A on im reče: Jevrejini sam, i bojim se Gospoda Boga nebeskoga, koji je stvorio more i suhu zemlju“ (Jona 1,9).

Ove sedmice bacićemo poslednji pogled na izveštaje koji nam pomažu da jasnije sagledamo događaje poslednjih dana. Ovog puta razmotrićemo Joninu misiju u Ninivi, pad Vavilona i uspon Kira, persijskog cara koji je oslobodio Božji narod i omogućio mu da se vrati u obećanu zemlju.

Kao što je slučaj i sa ostalim izveštajima koje smo ispitali, ovi istorijski događaji imali su dubok smisao za svaku generaciju. Ali osim toga, oni su *posebno* bitni za poslednje generacije koje žive neposredno pre Hristovog povratka. Naime, iz tih istorijskih izveštaja možemo izvući različite elemente koji nam pomažu da bolje razumemo ono što nazivamo „sadašnjom istinom“.

U isto vreme, moramo imati na umu nešto što važi za sve ove događaje koji se, po svemu sudeći, mogu smatrati pred slikama dešavanja poslednjih dana – moramo voditi računa da sagledavamo šire teme i aluzije, a ne da raščlanjujemo svaki detalj do tačke stvaranja proročkih apsurdna. Kao što je slučaj sa Isusovim parabolama, trebalo bi da tražimo glavne poruke i principe. Ne treba da „cedimo“ svaki detalj u nadi da ćemo naći neke skrivene istine. Umesto toga, trebalo bi da tražimo osnovne konture i principe, jer na osnovu njih možemo otkriti elemente bitne za poslednje dane.

* **Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 28. jun.**

PROROK PROTIV SVOJE VOLJE

Knjiga o Joni (videti: Jona 1-4), iako kratka, vrši priličan uticaj. Mnogi vernici pronalaze svoj odraz u tom proroku, koji se nerado odazvao svom zadatku. Osim toga, Njegova životna priča sadrži značajne dodatne naznake budućih događaja.

Pročitajte tekst Matej 12,38-42. Na koje se delove izveštaja o Joni Isus poziva kada se obraća književnicima i farisejima? Koje se pouke o sudu nalaze u toj Njegovoj izjavi?

Isus je izjavio da je On veći od Jone. On je znao da dolazak na ovaj svet podrazumeva krst, ali ipak je došao „da nađe i spase što je izgubljeno“ (Luka 19,10). Jona je proveo tri dana u utrobi velike ribe zbog sopstvenih greha, a Isus je proveo tri dana u grobu zbog naših greha. To je ono što je bilo neophodno da bi se izgubljeni spasili.

Mi danas znamo Jonu kao nevoljnog proroka, nespremno da ide u Ninivu. Iz ljudske perspektive to je lako razumeti – Asirci su sproveli brutalan režim. Asirski murali prepuni su prizora neobične surovosti – osvojeni narodi ubijani su na najokrutnije načine koji se uopšte mogu zamisliti. Ko bi želeo da se suoči sa mogućim posledicama pozivanja na pokajanje u njihovom glavnom gradu?

Međutim, postoji jedan važan momenat u tom izveštaju koji bi mogao da upućuje na pokret ostatka poslednjeg vremena. Naime, kada ga pitaju ko je on, Jona odgovara: „Jevrejin sam, i bojim se Gospoda Boga nebeskoga, koji je stvorio more i suhu zemlju“ – što je izjava koja umnogome podleže na poruku prvog anđela (Jona 1,9; Otkrivenje 14,7). Zaista, Jonin naglasak na Gospodu kao onome „koji je stvorio more i suhu zemlju“, naravno, upućuje na Njega kao Stvoritelja. Ta činjenica je osnovni razlog zašto treba da Ga obožavamo i da Mu služimo, a bogoslužjenje je od središnje važnosti za događaje poslednjih dana.

U isto vreme, i mi smo zaduženi da propovedamo potencijalno nepopularnu poruku u duhovnom Vavilonu. Reći: „Izidite iz nje, narode moj“ (Otkrivenje 18,4), znači reći svetu da mora da se pokaje – što je poruka koja je skoro uvek izazivala negativne reakcije mnogih naroda – čak i kad je iznošena na najljubazniji mogući način. Ko od nas nije doživeo negativne, pa čak i neprijateljske reakcije na svoje svedočenje? To je jednostavno deo „posla“.

Koliki udeo „Jone“ nalazite u sebi? Kako možete prevazići taj pogrešan stav?

DELO POKAJANJA

Jona je imao veoma jasnu poruku za narod Ninive. „I Jona poče ići po gradu jedan dan hoda, i propovijeda i reče: jošte četrdeset dana, pa će Ninevija propasti!“ (Jona 3,4). To deluje prilično jasno – mesto je bilo osuđeno na propast. Na kraju krajeva, zar to nije bila reč izgovorena direktno od Gospodnjeg proroka?

Pa ipak, šta se desilo sa Ninivom?

Pročitajte tekst Jona 3,5-10. Zašto se to proročanstvo, na kraju, nije ispunilo?

Da, ceo grad se pokajao, i prorečena propast je sprečena, bar za neko vreme. „Kazna nad njima nije bila izvršena, Bog Izraelja je bio uzvišen i slavljn na celom neznabožackom svetu, a Njegov zakon poštovan. Tek je posle mnogo godina Ninevija pala kao plen u ruke okolnim narodima zato što je zaboravila Boga i oholo se uzvisila.“ – Elen G. Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 271 (original).

Možemo li očekivati nešto slično u poslednjim danima, kada se poslednja poruka palom svetu bude objavljivala? Da – i ne. To jest, biće mnogo ljudi širom sveta koji će se odazvati na poziv: „Izidite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijehe njezine, i da vam ne naude zla njezina“ (Otkrivenje 18,4). Širom sveta, ljudi će zauzeti svoj stav i, uprkos zveri, držaće „zapovijesti Božije i vjeru Isusovu“ (Otkrivenje 14,12). Ti ljudi, poput onih u Ninivi, biće pošteđeni osude koja će pasti na izgubljene.

Dakle, neka proročanstva su uslovna, poput Božje najave da će Nini-va biti uništena – ona bi bila uništena da se narod nije odvratio od svog zla (videti tekst Jeremija 18,7-10). Međutim, neka proročanstva nisu data pod takvim uslovima. Ona će se ispuniti bez obzira na ljudski odgovor. Mesijanska proročanstva o Hristovom prvom i drugom dolasku, žig zveri, izlivanje zala, progonstvo na kraju vremena – ta proročanstva nisu uslovna; to će se sve desiti šta god da ljudi urade. A to što ljudi rade, odluke koje donose i izbori koje prave, odrediće samo na kojoj će strani oni biti kada se završni događaji, najavljeni od proroka, budu odigrali.

Kakve odluke sada donosite koje bi mogle da vam ukažu na to šta ćete izabrati onda kada se bude postavilo pitanje da li ćete obožavati Boga ili ikonu zveri?

VALTAZAROVA GOZBA

Nakon što je grad Ninivu pokorila (612. pre n. e.) koaliciona vojska, sastavljena od Miđana i Vavilonaca (predvođenih Navuhodonosorovim ocem), grad Vavilon je doživeo preporod kakav nije video još od vremena Hamurabija, svog velikog zakonodavca. Pod Navuhodonosorom, koji je sada bio oslobođen problema izazvanim asirskim napadima, bogatstvo i uticaj grada Vavilona narasli su u toj meri da okolni narodi nisu imali drugog izbora osim da nevoljno priznaju njegovu dominaciju. On je bio kruna sveta, i narodi koji su želeli da napreduju izjašnjavali su se da će mu biti lojalni.

U međuvremenu, po onome što se da zaključiti, Navuhodonosor je umro kao vernik, ispovedajući da je Danilov Bog zaista punopravni vladar svih naroda (Danilo 4,34-37). A sledeći izveštaj koji nam pruža Knjiga proroka Danila je onaj o njegovom nasledniku, namesniku Valtazaru.

Pročitajte tekst Danilo 5,1-31. Koje važne duhovne poruke možemo preuzeti iz tog izveštaja? Na čemu se Valtazar na kraju spotakao?

Možda najtužniji, najtragičniji deo ovog izveštaja nalazimo u stihu Danilo 5,22. Pošto je prepričao caru događaje u vezi sa padom, a onda i oporavkom Navuhodonosora, Danilo mu kaže: „A ti, Valtasare, sine njegov, nijesi ponizio srca svojega premda si znao sve ovo.“ Dakle, iako je imao priliku da sazna istinu, iako je možda čak iz prve ruke mogao da vidi šta se desilo Navuhodonosoru – on je odlučio da zanemari te događaje, i da krene istim putem koji je njegovom prethodniku doneo tako mnogo nevolja.

Kao što je Navuhodonosor učinio kad je podigao zlatnu statu, Valtazar je otvoreno prkosio onome što je Danilov Bog prorekao. Upotrebivši hramske sudove na svetogrdan način, verovatno je hteo da naglasi činjenicu da je Vavilon pokorio Jevreje, i da sad može slobodno da raspolaze svetim predmetima njihovog Boga. Drugim rečima, hteo je da kaže da oni, Vavilonci, još uvek imaju prevlast nad tim Bogom koji je predvideo njihovu propast.

Bio je to zaista čin krajnjeg prkosa, premda je Valtazar imao dovoljno dokaza, „čvrstih dokaza“ da bi valjalo postupiti mudrije. Imao je dovoljno intelektualnog znanja da bi spoznao istinu, ali problem je bilo njegovo srce. I u poslednjim danima, kada se konačna kriza bude obrušila na svet, ljudima će biti pružena prilika da saznaju istinu. Ali ono što će odrediti njihov izbor, kao u slučaju Valtazara, biće njihovo srce.

ISUŠIVANJE EUFRATA

Jedna od prednosti Vavilona bio je način na koji je reka Eufrat tekla ispod njegovih zidina, snabdevajući grad neograničenim zalihama vode. Ali to se pokazalo i kao njegova slabost. Nitokris, drevna vavilonska carica, izvodila je zemljane radove duž reke da bi napravila put ka gradu. U tom procesu, preusmerila je reku u obližnju močvaru, kako bi omogućila kopačima da neometano rade. Kir je shvatio da bi to i on mogao da uradi, isušujući Eufrat u dovoljnoj meri da bi sa svojim trupama neometano umarširao ispod zida. Kad se našao unutar zidina grada, otkrio je da odbrambeni zidovi duž reke, koji su vodili ka gradu, uopšte nisu branjeni, tako da je grad pao za jednu noć. Drevni grčki istoričar Herodot piše da „oni koji su živeli u centru Vavilona nisu ni slutili da su predgrađa pala, jer je to bilo vreme slavlja i svi su plesali i prepuštali se zadovoljstvima“. – Herodotus, *The Histories*, Tom Holland, trans. (New York: Penguin, 2015), p. 94. Ima li ikakve sumnje u to da je reč o istoj proslavi koja je opisana u 5. poglavlju Knjige proroka Danila?

Pročitajte tekstove Danilo 5,18-31 i Otkrivenje 16,12-19. Koje paralele nalazite između nekih od zala iz Otkrivenja i izveštaja o padu Vavilona?

Objašnjavajući im kako da prepoznaju znake vremena, Isus je upozorio svoje učenike: „Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš. Ali ovo znajte: kad bi znao domaćin u koje će vrijeme doći lupež, čuvao bi i ne bi dao potkopati kuće svoje“ (Matej 24,42.43). Kao i prilikom pada drevnog Vavilona, Hristova iznenadna pojava zateći će savremeni Vavilon nespremnom. Ali ne mora tako da bude. U mnoštvu detaljnih pro-ročanstava dato nam je obilje dokaza o Isusovom skorom dolasku.

Svet neće biti iznenađen samo zato što ne zna šta je Bog prorekao. Biće iznenađen zato što je odlučio da ne veruje u ono što je Bog kazao da će se desiti.

Pročitajte stih Otkrivenje 16,15. Čak i usred svih tih upozorenja o vremenu kraja, nalazimo evanđeosku poruku. Koju? Šta znači „nehodati go“?

KIR – POMAZANIK

Kada je Kir osvojio grad Vavilon, godine zatočeništva Božjeg naroda bile su završene. Persijanci su im dopustili da se vrate u obećanu zemlju i da ponovo sagrađe hram. Pod Kirom, Persijsko carstvo je postalo najveće u istoriji, uz ono što je istoričar Tom Holand nazvao „najvećim širenjem teritorija koje je svet ikada video“. – Tom Holland, *Dominion Basic Books*, Kindle Edition, p. 25.

Kao što je bio običaj među Persijancima, Kira su zvali „Veliki car“ ili čak „Car nad carevima“.

Kir nagoveštava šta će se dogoditi kada se Hristos bude vratio po svoju crkvu: On je Car koji dolazi sa istoka (uporediti sa stihom Matej 24,27), ratuje protiv Vavilona i oslobađa Božji narod da konačno izađe iz Vavilona i vrati se u obećanu zemlju. (Videti Otkrivenje 19,11-16.) Zato Bog govori o Kiru kao o „pomazaniku svojem“ (Isaija 45,1). Taj čuveni Persijanac ne samo da je oslobodio Božji narod, već je i njegov pohod protiv Vavilona takođe bio tip Hristovog drugog dolaska.

Pročitajte stihove 2. Dnevnika 36,22.23. U čemu je izveštaj o Kiru paralelan sa onim o Navuhodonosoru? U čemu se razlikuje? Kakav je značaj Kirovog dekreta? Na kraju krajeva, kako je on uticao na mnogo toga što je povezano sa prvim Isusovim dolaskom, vekovima kasnije?

Prvobitni redosled starozavetnih knjiga promenjen je u naše vreme tako da se završava Knjigom proroka Malahije, ali u početku Stari zavet se završavao upravo tu – tom izjavom cara Kira. Sledeći tekst u kanonu Svetog pisma bilo bi Evanđelje po Mateju, koje počinje rođenjem Hrista, anti-tipskog Kira. Kir je omogućio obnovu zemaljskog hrama. Isus je započeo svoju službu u nebeskom hramu – što će se završiti Njegovim povratkom i našim oslobođenjem.

Kir, naravno, nije *savršena* slika Hrista. Nijedan tip ne poklapa se savršeno sa antitipom, i mi moramo voditi računa da ne pripisujemo preveliko značenje svakom sitnom detalju. U svakom slučaju, on se, šire gledano, smatra tipom „Spasitelja“.

Kako je fascinantno što je Bog, na tako zapažen način, upotrebio jednog paganskog cara da izvrši Njegovu volju! Uprkos tome kako stvari spolja izgledaju, kako možemo spoznati istinu da će Gospod, u dugoročnom smislu, učiniti da događaji poslednjeg vremena budu tačno onakvi kako je to prorečeno?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Istorija proroka i careva* od Elen G. Vajt pročitajte deo poglavlja pod naslovom „Nevidljivi stražar“, od 535. do 538. strane originala.

„Svaki narod koji se pojavio na pozornici događaja dobio je dozvolu da zauzme svoje mesto na Zemlji da bi se pokazalo hoće li ispuniti namere Stražara i Sveca. Proročanstvo je opisalo pojavljivanje i napredovanje velikih svetskih imperija – Vavilona, Medo-Persije, Grčke i Rima. Sa svakom od njih, kao i sa narodima manje moći, istorija se ponavljala. Sve one imale su svoje vreme probe; sve su promašile cilj, slava im je izbledela i moći im je nestalo.

Iako su narodi odbacivali Božja načela i tako izazivali svoju propast, božanska, svemoćna namera nezadrživo se ostvarivala tokom vekova.“ – Elen G. Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 535 (original).

U 18. poglavlju svoje knjige prorok Jeremija posmatra grnčara kako radi ono što je posao grnčara – oblikuje i vaja šta god da je to što hoće da napravi. I upravo tu sliku, grnčara koji oblikuje glinu, Bog koristi da bi objasnio uslovljenost u biblijskom proroštvu. A da bi bio siguran da ćemo Ga ispravno razumeti, Gospod progovara preko Jeremije, i kaže: „Kad bih rekao za narod i za carstvo da ga istrijebim i razorim i zatrem; ako se obrati narod oda zla, za koje bih rekao, i meni će biti žao sa zla, koje mišljah da mu učinim. A kad bih rekao za narod i za carstvo da ga saznam i nasadim; ako učini što je zlo preda mnom ne slušajući glasa mojega, i meni će biti žao dobra koje rekoh da mu učinim“ (Jeremija 18,7-10).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Razmislite o Isusovoj izjavi da će Niniva bolje proći na sudu nego Božji narod koji se udaljio od istine. (Videti: Matej 12,39-42.) Koju pouku može Božja crkva da izvučete iz tog upozorenja?
2. Zapazite izjavu Elen G. Vajt da se sa svakom sledećom imperijom „istorija... ponavljala“ – Elen G. Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 535 (original). Šta vidite kao zajedničku nit među svim carstvima nabrojanim u proročanstvu? Na koje načine su ona sledila isti proročki put? U kom smislu i naš današnji svet ide za njima?
3. Razmislite o ideji da često nije um, intelekt, to što ljude sprečava da veruju, već upravo srce. Kako bi to saznanje moglo da utiče na vaš način svedočenja drugima?

APRIL

DOĐI – POZIV OD BOGA PUNOG LJUBAVI

Dođite, naučiću vas

1. U Priče 8,14. Savel je Gospodnji
2. S Isaija 55,1. Hodite, kupujte i jedite bez novca
3. Č Isaija 1,18. Dođite, pa ćemo se suditi
4. P Matej 11,28–30. Uzmite jaram Moj na sebe jer je lak
5. S Psalam 34,11. Dođite, naučiću vas

Klanjajte se Bogu

6. N Psalam 37,3. Uzdajte se u Gospoda
7. P Psalam 46,10. „Utolite i poznajte da sam ja Bog“
8. U Jovan 15,4. Budite u Meni
9. S Psalam 99,9. Klanjajte se Bogu
10. Č Priče 3,1.2. Ne zaboravite Moj zakon
11. P Psalam 37,5. Predaj Mu svoj put
12. S Psalam 55,22. Stavi na Boga svoje breme

Poštujte Boga

13. N Priče 4,7. Stecite mudrost
14. P Psalam 34,13. Neka se vaš jezik uzdrži od zla
15. U Psalam 37,7. Oslonite se na Gospoda
16. S Priče 3,9.10. Poštujte Boga
17. Č Priče 4,26. Merite svoju stazu
18. P 2. Dnevnika 20,20. Čuvajte svoje srce
19. S 1. Korinćanima 6,20. Proslavite Boga

Pazite na Moje reči

20. N 2. Timotiju 2,15. Učite
21. P 2. Timotiju 2,22. Bežite od telesnih strasti
22. U Rimljanima 12,17. Budite plemeniti
23. S Priče 1,23. Obratite se kad vam uputim prekor
24. Č Priče 7,24.25. Pazite na Moje reči
25. P Priče 4,14.15. Uklanjajte se od zla
26. S Psalam 35,2. Probudite se

Držite se pouka

27. N Rimljanima 12,2. Ne vladajte se prema ovome svetu
28. P Priče 9,6. Ostavite ludost
29. U 1. Timotiju 6,11. Bežite od ovoga
30. S Priče 4,13. Držite se pouka

Svi su zašli s pravog puta

1. Č Isaija 53,6. Svi su zašli s pravog puta
 2. P Isaija 52,3. Prodali ste se
 3. S 2. Timotiju 2,26. Grešnici su zarobljeni

Oni koji se pokaju živeće

4. N Jeremija 17,9. Srce je prevarno
 5. P Rimljanima 8,7.8. Telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu
 6. U Jezekilj 36,31. Opomenućete se svojih zlih puteva
 7. S 2. Korinćanima 7,10. Žalost koja je po Bogu donosi pokajanje
 8. Č Jezekilj 18,21. Oni koji se pokaju živeće
 9. P Rimljanima 2,4. Njegova dobrota vodi na pokajanje
 10. S O Jovu 11,13.14. Uklonite svoje bezakonje

Neću više grešiti

11. N Isaija 1,16. Umijte se, očistite se
 12. P 2. Dnevnika 30,8. Ne budite tvrdovrati, pokorite se
 13. U O Jovu 34,31.32. Neću više grešiti
 14. S Osija 12,4.5. Jakovljevo pokajanje
 15. Č Jezdra 9,6. Jezdrino pokajanje
 16. P Nemija 9,33. Nemijino pokajanje
 17. S Psalam 40,12.13. Davidovo pokajanje

Ako Me potraže, uslišiću ih

18. N Propovednik 2,11. Solomonovo pokajanje
 19. P Luka 19,8. Zakhejevo pokajanje
 20. U 1. Timotiju 1,15. Pavlovo pokajanje
 21. S Jezekilj 18,22. Vaši gresi se neće spominjati
 22. Č Jeremija 3,12.13. Poznajte svoja bezakonja
 23. P Osija 6,1. Gospod će nas isceliti i zaviti
 24. S 2. Dnevnika 7,14. Ako Me potraže, uslišiću ih

Ko je Bog kao Ti?

25. N 1. Petrova 2,24. Treba da umremo svojim gresima
 26. P 1. Petrova 2,6. Hristos je siguran temelj
 27. U Titu 2,11. Spasenje se prima blagodaću Božjom
 28. S Mihej 7,18. Ko je Bog kao Ti?
 29. Č Dela 5,31. Bog Ga je uzvisio
 30. P 1. Solunjanima 5,24. Veran je Onaj koji nas poziva
 31. S Jezdra 9,13. Bog nas prekoreva manje...

Put poslušnosti je milost i istina

1. N	2. Korinćanima 3,18.	Preobražavamo se u Njegovo obličje
2. P	1. Petrova 1,23.	Kroz Reč se ponovo rađamo
3. U	Jovan 3,5.6.	Novorođenje, delo Svetog Duha
4. S	Matej 7,21.	Poslušnost neophodna za ulazak u Nebo
5. Č	Psalam 25,10.	Put poslušnosti je milost i istina
6. P	Psalam 18,44.	Neznabožac i tuđinac pokorni su Bogu
7. S	1. O carevima 3,14.	Dug život obećan je poslušnima

Rast u poznanju Boga

8. N	Otkrivenje 22,14.	Blago onima koji tvore Njegove zapovesti
9. P	1. Jovanova 5,3.	Njegove zapovesti nisu teške
10. U	Isaija 1,19.20.	Uništenje je posledica neposlušnosti
11. S	Efescima 4,14.15.	Više nismo deca...
12. Č	Kološanima 1,10.	Rast u poznanju Boga
13. P	Osija 14,5.6.	Snaga i lepota karaktera
14. S	2. Petrova 3,18.	Napredujte u blagodat i u poznanju

Trčite prema cilju

15. N	1. Petrova 2,2.3.	Božja Reč podstiče rast
16. P	Jovan 6,57.58.	Božja Reč je hleb sa Neba
17. U	Filibljanima 3,13.14.	Trčite prema cilju
18. S	Psalam 16,8.	Neću posrnuti
19. Č	Psalam 1,3.	Biću kao drvo
20. P	Luka 16,10.	Vernost u malim stvarima
21. S	Psalam 27,1.	Neću se plašiti

Bićemo nova tvar

22. N	Kološanima 3,16.	Hristova Reč useliće se među vas
23. P	Kološanima 2,6.7.	Ukorenjeni i nazidani u Njemu
24. U	Efescima 6,13.	Svršivši sve, održaću se
25. S	1. Jovanova 3,3.	Preobražavajuća sila istine
26. Č	2. Korinćanima 5,17.	Bićemo nova tvar
27. P	Filibljanima 1,10.	Preobražen život je čist
28. S	Filimonu 1,11.	Preobražen život donosi rod

Bog ispunjava obećanja ako saradujemo

29. N	Galatima 5,22.23.	Rodovi Duha
30. P	Matej 7,17–20.	Po rodovima ćete ih poznati

ČITANJE BIBLIJE REDOM

April		Maj		Jun	
1. 1. O car.	4-6	1. 2. Dnev.	23-25	1. Psalam	15-17
2. «	7-9	2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12	3. «	31-33	3. «	21-23
4. «	13-16			4. «	24-26
5. «	17-19	4. «	34-36	5. «	27-29
6. «	20-22	5. Jezdra	1-3	6. «	30-34
7. 2. O car.	1-3	6. «	4-6	7. «	35-37
8. «	4-6	7. «	7-10		
9. «	7-9	8. Nemija	1-3	8. «	38-40
10. «	10-12	9. «	4-7	9. «	41-43
11. «	13-16	10. «	8-11	10. «	44-46
12. «	17-19	11. «	12-13	11. «	47-49
		12. O Jestiri	1-3	12. «	50-52
13. «	20-22	13. «	4-6	14. «	53-57
14. «	23-25	14. «	7-10		58-60
15. 1. Dnev.	1-3	15. O Jovu	1-3	15. «	61-63
16. «	4-6	16. «	4-8	16. «	64-66
17. «	7-9	17. «	9-11	17. «	67-69
18. «	10-14			18. «	70-72
19. «	15-17	18. «	12-14	19. «	73-75
		19. «	15-17	20. «	76-80
20. «	18-20	20. «	18-20	21. «	81-83
21. «	21-23	21. «	21-23		
22. «	24-26	22. «	24-26	22. «	84-86
23. «	27-29	23. «	27-30	23. «	87-89
24. 2. Dnev.	1-3	24. «	31-33	24. «	90-92
25. «	4-7			25. «	93-95
26. «	8-10	25. «	34-36	26. «	96-98
		26. «	37-39	27. «	99-103
27. «	11-13	27. «	40-42	28. «	104-106
28. «	14-16	28. Psalam	1-3		
29. «	17-19	29. «	4-6	29. «	107-109
30. «	20-22	30. «	7-11	30. «	110-114
		31. «	12-14		

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

April

1. Psalam 78,43-56.
2. Psalam 78,57-72.
3. Psalam 79.
4. Psalam 80.
5. Psalam 81.
6. Psalam 82.
7. Psalam 83.
8. Psalam 84.
9. Psalam 85.
10. Psalam 86.
11. Psalam 87.
12. Psalam 88
13. Psalam 89,1-13.
14. Psalam 89,14-26.
15. Psalam 89,27-39.
16. Psalam 89,40-52.
17. Psalam 90.
18. Psalam 91.
19. Psalam 92.
20. Psalam 93.
21. Psalam 94.
22. Psalam 95.
23. Psalam 96.
24. Psalam 97.
25. Psalam 98.
26. Psalam 99.
27. Psalam 100.
28. Psalam 101.
29. Psalam 102,1-14.
30. Psalam 102,15-28.

Maj

1. Psalam 103.
2. Psalam 104,1-18.
3. Psalam 104,19-35.
4. Psalam 105,1-15.
5. Psalam 105,16-31.
6. Psalam 105,32-45.
7. Psalam 106,1-16.
8. Psalam 106,17-32.
9. Psalam 106,33-48.
10. Psalam 107,1-21,
11. Psalam 107,22-43.
12. Psalam 108.
13. Psalam 109,1-16.
14. Psalam 109,17-31.
15. Psalam 110.
16. Psalam 111.
17. Psalam 112.
18. Psalam 113.
19. Psalam 114.
20. Psalam 115.
21. Psalam 116.
22. Psalam 117.
23. Psalam 118,1-14.
24. Psalam 118,15-29.
25. Psalam 119,1-34.
26. Psalam 119,35-63.
27. Psalam 119,64-90.
28. Psalam 119,91-117.
29. Psalam 119,118-143.
30. Psalam 119,144-176.
31. Psalam 120.

Jun

1. Psalam 121.
2. Psalam 122.
3. Psalam 123.
4. Psalam 124.
5. Psalam 125.
6. Psalam 126.
7. Psalam 127.
8. Psalam 128.
9. Psalam 129.
10. Psalam 130.
11. Psalam 131.
12. Psalam 132.
13. Psalam 133.
14. Psalam 134.
15. Psalam 135.
16. Psalam 136,1-14.
17. Psalam 136,15-26.
18. Psalam 137.
19. Psalam 138.
20. Psalam 139.
21. Psalam 140.
22. Psalam 141.
23. Psalam 142.
24. Psalam 143.
25. Psalam 144.
26. Psalam 145.
27. Psalam 146.
28. Psalam 147.
29. Psalam 148.
30. Psalam 149.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U APRILU 2025. GODINE

MESTO	DATUM			
	4.	11.	18.	25.
Strumica , Đevdelija	18,56	19,05	19,13	19,21
Radoviš, Kavadarci	18,58	19,07	19,15	19,23
Pirot , Veles, Prilep, Bitolj	19,00	19,09	19,17	19,25
Kladovo, Negotin , Bor, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Vranje, Kumanovo, Skoplje	19,02	19,11	19,19	19,27
Paraćin, Kruševac , Priština , Tetovo, Debar, Ohrid	19,04	19,13	19,21	19,29
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica, Prizren	19,06	19,15	19,23	19,31
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Peć	19,08	19,17	19,25	19,33
Srpska Crnja, Pančevo, Beograd , Aranđelovac, Čačak , Berane	19,10	19,19	19,27	19,35
Kikinda, Zrenjanin , Valjevo, Ruma, Užice, Pljevlja, Kolašin, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,12	19,21	19,29	19,37
Senta, Bečež, Vrbas, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Loznica, Zelenika	19,14	19,23	19,31	19,39
Subotica , Bačka Palanka, Sombor, Kula, Dalj, Vukovar, Bačka Topola, Šid, Bijeljina, Tuzla, Sarajevo , Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,16	19,25	19,33	19,41
Beli Manastir , Osijek , Vinkovci, Mostar, Metković, Mljet	19,18	19,27	19,35	19,43
Slavonski Brod, Derventa, Doboj, Zenica, Pelješac	19,20	19,29	19,37	19,45
Podravska Slatina , Jajce, Slavonska Požega, Banja Luka , Livno, Hvar, Korčula	19,22	19,31	19,39	19,47
Virovitica, Daruvar, Prijedor , Bosanska, Gradiška, Nova Gradiška, Split, Brač, Vis	19,24	19,33	19,41	19,49
Koprivnica , Bjelovar, Drvar, Knin , Šibenik	19,26	19,35	19,43	19,51
Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Bihać, Biograd	19,28	19,37	19,45	19,53
Murska Sobota, Ptuj, Celje , Krapina, Zagreb , Karlovac, Slunj, Gospić, Zadar, Dugi otok	19,30	19,39	19,47	19,55
Maribor , Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Zidani Most, Rab, Pag	19,32	19,41	19,49	19,57
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Rijeka , Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	19,34	19,43	19,51	19,59
Kranj, Postojna, Pula	19,36	19,45	19,53	20,01
Kranjska Gora , Jesenice , Gorica, Kopar, Rovinj	19,38	19,47	19,55	20,03

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U MAJU 2025. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	9.	16.	23.	30.
Strumica , Đevđelija	19,26	19,34	19,42	19,49	19,56
Radoviš, Kavadarci	19,28	19,36	19,44	19,51	19,58
Veles, Prilep, Bitolj	19,30	19,38	19,46	19,53	20,00
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje , Ohrid	19,32	19,40	19,48	19,55	20,02
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	19,34	19,42	19,50	19,57	20,04
Kladovo, Negotin , Bor, Zaječar, Priština , Prizren, Đakovica	19,36	19,44	19,52	19,59	20,06
Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica	19,38	19,46	19,54	20,01	20,08
Jagodina , Novi Pazar, Peć	19,40	19,48	19,56	20,03	20,10
Vršac, Kovin, Smederevo, Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak, Kraljevo, Berane, Podgorica , Ulcinj	19,42	19,50	19,58	20,05	20,12
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Užice, Bar	19,44	19,52	20,00	20,07	20,14
Valjevo, Pljevlja, Zelenika	19,46	19,54	20,02	20,09	20,16
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Šabac , Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik, Bogatić	19,48	19,56	20,04	20,11	20,18
Senta, Bečeј, Vrbas, Kula , Bačka Palanka, Šid, Bijeljina , Loznica, Sarajevo , Mljet	19,50	19,58	20,06	20,13	20,20
Subotica , Bačka Topola, Dalj, Vukovar, Tuzla, Vinkovci, Mostar, Metković, Pelješac	19,52	20,00	20,08	20,15	20,22
Osijek , Doboј, Zenica, Korčula	19,54	20,02	20,10	20,17	20,24
Beli Manastir , Derвента, Slavonski Brod, Jajce, Livno, Brač, Hvar	19,56	20,04	20,12	20,19	20,26
Podravska Slatina , Slavonska Požeга, Bosanska, Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	19,58	20,06	20,14	20,21	20,28
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,00	20,08	20,16	20,23	20,30
Bjelovar , Biograd	20,02	20,10	20,18	20,25	20,32
Koprivnica , Sisak, Slunj, Bihać, Gospić , Zadar, Dugi Otok	20,04	20,12	20,20	20,27	20,34
Ormož, Čakovec, Varaždin , Krapina, Zagreb , Karlovac, Pag, Maribor , Ptuj, Celje	20,06	20,14	20,22	20,29	20,36
Murska Sobota, Zidani Most, Rijeka	20,08	20,16	20,24	20,31	20,38
Crikvenica, Krk, Lošinj, Rogaška Slatina	20,10	20,18	20,26	20,33	20,40
Dravograd, Mežica, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rovinj, Pula	20,12	20,20	20,28	20,35	20,42
Jesenice , Kopar, Gorica	20,14	20,22	20,30	20,37	20,44
Kranjska Gora	20,16	20,24	20,32	20,39	20,46

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U JUNU 2025. GODINE

MESTO	DATUM			
	6	13.	20.	27.
Strumica , Đevdelija	19,59	20,03	20,06	20,06
Radoviš, Kavadarci	20,01	20,05	20,08	20,08
Veles, Prilep , Bitolj	20,03	20,07	20,10	20,10
Pirot , Kumanovo, Skoplje , Ohrid	20,05	20,09	20,12	20,12
Leskovac, Vranje, Tetovo, Debar	20,07	20,11	20,14	20,14
Zaječar, Knjaževac, Niš , Priština , Prizren	20,09	20,13	20,16	20,16
Kladovo, Negotin , Bor, Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,11	20,15	20,18	20,18
Paraćin, Kruševac , Peć	20,13	20,17	20,20	20,20
Jagodina, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Berane, Ulcinj	20,15	20,19	20,22	20,22
Požarevac, Smederevska Palanka, Čačak , Kolašin, Podgorica , Bar	20,17	20,21	20,24	20,24
Vršac , Alibunar, Kovin, Smederevo, Arandelovac, Užice, Pljevlja, Zelenika	20,19	20,23	20,26	20,26
Pančevo, Beograd , Valjevo, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,21	20,25	20,28	20,28
Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šabac , Foča	20,23	20,27	20,30	20,30
Kikinda, Bečej, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet, Pelješac	20,25	20,29	20,32	20,32
Senta, Bačka Topola, Kula , Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Korčula	20,27	20,31	20,34	20,34
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Doboj, Zenica, Hvar	20,29	20,33	20,36	20,36
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derventa, Jajce, Livno, Split, Brač, Vis	20,31	20,35	20,38	20,38
Slavonska Požega, Banja Luka	20,33	20,37	20,40	20,40
Podravska Slatina , Daruvar, Bosanska Gradiška, Prijedor , Nova Gradiška, Drvar, Knin, Šibenik	20,35	20,39	20,42	20,42
Virovitica, Biograd	20,37	20,41	20,44	20,44
Koprivnica , Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić , Zadar, Dugi otok	20,39	20,43	20,46	20,46
Zagreb , Čakovec, Varaždin , Slunj, Pag	20,41	20,45	20,48	20,48
Murska Sobota, Ormož, Krapina, Karlovac, Rab	20,43	20,47	20,50	20,50
Maribor , Ptuj, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,45	20,49	20,52	20,52
Rogaška Slatina, Rijeka , Pula	20,47	20,51	20,54	20,54
Dravograd, Mežica, Kranj, Ljubljana , Postojna, Kopar, Rovinj	20,49	20,53	20,56	20,56
Jesenice , Gorica	20,51	20,55	20,58	20,58
Kranjska gora	20,53	20,57	21,00	21,00

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

JUŽNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Centralni Filipini	1404	576	219.955	30.039.305
Istočna Indonezija	1033	137	130.441	15.946.559
Malezija	303	157	60.801	33.849.000
Mjanmar	246	95	37.741	55.425.000
Severni Filipini	1631	459	404.500	49.834.717
Jugoistočna Azija	93	305	39.512	189.398.000
Jugoistočni Filipini	1294	759	406.549	18.753.908
Jugozapadni Filipini	1128	568	281.877	18.709.070
Zapadna Indonezija	917	323	100.326	262.749.441
Pripojena polja				
Singapurska oblast	7	0	3.437	5.826.000
Misija Istočni Timor	7	2	812	1.361.000
Ukupno:	8058	3.381	1.685.951	681.892.000

PROJEKTI:

- Izgradnja dečjeg obdaništa na kampusu adventističkog fakulteta Mjaungmjia, Mjanmar
- Izgradnja centra uticaja „Nada u životu“ u Jangonu, Mjanmar
- Izgradnja zdravstvene klinike, Brunej
- Izgradnja adventističke teološke srednje škole „Nabire“ u Indoneziji